

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 79 - Svatá válka.pdb

PDB Name: Mark Stone79-Svatá válka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.5.2006
Modification Date: 9.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MARK STONE 79

SVATÁ VÁLKA

ĐURO ČERVENÁK

Úvod

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byla svěřena Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1.

„Ráda vás zase vidím, kapitáne!“

Mark Stone, agent Služby pro dohled nad primitivními planetami, byl mužem, jemuž v žádném případě nechyběla odvaha. Přesto sebou v okamžiku, kdy překročil práh sekretariátu velitelství SDPP a zpoza kontrolních monitorů se vynořil kostnatý obličej s neuvěřitelně staromódními brýlemi na úzkém nose, málem trhl leknutím. Peggy, zhruba padesátiletá stará panna, na něj cenila koňské zuby a Mark se jako vždy neubráníl dojmu, že si je od jejich posledního setkání dala ještě prodloužit.

„Já vás taky, Peggy,“ opáčil a navzdory jejímu vzhledu to myslel upřímně. Ačkoli sekretářka generála Khova, nejvyššího velitele SDPP vypadala jako králík ze starých kreslených filmů, byla to dobrá duše.

Dveře rychlovýťahu se za Markem syčivě zavřely.

„Omlouvám se za to, že jsem vás vytrhla z náručí slečny Swensonové,“ zazubila se Peggy opět. Mark jí úsměv vrátil — oba moc dobře věděli, jakou má stará panna pro kapitána Stonea slabost, takže na nejbohatší ženu Galaxie, s níž agent obvykle trávil své dovolené, tak trochu žárlila. A možnosti přerušit Markovy hrátky určitě využila s velkou chutí.

„Khov nařídil, abych vás okamžitě sehnala,“ dodala.

„Nic nového pod sluncem. V jaké je náladě?“ podíval se Mark na dveře do generálovy kanceláře.

„Zkuste hádat. Máme tu podezření z nezákonného vměšování, a to ho ještě nikdy nerozveselilo. Víc vám řekne sám.

Běžte dál. A... zlomte vaz,“ ještě jednou vycenila svůj úctyhodný chrup.

„Díky, Peggy.“

Nebylo to tak zlé. Khov, dvoumetrový obr s vyholenou lebkou, sice nevítal kapitána s rozevřenou náručí a úsměvem od ucha k uchu, ale žmolal nezapálený doutník, což naznačovalo, že má svůj vztek pod kontrolou. Když byl rozčilenější, bafal ho až nebylo v kanceláři vidět. Dokonce Markovi nalil pohár dobré whisky, což dělal málokdy.

„Odpočatý, kapitáne? Připraven na další misi?“ zeptal se a složil své téměř půldruhého metráku vážící tělo do koženého křesla.

„S tím odpočinkem je to trochu diskutabilní,“ usmál se Mark křivě. „Slečna Swensonová není z těch, které by vám dovolily zahálet, pokud mi rozumíte. Ale jinak se cítím dobře. Jsem ve stavu, který by Ray nazval plně dobité baterie.“

„Tak to se hodí, protože okamžitě odlétáte na další misi,“ pokýval Khov holou lebkou.

„Jak jinak,“ zatočil Mark nápojem v poháru a pozoroval zlatisté odlesky slunce, které sem svítilo skrz prosklenou zeď. Z

Khovovy kanceláře v nejvyšším patře mrakodrapu byl úchvatný výhled na newyorskou aglomeraci. „Místo určení?“ „Planeta T-75.“

Kapitán zvedl obočí. „Neznám. To bude někde na okraji našeho pole působnosti.“

„Jedna z planet, které monitorujeme méně pečlivě než ty ostatní,“ připustil Khov. „Niméně o jejích obyvatelích víme dost na to, aby nám z analýzy aktuálního stavu bylo jasné, že se tamější situace notně vymyká běžným schémátům vývoje.“

„Jinak řečeno, máte podezření z vměšování ze strany vyspělejší civilizace,“ upřesnil Mark. „Oč tedy přesně jde, generále?“

Khov roztlačil nedopalek doutníku v popelníku a opřel se lokty o stůl. „Jde o to, kapitáne...“

* * *

Nebe nad severní polokoulí planety T-75 mělo obvykle barvu mědi, zejména v časných ranních hodinách. Jak ale palčivé bílé slunce stoupalo výš a výš, obloha ztrácela narudlý nádech a teď, v pravé poledne, už se od obzoru k obzoru rozlévalo ryzí, pečlivě vyciděné zlato.

Vyschlým říčním korytem, jež se klikatilo skalnatým horským pásmem na hranicích Herlénské říše, poháněli své zpoceně periony dva jezdci. Štíhlonohá zvířata s hladkou, tmavými skvrnami posetou světlehnědou srstí očividně mlela z posledního. Nebylo divu. Ze stínů, plazících se údolím, v tuto dobu zbyly jen nepatrné černé flíčky u pat pískovcových útesů. Bylo tak horko a dusno, až se zdálo, že všechny zvuky vážnou v nehybném vzduchu — ozvěna nevracela dokonce ani dusot obou čtvernožců. Podkovaná kopyta tloukla do kamenů hluše, jako když do sebe narážejí dva rezavé meče.

„Jsou nám v patách, cháne!“ zvolal jezdec na mírně zaostávajícím perionovi, neustále vrhající přes rameno neklidné pohledy. „Chvilíkem jako bych už slyšel za zády jejich funění. Měli bychom zastavit a čelit těm bestiím, dokud nám ještě zbývá trochu sil. Perioni pod námi brzy padnou...“

„Nesýčkej, Hammare,“ ohlédl se v sedle vepředu jedoucí muž. Obličej měl až k tvrdým světlemodrým očím chráněný zaprášeným šátkem. „Ještě vydrží. Musí! K chrámu Černovlasých už je to jen pár mil.“

Na první pohled to vskutku vypadalo, že zvířata, jakkoli znavená dlouhou jízdou, s krví podlitými očima a zaschlou pěnou na chřípí, jsou na tom o něco lépe než jejich páni. Oděvy obou jezdců byly nejen potrhane a zaprášené, ale na mnoha místech i poskvěněné zaschlou krví. Zbroj tvořená koženými kabátcí s přinýtovanými kovovými šupinami nesla jasné stopy nedávného boje. V toulcích na zádech chrastilo posledních pár šípů.

Najednou nad skalisky proletělo vzdálené vytí. Vyčerpaně shrbení muži okamžitě narovnali ramena a polekaně trhli otěžemi. Únavou otupělí perioni opět bystře zastříhali ušima a hlasitě zafíkali.

Vytí ještě ani neutichlo ve stržích a skalních prasklinách, větvičkách se všude kolem údolí, když se ozvalo další. Tohle slyšitelné přicházelo z jiného směru. A pak další, o něco blíž. Hlasy se rychle množily, dychtivě si předávají zvěst o kořisti.

„Výčenichali nás,“ zachraptěl Hammar, zíraje do zvířeného prachu za zadky perionů. „Cháne?! Okamžitě potřebujeme úkryt, kde se můžeme bránit! Na volném prostranství proti té smečce nemáme šanci!“

Obočí pod špičatou, honosně tepanou přilbicí se nakrčilo, vrásky u kořene nosu a kolem očí se prohloubily.

Bojovníkův hlas však zůstal až nepřírozeně klidný. „Řekl jsem, že zastavíme až u chrámu černovlasého d'ábla. To bude naše útočiště. Pojed', Hammare!“

„Ale až k svatyni perioni nedorazí!“ zaskučel mladší jezdec.

„Zvládnou to a ty také,“ uťal chán ledově, obrátil pohled dopředu a rázně pobídl své zvíře. Perion pohodil protáhlou hlavou se dvěma dozadu zatočenými rohy a vyrazil.

Hammar zasyčel skrz zaťaté zuby. Tváří v tvář Guldír-chánově tvrdosti ho naplnil stud za to, že kňoural jako herlénská panna po první noci v morském otroctví. Možná až příliš surově vrazil ostruhy do skvrnitých slabin. Únava neúnava, dvourožec vyrazil rezkým klusem.

Krvelačné vytí se neúprosně blížilo.

* * *

Chrást nad řekou vylouppli mistři kameníci přímo ze skalního masivu, včetně vysokého sloupopradí před branou a dvou ohromných sedících soch nad přístupovým schodištěm. Ty představovaly Algiona, nejvyššího boha Herlénů, a jeho manželku Aštabar, bohyni lásky a čarodějnictví. Tmavší, dolní polovina schodů ukazovala, jak vysoko dokázala v době záplav vystoupat hladina momentálně vyschlé řeky.

Hammarův perion padl zhruba v polovině strmého břehu pod chrámem.

„Bohové!“ zaskučel družiník. „Moje noha!“

Guldír škubnutím uzdy otočil svého dvourožce. Hammar nestihl včas vytáhnout chodidlo ze třmenu a noha mu uvízla pod křečovitě se chvějícím zvířetem. Chán pobídl svého periona zpátky k němu. Kameny se uvolňovaly zpod kopyt a kutálely se po svahu, zvedaje chumáče prachu.

„Je zlomená?“ seskočil Guldír ke klejícímu pobočníkovi.

Místo Hammarovy odpovědi údolím opět prolétlo dychtivé vytí a štěkání. Chán se narovnal. U skal na opačném břehu, asi půl míle dolů po řece, se rozhýbaly stíny.

„Už jsou tady. Tharni,“ zachrčel Hammar. „Nech mě být, cháne, zachraň aspoň sebe! Musíš...“

„Nežvaň,“ uťal Guldír, popadl padlého periona za hrušku sedla a ze všech sil zvíře nadzvedl. Družiník se se zaťatými zuby odpalil o kousek dál, vytahuje tak bezvládnou pravou nohu zpod svalnatého těla.

Vytí zaznělo opět o něco hlasitěji. Stíny začaly přebíhat přes písčité koryto k břehu pod chrámem.

Chán tasil od boku meč, jehož zakřivená čepel byla pořád ještě poseta tmavými skvrnami zaschlé krve. Obouručně se rozmáchl a vši silou sekl ležícího periona do krku. Z rány, která zvířeti téměř oddělila hlavu, vystříkl na kameny

mohutný proud krve.

„Nemá to smysl, cháne!“ kňučel Hammar, zatímco ho Guldír táhl od dodělávajícího dvourožce. „Ta hnáta je pochroumaná, jsem k ničemu, nech mě...“

„Ruce máš pořád zdravé,“ umlčel ho Guldír ošklivým pohledem, pomohl mu vstát a zvedl ho do sedla vlastního zvířete. Potom vzal periona za uzdu a spěšně vykročil nahoru po úbočí. „Budeš střílet z luk!“

Štěkající stíny se blížily. Zatímco další a další vybíhaly z puklin v protějších skalách a přebíhaly přes vyschlou řeku, ty první už dlouhými skoky stoupaly po svahu k chrámu. K čerstvé mršině dorazily právě v okamžiku, kdy kopyta Guldírova periona zazvonila na schodišti stoupajícím k vchodu do impozantní skalní stavby.

Hlasy se prudce změnilly. Guldír se na okamžik ohlédl. Tharni se vrhli na zdechlinu a začali se rvát o ještě horké, šťavnaté maso. Uprchlíci získali trochu času. Klopýtali po otlučených schodech, spěchali k stinnému průchodu mezi dvěma obrovskými kamennými božstvy.

Pak první dravec odtrhl zakrvavenou tlamu od divoké hostiny a začal směřovat k chrámu. To už Guldír sundal Hammara ze sedla, posadil ho do stínu u Algionova podstavce a do rukou mu strčil luk a všechny zbylé šípy. Nebylo jich moc.

„Tohle bude náš poslední boj, cháne...“ zachraptěl družiník, vkládaje tětívu do žlábků na konci první střely.

„Argamorn, veliký nebeský sokol, brzy odnese naše duše do síně předků...“

„Možná,“ zavrčel Guldír a pozvedl meč. Po zubaté čepeli proběhl odlesk slunce. Tuhnoucí krev se zatřpytila jako rubínové slzy.

První tharn se rychle blížil. Hammar už rozpoznával mrštné, šlachovité tělo, v kohoutku díky hustší srsti hrozivě robustní. Viděl i protáhlý čenich s tlamou plnou tesáků, a také zlověstně švihající bezsrstý ocas s nebezpečnými ostny na konci.

Pečlivě zamířil.

Bestie dorazila ke schodišti a nedočkavě se vyšvihla na první stupeň.

Prsty pustily tětívu. Prohnuté tělo luku se prudce vymrštilo.

Hammar měl ruce vskutku v pořádku. Šíp proletěl těsně pod tharnovou slintající tlamou a ponořil se hluboko do srstnaté hrudi. Šelma jako by ve vzduchu dostala kopanec neviditelnou nohou a odlétla zpátky. Úsečné, ale hlasité zakňučení vrátila ozvěna od protilehlých skal.

Ostatní dravci prudce zvedli čenichy od rozsápaného periona. Chvilku se udiveně dívali na tělo svého druha, kutálející se po svahu zpátky k nim, pak zvedli krví podlité pohledy k chrámovému vchodu. Vypadalo to, jako by si všichni najednou vzpomněli, jakou kořist původně lovili. Zaštěkali, nechali zbytky dvourožce a s vyceněnými tesáky vyrazili k svatyni.

„Hammare?!“ Do Guldírova jinak chladnokrevného hlasu vstoupila obava.

Raněný pobočník místo odpovědi vypustil další střelu. A vzápětí další, jeho prsty se mezi lukem a toulcem pohybovaly s naprostou jistotou. Po každém zazvonění tětívy následovalo zoufalé zaskučení plné bolesti. Tharny to však nezastavilo, spíš naopak, jejich hlasy byly čím dál zuřivější a pomstychtivější. Přeskakovali své zasažené druhy a pádili dál. Brzy byli na schodech.

„Poslední!“ zvolal Hammar a napjal luk. Tětíva zazvonila a ostrý hrot vletěl první obludě do chřtánu. Odlétla zpátky, ale ostatní se sáply vzhůru.

„Dovnitř, Hammare, schovej se!“ křikl Guldír a s rukojetí meče v obou dlaních se rozkročil na kraji schodiště. Raněný muž se zachytil podstavce, s námahou se vytáhl na zdravou nohu a odsákal do stínu.

Smečka dorazila na vrchol schodiště. Guldír se širokým rozmachem ťal. Dvě bestie odlétly a na schody se snesla zářivě rudá sprška.

„Jen pojďte, bastardi!“ zařval chán a udeřil znovu a znovu. Údolí naplnilo bolestné skučení. Tharni jako by skákali do roztočeného větrného mlýna s železnými, dobře nabroušenými lopatkami. Kusy chlupatých těl padaly na schody v karmínovém dešti. Několik tvorů však přece jen proběhlo kolem a vřítlo se do chrámového stínu. Poskakující Hammar se ohlédl a tasil meč. Jedna z bestií na něj skočila. Zasáhl ji svištěcí čepelí, avšak náraz svalnatého těla ho strhl na podlahu. Vzápětí u něj bylo půl tuctu nedočkavých tlam. Zuby se zakously do masa.

Hammarův chraptivý smrtelný výkřik přinutil Guldíra ohlédnout se. To kratičké zaváhání způsobilo, že jeden z ostny ozbrojených ocasů pronikl neviditelnou pavučinou narýsovanou poletující čepelí chánova meče. Bodliny se zakously do Guldírova stehna.

Zaklel a jediným vzteklým úderem okamžitě rozsekl útočníka vpůli. Pach jeho krve ale proměnil tharny v divoké běsy. Téměř nepříčetně se na něj vrhali ze všech stran, cvakali tesáky, švihali ocasy, štěkali a vyli jako obludy z jiného světa. Brzy pocítil další zásah trnovým ocasem.

„Algione!“ zařval, přivoláváje nápomoc nejvyššího boha svého kmene.

V tom okamžiku se z neúnavně dorážejícího chumlu ozvalo bolestné skučení. A další, a vzápětí další. Guldír byl příliš zaměstnán rubáním, než aby zjistil, co se to děje, ale v dalším okamžiku zahlédl, jak se jeden z tharnů kácí se šípem zabodnutým v těle až po opeření. Zuřivě se zasmál a začal útočníky porcovat s novým odhodláním.

Šípy přilétaly odněkud ze svahu poblíž chrámu. Jeden za druhým, doslova neustávající proud střel. A každá z nich neomylně zasáhla cíl. Smečka okamžitě prořídla. Šelmy, dorážející na Guldíra, konečně ustoupily a obrátily se proti novému nepříteli. Než však rozpoznaly blížící se stíny v sluneční záři, nemilosrdně je skosily další přesné šípy.

Zbytek tharnů se rozběhl po úbočí dolů k řece. Střely je pronásledovaly i tam a s neuvěřitelnou přesností je srážely k zemi dokonce i v okamžiku, kdy prchající tvorové přebíhali přes písčité dno řeky. Uniklo jich ani ne půl tuctu.

Guldír pocítil, jak se pod ním únavou podlamují kolena. Rozsekl hlavu poslednímu křečovitě se zmítajícímu tharnovi a posadil se na nejvyšší schod. Krví zapařaný jilec meče mu vyklouzl z dlaně. Z tváře si strhl zaprášený šátek a utřel si

Jim pot, kapající z obočí. Obličej plný jizev a vrásek měl ztrhaný.

Na kamení zacinkaly podkovy. Chán zvedl pohled. Z horkem zvlněného vzduchu napravo od chrámu se vynořily siluety dvou jezdců. Oba svírali v pěstích skvostné, nadvakrát prohnuté reflexní luky.

Guldir opět nahnatal rukojeť meče a chtěl se zvednout.

„Nevstávej, příteli,“ zadržel ho jeden z jezdců a sklouzl ze svého zvířete. „Jsi raněný, potřebuješ ošetřit.“

Chán přimhouřil oči. Muž mluvil jazykem Mornů, ale jeho přízvuk byl podivný; Guldir nedokázal určit, ze kterého kmene pochází. Rovněž oděv, ačkoli mornský — rukávy haleny spoutané koženými náramky, široké nohavice zakasané do vysokých bot, kožená suknice sahající až po kolena, na ramenech plášť z ovčí houně —, neřikal nic o příslušnosti k nějakému konkrétnímu klanu.

„Kdo jste?“ zachrptěl Guldir nedůvěřivě. „Lučištníky s tak přesným okem bych měl znát, ale něco mi říká, že jsme se dosud nepotkali...“

„Ne, zatím jsme neměli tu čest,“ připustil muž, stoupající k němu po schodech. Byl urostlý, s mrštnými pohyby a pod oděvem z dobrých látek se očividně skrývalo svalnaté tělo. Z mezery mezi šátkem kryjícím obličej a špičatou přilbou z tvrdé, kovovými nýty pobité kůže se, na krvi postříkaného vládce, dívaly oči šedé jako barbarská ocel. Když si neznámý odhalil dobronzo opálenou tvář s ostrými rysy, Guldir poznal, že má něco po třicítce. Vlasy měl nezvykle tmavohnědé a nakrátko ostříhané.

„Jmenuji se Mark,“ zůstal muž na pátém schodu pod chánem.

„A to je můj společník Ray,“ kývl hlavou směrem k druhému jezdcí, který rovněž seskočil z periona a zamířil k nim. Měl pevný krok a zvláště přesné, rázné pohyby. Postavou se dost podobal prvnímu muži, ačkoli byl ještě malinko vyšší. Cestou vytahoval z mršin dravců šíp, otíral jim krvavé hroty o srst a strkal si střely zpátky do toulce na zádech.

„Podivná jména.“ Zakřivená čepel kříslo o kámen, když Guldir sebral svůj meč a opět ho pevně sevřel v dlani. „Musíte být ze vzdálených stepí.“

„Z velmi vzdálených,“ přikývl muž jménem Mark. „Jsme na pouti, abychom se mohli přidat k vládci všech Mornů. Víš, kde ho najdeme?“

Chán se usmál. Krivě. I v očích mu podivně zablesklo. „Vládce Mornů? Právě se na něj díváš!“

Markovým hladce oholeným obličejem prolétl nefalšovaný údiv. „Ty jsi velký Kauramorn?“

„Ne,“ zavrčel Guldir a pozvedl špičku meče proti cizincově krku. „Já jsem Guldir-chán, skutečný a právoplatný vládce Mornů, dědic prastaré vladařské krve. Ten, o němž mluvíš, je jen proradný čaroděj, ničema, který přitáhl kdovíodkud a vetřel se mezi mé družiníky. Pak svými černými kouzly omámil jejich mysl a přesvědčil je, že on je dávnými věštbami předpovídaný Kauramorn, Zlatý sokol, který sjednotí stepní kmény a povede je do velké Svaté války proti Černovlasým na západě.“

„Guldir-chán?“ utáhl Mark a vyměnil si rychlý pohled se svým společníkem. „Slyšeli jsme, že tě Kauramorn vsadil do želez...“

„To udělal. Ale podařilo se mi uprchnout. Sebral jsem vojsko těch, kdo mi zůstali věrní, abychom falešného vojevůdce svrhli. Před dvěma dny jsme však byli v kruté bitvě na hlavu poraženi. Teď jsem na útěku; poslední z těch, kteří nepodlehli bludům toho neřáda. A vy, pokud se chcete Kauramornovi zalíbit, můžete mu přinést mou hlavu. Jenže varuji vás — neprodám svůj krk lacino.“

Guldir se začal zvedat, bojovně napřahuje meč proti cizincům. Mark ho zachmuřeně pozoroval. Pro jistotu držel ruku na opasku poblíž vlastní zbraně.

Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami začínal mít dojem, že tohle se mu trošičku vymklo z rukou.

* * *

Rayi? navázal Mark telepatický kontakt se svým společníkem. Ray byl android z limitované série a byl vybaven psychickým zesilovačem, díky kterému dokázal komunikovat se svým majitelem prostřednictvím soustředěných myšlenkových proudů. Kápli jsme na nesprávného člověka.

Já bych dokonce řekl, že na toho nejnepsprávnějšího, Marku, opáčil Ray a i v myšlenkovém přenosu byl citelný jeho typický lehce sarkastický tón. Generál Khov nám nařídil co nejrychleji se dostat k onomu tajemnému Kauramornovi a prověřit vážné podezření z nezákonného vměšování...

To mi přece nemusíš říkat, Rayi, znám cíl naší mise! opáčil Mark podrážděně. Jak ale vidíš, náš plán nenápadně se vmísit mezi Morny právě selhal. Zachránili jsme život Kauramornovu úhlavnímu nepříteli!

Jak se říká na Zemi, neházej flintu do žita, uklidňoval ho android. Ještě se z toho můžeme vyzout. Kromě Guldira přece nikdo neví, k čemu tady došlo. Když necháme chána být a rychle se vytratíme...

V tom okamžiku se zpoza skal za vyschlou řekou vzneslo hlasité, táhlé troubení. Prohnalo se nad pískovcovým hřebenem, naplnilo údolí a vzlétlo po úbočí k chrámu. Mark a Ray se zaskočeně ohlédli. I Guldir zvedl hlavu a pohrdavě zkrivil ústa.

„Pospěšte, muži ze vzdáleného kraje,“ ucedil skrz vyceněné zuby a zaujal bojový postoj. „To jsou rohy Kauramornových pochopů. Brzy budou tady. Pokud chcete odměnu za mou hlavu shrábnout sami, musíte mě zabít teď hned.“

Mark sklonil pohled k mršinám na zkrvavených schodech. Až teď mu došlo, že většina z nich má kolem srstnatého krku obojek.

Sakra, Rayi, to nebyla divoká smečka...

Já vím, Marku, zrovna jsem tě hodlal na to upozornit. Jsou to lovečtí psi...

A lovci právě přicházejí. Opravdu musíme okamžitě konat.

Je tu možnost poslechnout Guldirovu výzvu a vzít si jeho hlavu. S tak vzácnou kořistí by nás vladařovi družiníci zavedli přímo ke Kauramornovi. Naši misi by to výrazně zjednodušilo a urychlilo...

Rayi! zablýskal Mark očima. Žertuješ, že ano? To by bylo proti všem předpisům SDPP, o mých zásadách ani nemluvě! Tak ho můžeme vzít jako zajatce...

Přestaň, ano? vypudil Mark androidovy myšlenky z hlavy a obrátil se k starému válečníkovi.

„Nehodláme tě zabít, cháne. Musíš rychle utéct.“

Guldír zaváhal. Meč držel pořád pozvednutý a v očích neměl ani za mák důvěry. Pak ale nad skalisky opět zahučely rohy lovců.

„Není čas, cháne!“ naléhal Mark. „Co je s tvým perionem? Je v pořádku?“

Něco v Guldírově neústupném výrazu náhle povolilo; čepel meče poklesla. Chán se ohlédl přes rameno a zapískal.

Odněkud z temných útrob chrámu zaznělo zafrkání a rozlehlé prostory naplnila ozvěna zvonění podkov.

„Výborně,“ kývl Mark hlavou. „Vyskoč do sedla a žeň zvíře pryč.“

Dvourožec doklusal k svému majiteli a pokorně sklonil hlavu. Guldír na nic nečekal, vzal ho za uzdu a vykročil dolů po schodech. Uprostřed schodiště se však ohlédl.

„Měli byste jet se mnou,“ řekl vážně. „Když vás najdou poblíž své pobité smečky, dají si to dohromady a bude s vámi zle...“

Mark nervózně přikývl a pohlédl na svého společníka. „Rayi?“

Android se díval do údolí a přes vyschlou řeku ke skalám naproti. Nad větrem obroušenými vrcholky se objevily chomáče zvířeného prachu. „Brzy budou na dohled. Jedme,“ přikývl rázně. „Dokud je čas.“

Více neváhali. Seběhli po schodech a vyskočili do sedel.

„Kudy, cháne?“ tázavě pohlédl Mark na Guldíra.

Starý velmož zaváhal jen na okamžik. „Na západ. Do Herlénského císařství.“

„Ale to je přece nepřátelské území,“ namítl kapitán.

„Chlapče,“ usklíbl se Guldír smutně krátce předtím, než si opět zakryl obličej špinavým šátkem, „dostal jsem se do situace, kdy je pro mě jakýkoli kousek země, na který šlápnu, nepřátelským krajem. Jsem vetřelcem úplně všude, takže je jedno, kudy se dám.“

S těmi hořkými slovy pobídl periona po strmém břehu na západ. Mark a Ray si za jeho zády vyměnili pohledy a následovali ho.

Hlas rohů za nimi letěl jako stín nenasytného dravce.

2.

Co říkáš na moje lukostřelecké schopnosti, Marku? ozval se zamklému agentovi SDPP v hlavě Rayův dotaz. Že jsme těm bestiím ale dali sežrat, co?

Stone zvedl hlavu. To rozhodně dali, Rayi. Ale pro příště bych zvolil méně kulometnou rychlost sázení šípů do tětivy.

Někomu by to mohlo připadat podezřelé. Nebo zázračné, což je taky proti předpisům SDPP.

Divím se, že právě ty se dnes už podruhé oháníš pravidly agentury...

Rayi, dej pokoj. Trápí mě teď něco úplně jiného, než tvá lučistnická zručnost. Pokud sis nevšiml, dostali jsme se do zcela opačné situace, než jsme plánovali. Místo nenápadného vetření se do blízkosti nového samozvaného vládce kočovníků jsme se přidali k jeho nepříteli, který má v patách Kauramornovy krvelačné poskoky. Navíc směřujeme na území Herlénského císařství, které Mornové už celá desetiletí sužují svými kořistnickými nájezdy. Co myslíš, jakého uvítání se tam dočkáme? Máš pravdu, je to malý zádrhel v našich plánech... Malý?! Vzdalujeme se cíli naší mise a navíc nám jde o krk. Věděl jsem, že se na tomto kontinentu schyluje k válce, ale naivně jsem doufal, že se nám podaří stát alespoň na jedné straně. Místo toho jsme už po prvním kontaktu s domorodci škodnou zvěří pro Morny i Herlény. Ksaku, dal bych si loka whisky...

To by naši situaci určitě vyřešilo, neodpustil si Ray jízlivou poznámku. Abych tvůj pesimismus ještě znásobil, Marku, musím tě upozornit na stav chánova periona. Všiml sis, že se stěží drží na nohou? Ještě tak dvě tři míle a padne pod Guldírem jako zasažený oštěpem...

Mark vrhl ustaraný pohled na chánovo zvíře. Asi před čtyřmi hodinami odbočili z říčního údolí, které se stáčelo k vyšším kopcům na severu. Úzká horská stezka vedla nesourodou trojici dál na západ. Netrvalo dlouho a dosáhli úpatí skalnaté vrchoviny. Zvlněná step před nimi byla rovněž vyprahlá a šustila jen sluncem sežehnutou trávou, ale Guldírův dvourožec ve svém přirozeném prostředí přece jen trochu obživil. Dokonce mu nedělalo problém udržet krok s mnohem čerstvějšími periony Marka a Raye. Vyslanci SDPP koupili svá zvířata od starého nahluchlého pastevce kousek od místa, kde ukryli astronef. Bylo to jen asi tři míle od skalního chrámu, takže jejich dvourožci měli pořád ještě dostatek sil. Ne tak ten Guldírův. Po další hodině jízdy opět začal umdlávat. Nic nepomohla ani skutečnost, že když si zastínili oči před klesajícím sluncem, na obzoru spatřili pahorky se svěžejší trávou — žluté plochy se tam už mísily se zelenými skvrnami.

„Zřejmě se blížíme k vodnímu zdroji,“ promluvil Mark povzbudivě.

„Vypadá to tak, ale můj perion tam už stěží dojede,“ potvrdil Guldír obavy svých nečekaných společníků. „Je na pokraji sil... Stejně jako já.“

Rayi, všiml sis chánových očí? Lesknou se mu jako v horečce...

Jakpak by ne, ztratil mnoho krve. Kdybychom měli aspoň trochu času, ošetřil bych ho...

Musíme něco vymyslet. Mark obrátil pohled ke Guldírovi. „Naše zvířata jsou na tom lépe. Mohl bys chvíli jet v sedle s některým z nás dvou a snížit tak zátěž svého dvourožce...“

„Ne. Dva jezdcí jsou pro jednoho periona moc,“ zakroutil chán hlavou. „U všech bohů, možná jsme měli zůstat v chrámu a čelit útočníkům tam...“

„O tom je už teď zbytečné meditovat,“ utál Ray jeho slova s neobvyklou razancí. „Lovci jsou nám v patách. Potřebujeme plán!“

Mark pohlédl na androida. Dobře znal takovéto situace. Ačkoli mohl umělý člověk zdánlivě reagovat jen v rámci svých programů, s Rayem to bylo jiné. Mezi Markem a jím se v průběhu mnoha společných misí vytvořilo podivné pouto, které by sucharští kybernetici nikdy nebyli ochotni u svých výtvorů připustit. Jak by ale vysvětlili třeba fakt, že vždy, když se Mark ocitl v bezprostředním nebezpečí, nějaká zvláštní blokáda přerušila běžný tok dat v Rayových neuronech a přinutila ho jednat v rozporu s programy? A co by řekli na to, že jediným účelem tohoto podivného „zkratu“ byla záchrana příteleva života?

A k něčemu takovému se právě schylovalo. Ray se rozhlédl svým pronikavým elektronickým zrakem, vyhodnotil terén kolem a najednou svým mírně kovovým hlasem zavelel: „Stůjte!“ Guldír poslechl a tázavě se ohlédl v sedle. Ray bleskově sklouzl ze svého zvířete a chopil se luku.

„Cháne, dál pojedíš na mém perionovi. Ten tě ještě pár mil unese.“

„A co ty?“ překvapeně zvedl Guldír obočí.

„Já se ukryji na tamhleto pahorku,“ ukázal Ray na vyvýšeninu s chomáčem uschlých keřů na vrcholku. „Počkám na pronásledovatele a když pojedou kolem, zasypu je šípy. Získám tím pro vás čas.“

„To tě bude stát život!“ zvolal Guldír. „Proč by ses kvůli mně obětoval? Něco takového od tebe nemůžu přijmout!“

„Kdo říká, že to dělám kvůli tobě?“

Nad stěpí zahučely rohy. Trojice se jako jeden muž ohlédla k východnímu obzoru. Nad nízkým travnatým hřebenem necelou míli za nimi se vynořila početná skupina jezdců. Jeli rychle, velice rychle.

„Na dohádování není čas!“ utál Ray a hodil udidlo svého periona Guldírovi. „Jedte, jak nejrychleji dokázete. Já lovce zadržím!“

Rayi, zůstanu tu s tebou, vyslal Mark do androidovy mysli. Dva luky zmůžou víc než jeden, navíc mě chrání můj pás... Ne, Marku! Když už z nás ta podivná náhoda udělala ochránce chánova života, tak v tom budeme pokračovat. Takže se musíš postarat o Guldíra samotného. Pokud mi některý z lovců proklouzne, budeš si s ním muset poradit ty. Cválejte! Já vás pak doženu s pomocí antigravu, žádný strach.

Nato se android otočil na patě a vyrazil vzhůru po úbočí. Guldír mezitím poslechl a přesedl si na Rayova periona.

Rayi?

Ano, Marku? ohlásil se android bez toho, aby zpomalil nebo se ohlédl.

Střílej hlavně na zvířata. To k jejich zastavení úplně postačí.

Samozřejmě.

Kapitán Stone pohlédl na Guldíra a kývl hlavou: „Ray si poradí. Kupředu, cháne!“

Vrazili paty dvourožcům do slabin a vyrazili údolíčkem mezi pahorky. Ještě než se ztratili z dohledu, android zmizel za trním na návrší kopce.

Mornové se rychle blížili. Ray už rozpoznával jejich bohatou výzbroj. Těsně před periony pádili zbylí tharni. Když dorazili na úpatí pahorku, najednou zpomalili a začali čenichat pečlivěji. Tři vyrazili dál po stopě Marka a Guldíra, dva však začali štkat směrem k vrcholku kopce. Tam totiž vedla jedna ze stop. Byla podivná, citlivé čumáky dravců rozpoznávaly, že nepáchne jako obyčejní lidé. O to byly jejich hlasy zuřivější.

Jezdci přitáhli dvourožcům otěže a podívali se nahoru, ve směru šelmích pohledů. Za keři na návrší spatřili pohyb a začali sahat po zbraních.

Ray natáhl luk. Markovu radu ohledně ukázněnějšího střelení teď rozhodně nemínil brát v potaz.

* * *

Proudící vzduch čechral perionům dlouhou žlutohnědou srst na krcích. Mark a Guldír-chán hnali zvířata kalupem klikatými úvaly mezi pahorky. Vysoká tráva podobná obilí šustila pod břichy zvířat, uschlé klasy se zachytávaly ve třmenech a přezkách postrojů, jemné plevy vířily za jezdci jako sníh.

Najednou vepředu cválající Guldír prudce pohlédl doleva a vykřikl slovo, které Mark neznal, ale podle tónu ho jednoznačně identifikoval jako sprostou kletbu. Střelil pohledem tím směrem a použil pozemský ekvivalent slova. Z úzkého průchodu mezi pahorky se na ně vyřítlo půl tuctu jezdců. Nebylo pochyb, že patří k pronásledovatelům — jakmile spatřili uprchlíky, zavylí jako šakalové a surově pobodli svá zvířata. Markovi došlo, že lovci se rozdělili jako u skutečného honu — ti vzadu byli nadháněči a tohle vzteklé sexteto mělo za úkol vběhnout kořisti do cesty a skolit ji. Guldír prudce strhl periona do údolíčka vpravo. Mark za ním bez zaváhání zabočil. Kolem uší jím zasyčely šípy.

Rayi, byla to past a my vběhli přímo do ní! Rayi?!

* * *

Mám tady trochu napilno, Marku! Pokus se uniknout!

Mornové si museli myslet, že na ně střelbu z kopce zahájil celý oddíl lučištníků. Šípy na ně doslova pršely a téměř po každém zlověstném zabučením se do podupané trávy skácel jeden z perionů. Kočovníci zmateně řvali a kleli a ukrývali se za umírajícími zvířaty. Někteří duchapřítomně vytáhli luky a opětovali ničivé krupobití střel, avšak bez znatelného výsledku — střelba z vršku neustala ani nepolevila.

Rayi! Je tady pořádně horko! Jakmile budeš moci, pospíchej za námi! Slyšíš mě?!

Slyším, Marku! odvětil android, vystřelil poslední šíp a přikrčeně přeběhl na odvrácenou stranu návrší. Jakmile měl jistotu, že ho Mornové krčící se u protilehlého úpatí nezahlednou, aktivoval antigrav a nízko nad úbočím slétl z kopce. Tak pohni kostrou, protože brzy... A sakra!!!

Marku?! vyslal Ray s obavou.

Žádná odpověď.

Android byl prvotřídní kopií skutečného člověka. Mohl jíst a zpracovávat potravu na energii, mohl se potit a jeho

maskovací podprogramy dokonce řídily růst vousů a vlasů. Mark by dokonce přísahal — ačkoli Rayovi tvůrci by se mu jistě vysmáli —, že umělými neurony jeho věrného společníka občas probíhá něco, co se dalo nazvat pocity. Jedním z důkazů Rayovy schopnosti emocionálně reagovat byl i fakt, že uměl klít.

Ted' toho využil.

* * *

Agent SDPP potřásl hlavou, zvedl se z trávy a sáhl po meči.

Všechno se semlelo velice rychle. Nejdříve padl perion pod Guldirem. Markovo zvíře zareagovalo bleskově a padlého chána svižně přeskočilo. Kapitán si stihl všimnout, že Guldirovu dvourožci trčí z hrudi šíp. Střela musela tudíž přiletět zepředu. Marka v prvním okamžiku napadlo, že kromě povykující a neúnavně střelící šestice se do honu zřejmě zapojila třetí skupina lovců, snažící se jim odříznout cestu. Zvedl zrak od perionovy šíje a mezi jeho rohy uviděl temeno blízkého kopce. Okamžitě poznal, že se mýlil. Na pahorku sice opravdu číhala družina jezdců, ale jejich zbroj se na slunci blýskala jako rudé zlato a nad hlavou jim pleskal purpurový prapor se znamením gwara, tygru podobné černozlaté pruhované šelmy. Tohle v žádném případě nebyli ušmudlaní, divoče a hrubě vypadající Mornové...

Pak ho do prsou zasáhl šíp. Elektromagnetické pole ochranného pásu nedovolilo hrotu proniknout do těla, ale náraz byl prudký a bolestivý. Mark se zakymácel v sedle. A když ho vzápětí trefila druhá střela, překulil se po perionově zadku dozadu a žuchl do trávy.

Jakmile šestice Mornů spatřila třpytivou jízdu na pahorku, rázně zastavila dvourožce.

Na okamžik vše znehybnělo. Mornové v údolí, neznámí jezdci na kopci i dva zvedající se uprchlíci mezi nimi.

Guldír obrátil pohled od váhajících kočovníků k železem okovaným bohatýrům na druhé straně.

„Černovlasí,“ ucedil skrz vyceněné zuby a vytáhl meč. „Smrt se očividně rozhodla, že si dnes s námi krutě pohraje, příteli z dalekého kraje.“

Mark věděl, že Černovlasými nazývají Mornové Herlény. Jejich válečníci mu hodně připomínali starověké Řeky — celohlavové prilby s chocholy a masivními nánosníky, jednolitě krunýře tvarované do podoby lidských těl, svalnaté neoděné končetiny s chrániči předloktí a podkolení. Jeden z nich zvedl k ústům kovovou trubku podobnou keltskému carnyxu s ústím ve tvaru řvoucí gwaří tlamy a mocně do ní foukl. Purpurový prapor se prudce zazmítal v povětří, když těžkooděnci s křikem pobodli své periony a začali zrychlujícím se cvałem sjíždět do úvalu. Čepele mečů a hroty kopí impozantně zářily v světle pozdního slunce.

Mark čekal, že Mornové vezmou do zaječích. Spletl se. Půltucet kočovníků téměř nepřičetně zavyl, zalomozil zbraněmi a s šílenou, sebevražednou odvahou vyrazil do střetu s podstatně lépe vyzbrojenou přesilou.

Mark a Guldír-chán mohli v tom okamžiku udělat jen jedno. Urychleně se jim klidit z cesty.

* * *

Jeden z Mornů se prodral Rayovou střelbou a teď poháněl svého periona úzkým úvalem mezi pahorky. Stopy dvou uprchlíků ani v tom spěchu nebylo těžké sledovat, vysokou trávou se táhly jako dva tmavé pošlapané pruhy. Muž to mohl vzdát a ujíždět do bezpečí, ale oddanost vůči Kauramornovi a výška příslibené odměny způsobily, že bez zaváhání pokračoval v svěřeném úkolu. Musí toho zrádného, prorocstvími pohrdajícího starce dostat stůj co stůj... Jezdec se natolik snažil neztratit stopu a byl tak zaujatý pobízením dvourožce, že bleskově se blížící nebezpečí vůbec nezastechl. Instinkty ho varovaly až v poslední chvíli. Zaskočeně se ohlédl, ale stačil jenom vytřeštit oči na přilétající chodidla.

Náraz mu trhl hlavou, jako kdyby ho zasáhlo beranidlo. Zatmělo se mu před očima a svět kolem něj se zatočil ve víru bolesti. Když se jakžtakž vzpamatoval, válel se v trávě. Se zasténáním se zvedl. Rozostřeným zrakem ještě na okamžik zahlédl svého ujíždějícího periona a na jeho zádech neznámého vysokého muže s prázdným toulcem na zádech. Na čemž v podstatě nezáleželo, protože u sedla mu visel plný toulec jezdcův.

Pak se kolem Morna opět všechno zavlnilo a on bezvládně klesl zpátky.

* * *

Ještě než se Mornové a Herlénové střetli, využili kočovníci své jediné výhody — a sice schopnosti střílet z luků i v prudkém cvalu. Skolili dva těžkooděnce a zabili nebo ošklivě ranili tři periony. Tím vyřadili z boje pět nepřátel, což nebylo špatné, ale na vyrovnání sil to stejně nestačilo.

Pak se družiny srazily.

Marka a Guldíra, spěchající na svah nejbližšího pahorku, zasáhla téměř citelná vlna strašlivého lomozu, smíchaného z řinčení železa, rachotu lámaných kopí, bolestného řevu a nešťastných hlasů perionů. Chtě nechtě se ohlédl.

Z dvou oddílů se stal jeden povykující chumel, zahalený krvavým deštěm, rojem šípů a sprškami úlomků z tříštících se kopí a štítů. Purpurový prapor Herlénů sice padl pod tlukoucí kopyta, ale vývoj bitvy to nijak neovlivnilo — už první náraz poslal k zemi dva Mornovy prošípané kopí jako kuřata na rožni a i ti zbylí záhy zjistili, že proti pancířům císařských jezdců nemají šanci. Plavovlasé hlavy kočovníků padaly do trávy jako makovice během sklizně. „Příteli!“ začloulmal vyjeveně zírajícím Markem Guldír-chán. „Musíme pryč!“

Sotva to řekl, z krvavé skrumáže se vydělila trojice bohatýrů a s bojovným pokřikem pobídl dvourožce za nimi.

Herlénové nemohli tušit, že mají co činit se dvěma zneprátelenými skupinami Mornů — kočovníci pro ně byli jedna pakáž, již hodlali nelitostně zadupat do země.

Rayi?! vykřikl Mark v duchu.

Herlénové už stoupali po svahu k pěší dvojici. Guldír bleskovým máchnutím meče odrazil vržený oštěp.

Marku! Vydrž!

Stone upustil meč a skočil prvnímu jezdcovi do cesty. Podle pestrých barev na chocholu prilby a bohatého tepání na všech součástech zbroje odhadoval, že se jedná o vůdce družiny, ba dokonce o významného důstojníka.

Řvoucí Herlén proti němu sklonil kopí. Masivní hrot zazářil odleskem rudého nebe, jako by už toužil po krvavé koupeli.

Mark uskočil stranou opravdu v poslední chvíli — nebo dokonce až těsně po ní. Kdyby kopí nesklouzlo po ochranném poli pásu, prošíkával by hrot kapitánovo břicho. V té rychlosti si však „zázračné“ Stoneovy nezranitelnosti nemohl nikdo všimnout. Mark pohotově popadl násadu kopí, rázně srazil hrot k zemi a zároveň trhl zbraní vzhůru. Pro jezdce se tudíž kopí, zaklesnuté v podpaží, stalo pákou, která ho prudce zvedla ze sedla. V širokém oblouku přeletěl nad Markem a po hlavě se zřítíl k zemi. Zbroj hlasitě zařinčela a křik náhle utichl.

Mark nezaváhal. Slyšel sice Guldírův bojovný pokřik a koutkem oka zahlédl, jak chán odráží mečem zbraně dvou jezdců, ale nešel mu na pomoc. Vytasil z pochvy u boku dlouhý zakřivený kočovnický kinžál a přiskočil k padlému vojevůdci. Muž si při pádu našťásti nezlomil vaz. Byl jen napůl v mrákotách a právě se omámeně zvedal na všechny čtyři. Mark mu kopancem do prsního krunýře vyrazil dech, strhl mu z hlavy přilbici, popadl ho za zpoceně černé vlasy a obrátil muže tak, aby na něj ostatní jezdci dobře viděli.

„Přestaňte!“ zařval lvím hlasem a přitlačil kinžál k velitelově krkavici. „Jinak mu proříznu tepnu!“

Netušil, bude-li to fungovat, ale kupodivu ano — Herlénové útočící na Guldíra, ti, kteří jim spěchali na pomoc i ti v úvalu, kteří doráželi šestici na zemi se válejších Kauramornových přísluhovačů, všichni znehybněli a obrátili pohledy k Markovi. A taktéž k dalšímu jezdci v morském oděvu, který se nečekaně vynořil zpoza kopce a teď po svahu pomalu sjížděl k bojišti. V levačce svíral luk, tětívu se šípem měl napjatou až k pravé lici.

„Skoňte zbraně!“ vyzval je hlasem, znějícím jako když brusný kámen přeběhne po ostří meče. „Jinak ještě dnes předstoupíte před Algiona, aby zvážil vaše duše!“

Nešlo to dřív, Rayi?

Promiň, ale měl jsem tam vzadu opravdu dost práce.

Jeden z Herlénů, zbrklý mladý bojovník, odhodlaně pozvedl meč se středně dlouhou čepelí ve tvaru protáhlého listu.

„Jsou jenom tři!“ houkl na své druhy. „Snad je neposlechneme!“

Tětíva zazvonila a šíp jiskřivě narazil do pozvednuté čepě. Zásah byl tak nečekaný a přesný, že vytrhl zbraň z mladíkovy dlaně. Herlény však ještě víc zaskočil fakt, že když okamžitě obrátili pohledy od junáka zpátky k střelci, měl už v luku založený další šíp. Pohyb jeho ruky prakticky nikdo nezaregistroval.

„Ale poslechnete,“ řekl Ray chladně a něco v strnulém výrazu jeho tváře přimělo bojovníky opravdu namířit špičky mečů, kopí a oštěpů k zemi. „A teď se s vámi rozloučíme,“ dodal android. „Nic nepodniknete, protože váš velitel nám bude několik mil dělat společnost. Marku, cháne, do sedel! Odjíždíme.“

„Ne,“ řekl najednou Guldír, pořád shrbený a zadýchaný po boji. „Nemá smysl utíkat.“

Mark i Ray po něm střelili překvapenými pohledy. Prošedivělý válečník sklonil meč a šel k Markovi a jeho zajatci.

Herlénský vojevůdce byl ještě mladý, zhruba o tři čtyři roky mladší než Stone, ale tvář už měl poznačenou válečnými jizvami a něco v jeho očích prozrazovalo, že z něj bohaté životní zkušenosti už dávno udělaly zralého muže.

„Poznáváš mě?“ naklonil se k němu Guldír a sundal si šátek z obličejů.

Muž s kinžálem na krku vypouklil oči. „Samozřejmě,“ zasípal. „Ty jsi Guldír-chán. Nebo spíš už jenom Guldír, protože ten, jehož nazývají Kauramornem, tě zbavil vlády...“

„A v nedávném krveprolití pobil všechny mé věrné včetně mých synů,“ doplnil Guldír hořce. „Je ze mne psanec. Díky tomu samozvanému synu prašivé čubky jsem ztratil všechno, co jsem kdy měl. Možná bych měl zvolit smrt, ale já toužím po pomstě. A proto tě žádám, abys mě zavedl k vaší císařovně.“

„Cože?“ trhl sebou velitel, ale Mark ho drsně stáhl zpátky a pevněji přitlačil na ostří. Guldír však kupodivu zakroutil hlavou, chytit nechápavě zírajícího kapitána za zápěstí a odtáhl jeho ruku s kinžálem od Herlénova hrdla.

„Já tě taky poznávám, princí Nuwre,“ díval se chán upřeně do vojevůdcových očí. „Stál jsi po boku svého bratra, císaře Ulsura, když jsme se před třemi lety střetli v bitvě u Algionova chrámu nad Písečnou řekou. Vzhledem k tvému postavení pro tebe nebude těžké dostat mě k císařovně vdově. Ne jako zajatce, ale jako muže, který žádá o azyl a nabízí své služby. Konec konců, nebude to poprvé, co vkročím na vladařský dvůr v Zarainu.“ Nuwre se odtáhl od Marka a pomalu vstal, mna si krk.

„To je opravdu podivná žádost, Guldíre. Buď jsi přehnaně odvážný, nebo hloupě bláhový. Býval jsi naším úhlavním nepřítelem a tvé ruce jsou poskvrněné Ulsurovou krví. Myslíš, že císařovna Myranfri bude ochotná naslouchat muži, který je zodpovědný za smrt jejího manžela?“

„Pokud ne, podrobím se její vůli,“ odvětil chán klidně. „Ale už jsem ji jednou potkal a věřím, že nebude jednat ukvapeně. Ta žena má přes své mládí víc rozvahy než my dva dohromady, princí. O tom, jak moc milovala svého muže, se vyprávějí hotové legendy, ale její bolesti už snad otupělo ostří.“

Nuwre zamyšleně přikývl. „Je to v tvém zájmu, jinak se dočkáš ošklivého konce... Dobrá, Guldíre, vyhovím tvé prosbě. Už jen proto, že máš nepochybně důležité informace o nynějším pohybu morských hord. A teď nám odevzdejte své zbraně.“

„Pod podmínkou, že ušetříš i mé společníky a nenasadíte nám pouta.“

Nuwre se zachmuřeně podíval na Marka. Ten muž ho srazil na zem a měl chvíli v rukách jeho život, což byla pro bojovníka velická hanba. Hanba, která se dala smýt pouze krví. Princ však polkl svou pomstychtivost, pohlédl zpátky na Guldíra a přikývl.

„Máš mé slovo.“

Chán pokynul svým ochráncům. „Odevzdejte jim zbraně, přátelé.“

Marku? vyslal android do kapitánova mozku.

Udělej to, Rayi, odvětil Mark a sám natáhl k Nuwremu ruku s kinžálem, na jehož čepeli ulpěla kapička krve z princovy škrábnuté pokožky.

Nezdá se ti, že se vystavujeme přílišnému nebezpečí? Měli bychom utéct. Ještě pořád tu ta možnost je!

A co potom, Rayi? Ne. Podivnou hrou osudu jsme se dostali do této situace a já jsem docela zvědav, co bude dál.

Odlož už ten luk.

Dobrá, ale při sebemenším podezření, že nám Herlénové usilují o krk, poznají můj ukazováček. Ať už to ohrozí naši misi nebo ne. Ray povolil tětivu, vyndal šíp z luku a odevzdal veškeré zbraně — samozřejmě kromě tajných, o nichž domorodci nemohli mít tušení — příběhnuvšímu herlénskému jezdcí.

„Seberte naše mrtvé a usekejte Mornům hlavu,“ přikázal Nuwre družiníkům. „Rychle pojedeme zpátky do pevnosti. Tady v pohraničí začíná být příliš horko.“

Marku, nemůžu se ubránit dojmu, že ze všeho nejvíc jsi zvědav na tu mladou císařovnu vdovu.

Když Guldír vysedal na periona, zbylého po jednom z padlých Herlénů, všiml si v úsměvu zvednutý koutek Markových úst. Podivil se tomu, ale neřekl nic a trhnutím otěží obrátil dvourožce.

Bílé slunce se už téměř dotýkalo obzoru a obloha opět zářila jako rudé zlato.

3.

Tvrz Ulsur-dabre patřila k šňůře pevností, které střežily východní pomezí Herlénské říše. Jak ale Mark nenápadně vyzvěděl z rozhovoru s Guldírem, nebyla to moc účinná ochrana. Mornům, vládčům východních stepí, se totiž mezi řídce rozsetými pevnůstkami pravidelně dařilo pronikat na herlénské území a odnášet si odtamtud bohatou kořist. Jedna mohutná výprava vedená samotným Guldírem se před čtrnácti lety proboujvala dokonce až k samotnému hlavnímu městu Zarainu a několik týdnů metropoli vážně ohrožovala.

Ulsur-dabre neboli Ulsurova pěst nesla jméno císaře, který zemřel mlád v bitvě u Algionova chrámu nad Písečnou řekou, tedy přesně v místech, kde Mark a Ray zachránili Guldíra před stopovací smečkou.

Jak podrobně jsou tvé soubory o zdejší politické situaci, Rayi? navázal Mark telepatický kontakt se svým věrným společníkem, když v padajícím soumraku stoupali po prašné cestě k vysokým, větrem ošlehaným hradbám pevnosti. Bylo jasno a nad obzor se už vyhoupl nazelenalý Havar, jeden ze tří měsíců planety. Neměl po Ulsurovi nastoupit na trůn jeho mladší bratr?

Ray zalétl pohledem k princí Nuwremu, který jel v čele průvodu. Celou cestu byl tichý a zasmušilý a s nikým nepromluvil.

Správně, Marku, podle zdejší tradice by tomu tak mělo být. Proto jsou mezi herlénskými panovníky velmi časté bratrovraždy. Prakticky každý nový císař při nástupu na trůn nejprve v tichosti odstraní své sourozence. Aby se nemusel každý den obávat jedu v číši vína nebo zbloudilého šípů do zad při honu na vysokou, které jsou mimochodem mezi zdejší šlechtou velmi populární. Kupříkladu císař Ronnofre IX., který je dnes považován za velkého světce, protože sjednotil roztržštěné herlénské náboženství a zavedl jednotný panteon, okamžitě po smrti svého otce nechal uškrtit všech svých sedm bratrů...

Rayi, přerušil ho Mark. Nepotřebuji tak obšírnou přednášku. Zajímá mě čistě Nuwre.

Promiň. Vztah Nuwreho a Ulsura musel být výjimečný, protože mladý císař nejenže nechal svého bratra žít, ale jmenoval ho dokonce generálem a velitelem celé herlénské armády. Vskutku neslýchaný projev důvěry. Ale zjevně věděl, co dělá, protože Nuwre mu zůstal věrný až do poslední chvíle. Císařovna Myranfri však už na švagrovu loajalitu nespolehlala. Odhaduji, že to bude velice energická, cílevědomá a politicky zdatná žena...

Mark se nenápadně usmál. Začíná mě zajímat čím dál víc.

To jsi celý ty, poznamenal Ray a pokračoval: Ještě než Myranfri uschly na tvářích slzy zapadlým manželem, zajistila si podporu šlechty a dvořanů — bez nějakého toho atentátu a poprav se to samozřejmě neobešlo — a nechala za nového císaře prohlásit svého a Ulsurova prvorozeného syna. A jelikož měl Perkas II. v té době jenom pět let, stala se vládnoucí regentkou ona sama.

A Nuwre?

Jeho degradovala — prý za selhání v bitvě u Písečné řeky — a odvelela na východní hranici, do pevnosti Ulsur-dabre, jejíž branou máme tu čest právě projíždět.

Takže Nuwre je tu vlastně ve vyhnanství, pochopil Mark, dívaje se nahoru na masivní bašty se zdobně tvarovaným cimbuřím.

Tak nějak. Když se tak nad tím zamyslíš, Nuwre možná ušetřil Guldírov život jenom proto, aby dopravení tak vzácného zajatce využil k návratu na zarainský císařský dvůr.

Jistě. Umím si představit, že by z toho mohl vytlout značný politický kapitál.

Jakmile prošli dlouhým průchodem v hradbě na nádvoří, za jejich zády s kovovým zaduněním sjela těžká mříž. Markovi podvědomě přeběhl mráz po zádech a postřehl, že i Guldír se neklidně ohlédl přes rameno. Teď už se s tím ale nedalo nic dělat. Odevzdali se do rukou osudu a zbývalo jim jen čekat, jak se věci vyvrbí.

* * *

Vyrazili hned ráno. Princův osobní felčar v Ulsur-dabre rozuměl své práci a ošetřil Guldíra natolik dobře, že chán mohl už za úsvitu vysednout na periona. Obličej měl sice pobledlý, ale horečku si odbyl v noci a pochvaloval si, že rány už ho téměř nebolí.

Jeli na západ. Prince a trojici dobrovolných zajatců provázely dva tucty ozbrojených jezdců. Kraj se rychle měnil. Travnaté roviny východního pohraničí vystřídaly zvlněný terén s neustále přibývajícimi lesíky a hájky. Stejně tak houstlo osídlení — podél pavučiny řek, říček a potoků se postupně množila rolnická a pastevecká hospodářství, osady a městečka. Na polích šelestilo zralé obilí, stromy v sadech byly obtěžkané ovocem, po zelených pahorcích se doslova přelévala stáda zdejšího dobytka, připomínajícího přerostlé ovce s velikými zatočenými rohy a dlouhatánskou srstí, z níž si prostý lid tkal látky na oděv.

„Jen se podívejte, bratři,“ utrousil v jedné chvíli Guldír, rozhlízející se chtivě svítícíma očima starého nájezdníka. „Jsou žně. Kraj přetéká mlékem a jídlem. A náš lid, vyhladovělý dlouhým horkým létem, zatím živoří na vyprahlých pustinách východu. Tohle je pro Morny ten pravý čas na válku. A ohně brzy vzplanou, uvidíte.“

Mark to nijak nekomentoval. Jeli dál.

* * *

Noc strávili v hradišti správce jedné z provincií a ráno cválali dál. Krátce po poledni dorazili do údolí velké řeky Charsum. Hlavní tepna císařství tekla na sever, k pobřeží Smaragdového moře. Až teď spatřili skutečně úrodnou, bohatstvím překypující krajinu plnou zahrad, polí, vinohradů a lužních lesů hemžících se zvěří a ptactvem. Povodí bylo osídlené snědými, tmavovlasými lidmi, žijícími v osadách i opravdových velkých městech.

K večeru se před nimi ze záře zapadajícího slunce, měnícího Charsum v řeku krve, vynořilo velké opevněné město. Tady končila jejich jízda, nikoli však cesta. Následujícího rána nastoupili na palubu štíhlé válečné veslice s velikou ráhnovou plachtou a kovovým trnem na přídi a vypluli po proudu řeky dál na severozápad.

„Cháne,“ oslovil Mark Guldíra, stojícího na přídi a pozorujícího docela rychle ubíhající krajinu. Kolem řeky se doslova tísnily vesnice a města a na vyvýšeninách stály chrámy s imponujícími sloupovadly. Herlénové žili v jednotě se svými bohy. Muži na lodi často slyšeli nábožné zpěvy z břehu a viděli zástupy lidí, kteří přicházeli k chrámům obětovat nadpozemským mocnostem za mimořádně štědrý letošní úrodu.

„Ano, příteli?“ obrátil k němu chán vousatý obličej. Už se očividně cítil lépe.

„Ty ses setkal s Kauramornem. Řekni mi o něm víc.“ Guldírova tvář potměněla. „Chceš po mě, abych v sobě budil ošklivé, bolestné vzpomínky. Hm. Ale možná je to tak dobře, protože při pohledu na tento rajský kraj jsem téměř zapomněl na to, co zůstalo daleko za námi. Ono se nás to totiž bude snažit dosáhnout a dokončit dílo zkázy...“

„Říkal jsi, že Kauramorn přišel odnikud...“

Starý válečník pomalu, nepřítomně přikývl. „Najednou se objevil v jednom pasteveckém táboře na břehu vyschlého vnitřního moře. Nikdo ho předtím nikdy neviděl, jako by nepatřil k žádnému kmeni či klanu. A někteří se začali domnívat, že se ani nezrodil z lůna smrtelné ženy. Byli totiž takoví, kteří prý viděli jeho příchod. Tvrdili, že uprostřed dne z bezmračné oblohy zaduněl hrom a k zemi sjel oslepující záblesk. A z ohně v stepi vyšel on. Bláhoví pastevci se mu okamžitě začali klanět, domnívaje se, že neznámý je synem bohů a že ho na zem ve svých drápech přinesl sám Argamorn, veliký nebeský sokol...“

„A ty tomu nevěříš?“ zeptal se Mark.

„Ani náhodou,“ opětoval Guldír jeho pohled.

„Proč? Většina Mornů před cizincem okamžitě padla na kolena, ne?“

„Jistě. Domnívají se, že se naplnila předpověď dávných proroků o příchodu vyvoleného Kauramorna, Zlatého sokola, který povede Morny do velké Svaté války a zotročí uctíváče jiných bohů. Ta zvěst se rozšířila rychleji než stepní požár v silném větru a když ten černokněžník konečně dorazil do Morn-Angharu, Sokolího hnízda, šla už za ním hotová armáda fanatických nohsledů. Snažil jsem se je zastavit, ale selhal jsem...“

„Ale proč o něm pochybuješ? Jsou snad jeho božské schopnosti jen lží a podvodem?“

„To ne. Skutečně umí číst myšlenky, dokáže lidi ovládat pouhým pohledem a je vynikající řečník. Ale... když se mu velice pozorně podíváš do tváře, uvidíš, jak se mu smějí oči.“

Mark tázavě zvedl obočí.

„Ano,“ pokýval Guldír hlavou, jako by potřeboval potvrdit vlastní slova. „Ten muž se v duchu směje. Není to vyvolený vojevůdce seslaný bohy, jenž má vést Morny k bohatství, rozšíření říše a pozvednutí na úroveň vznešených Herlénů. Je to jen vládčivý čaroděj, který Morny ve skutečnosti pohrdá. Ti, kdo ho uctívají, jsou pro něj jen hmyz, jen roj kobylek, který zaplaví Herlénské císařství, aby se on mohl stát jeho vládcem. A pak je sám pošlape.“

„To jsi viděl v jeho očích?“ zeptal se Mark udiveně.

„Viděl. Už v okamžiku, kdy jsem s ním poprvé stanul tváří v tvář.“ Guldír se zhluboka nadechl a obrátil pohled zpátky k řece. I Stone se odmlčel. Za nimi se na veslařských lavicích zvedala a klesala záda otroků.

Rayi?

Všechno jsem slyšel, Marku. Ted' už není nejmenších pochyb. Kauramorn je veštec z jiné planety. A naším úkolem je eliminovat ho. Což se nám v momentální situaci podaří asi jen těžko.

Nech toho, Rayi. Mne teď trápí spíš něco jiného.

Co? Jestli je císařovna Myranfri opravdu tak krásná, jak o ní Nuwreho vojáci u každé příležitosti říkají?

Sklapni, ano? Podívej se radši tamhle, kývl Mark nenápadně bradou směrem ke břehu. U řeky si hrála skupina polonahých dětí. Vesele štěbetaly, skákaly do vody a přely se o místo v malém člunu. O kus dál dva rybáři právě házeli do vody velkou síť. Po stezce nad nimi táhla mladá žena oslu podobné zvíře s nákladem čerstvě nasbíraného ovoce. Ti všichni, když spatřili kolem proplouvající loď, bezstarostně jí mávali. Netušili, jaké zlé zprávy přinášíjí ti, kdo je pozorují z paluby.

Co se mi snažíš naznačit, Marku?

Jen to, že pokud Mornové opravdu uvěřili proroctví o Svaté válce, pak jsou tihle lidé odsouzeni k záhubě.

* * *

Rayi! Prober se! Jsme tady!

Ostatním mužům na lodi se mohlo zdát, že ten podivně zamlklý Guldírův společník spokojeně podřimuje u zábradlí na zádi. Ve skutečnosti se android přepnul do šetřícího módu, v němž si mohl nejvýdatněji dobíjet baterie sluneční energií. Na Markovu výzvu se okamžitě aktivoval do plného provozu, vstal a pohlédl dopředu.

Vidím, Marku. To je Zarain, odpověděl Ray nevzrušeně.

Na první pohled bych řekl, že je to největší město, jaké jsme dosud viděli na planetách podobného vývojového stupně.

Paměťové krystaly mi říkají, že je tomu skutečně tak. Zarain má přibližně sedm set tisíc obyvatel, což je víc než třeba pozemský Konstantinopol v době svého největšího rozkvětu.

Císařské město leželo v ústí Charsumu do Smaragdového moře, na jakémisi ostrově obtékaném dvěma větvemi řeky. Byl to ovšem ostrov neobyčejně rozlehlý, s několika nevysokými, hustě zastavěnými pahorky. Jak se veslice v hustém lodním provozu na řece sunula k městu, před očima mužů postupně rostly impozantní městské hradby. Zarain byl důkladně opevněný, z neobyčejně vysokých zdí čouhaly jako hrozivě vyceněné tesáky tucty a tucty strážních věží. V kombinaci s řekou, jejíž ramena důvtipní stavitelé použili jako přirozený vodní příkop pod hradbami, vypadala metropole opravdu nedobytně.

„U všech bohů,“ promluvil Mark k chánovi po svém boku, „něco takového se jen tak nevidí...“

Guldir se zazubil. „Hádám, že se dnes díváš na bašty Zarainu poprvé, příteli. Takže velkého morského válečného tažení před čtrnácti lety ses nezúčastnil, hm?“

„Ne,“ zakroutil Mark hlavou. „Byl jsem tehdy ještě příliš mlád.“

„Když jsem sem tenkrát přitáhl, taky jsem zíral jako žebrák na hroudu zlata. Vůbec se nedivím tvému úžasu.“

„Ale stepní kmeny přece nemají žádnou dobývací techniku, žádné katapulty ani nic podobného. Jak jsi dokázal město s tak nezdolnými hradbami vůbec ohrožit?“

„Nijak,“ zachechtal se Guldir potměšile. „Nepřišel jsem do delty Charsumu s úmyslem Zarain dobýt a vyrabovat. Tak hloupý a nenasytý jsem nebyl ani ve svých mladších letech. Prostě jsme obsadili kraj, drancovali jsme vesnice a městečka kolem a hlavně jsme zablokovali obchodní cesty k městu. Pak jsem se setkal s císařem Perkasem, Ulsurovým otcem. Dohodli jsme se, že Mornové odtáhnou zpátky do stepí, pokud se Herlénové vykoupí deseti vozy zlata a stříbra. A k tomu jsem přinutil vládce Zarainu, aby podepsal smlouvu, která zabezpečila morským kupcům volný vstup do města a osvobození ode všech cel, daní a poplatků.“

„Ano, o tom jsem slyšel,“ přikývl kapitán Stone.

„Když však smlouva po deseti letech vypršela, Perkasův nástupce Ulsur uvalil na Morny ještě vyšší cla než na příslušníky jiných národů, přijíždějící do Zarainu za obchodem. Když odmítli zaplatit a následně došlo k několika krvavým roztržkám s městskými hlídkami, císař vykázal Morny z města. Tehdy jsem sebral vojsko, abych další válečnou výpravou přinutil Herlény opět nám přiznat staré výhody. Jenomže Ulsur nám nedovolil přitáhnout až k Zarainu, dokonce nás vůbec nenechal překročit hranice. U Písečné řeky jsme se střetli v krvavé bitvě. Císař sice zahynul, ale i my jsme utrpěli těžké ztráty, takže jsme se museli stáhnout. Od té doby se mezi morskými kmeny rozmáhá bída. A když v takové situaci přijde nějaký samozvaný vyvolený vůdce, který slibuje Svatou válku a definitivní dobytí císařství, náčelníci rodů jeho bludům rychle podlehnou.“

Guldirův obličej opět potměl. Mark se ho dál nevyptával. Obrátil svou pozornost k městu. Veslice už zabočila do východní říční větve a proploovala pod městskými hradbami. Byly opravdu titánské, cenily na příchozí zuby cimbuří a přiváděly je do úžasu velkorozměrnými malovanými freskami ze života bohů, dávných hrdinů a slavných panovníků. Mark už na svých misích na planetách pod dohledem Pozemské unie viděl všelicos, ale přesto se přistihl, že civí s otevřenými ústy.

Obepluli celé východní hradby. Veslice se prosmýkla pod několika kamennými mosty vedoucími k městským bránám. Byly tak klenuté, že člun pod nimi proplul i se vztyčeným stěžněm. Pak, blízko ústí do moře, kde se už řeka začala rozšiřovat, zabočili k jednomu ze zarainských přístavišť. I ono bylo chráněné masivní hradbou a než se před nimi otevřela vodní brána, princ Nuwre musel prokázat svou totožnost. Potom už veslice konečně proklouzla mezi dvěma věžemi plnými připravených lukostřelců a přistála u velice rušného kamenného mola.

Dorazili do Zarainu, města všech měst, sídla císařovny Myranfri.

4.

„O císařovně se říká, že je pozemským vtělením samotné Aštabar, patronky lásky, nejkrásnější ze všech bohyň z posvátné hory Namar,“ nadhodil Mark Stone, když na jedné z vysoko položených teras císařského paláce čekali na přijetí. Skrz mohutné sloupořadí měli velkolepý výhled na město koupající se v houstnoucích večerních stínech. Vzduch voněl květy a citrusovými plody v palácových zahradách na úbočích rozsáhlé akropole.

„Jistě,“ přisvědčil Nuwre, očividně celý nesvůj a od příjezdů ještě zachmuřenější než v průběhu plavby. „Stejně jako se o mém bratru říkalo, že je synem Algiona. Totéž platilo pro všechny vládce z Ronnofreho dynastie. Já sám jsem byl považován za vtělení Gertaka, válečného boha. Samozřejmě jen do té doby, než jsem upadl do nemilosti a má drahá švagrová mě vykázala ze Zarainu.“

„Mluví z tebe zatrpklost, princ,“ obrátil se k němu Guldir. „Potkal jsem Myranfri tenkrát před lety, když jsem vstoupil do Zarainu na vyjednávání, a myslel jsem, že veliký Argamorn seslal na zem sluneční paprsek přetvořený do podoby smrtelné ženy — tak oslepuje zářila její krása. Jistě, byla tehdy ještě velice mladinká, ale nevěřím, že za ta léta zošklivěla.“

„Pokud jde o zevnějšek, tak jistě ne,“ utrousil Nuwre a obrátil pohled zpátky k městu.

Návrší s palácovým komplexem bylo obklopeno nejhonosnějšími chrámy, budovami vládních úřadů a vilami nejvyšší aristokracie a vojenských hodnostářů. Nechyběla ani gigantická knihovna s tisícovkami svitků z celého kontinentu či několik uměleckých a filozofických škol. Společně tvořily vnitřní město, obehnané vlastní masivní hradbou. Od ní se jako loukotě kola rozbíhaly ulice, vedoucí až k bránám vnějšího opevnění. Nuwreho průvod přivedla k akropoli hlavní třída, spojující palác s největším přístavištěm. Široká ulice vedla nejvíce prosperující částí města, přes tři rozlehlá náměstí s fontánami, na něž vedly obrovité brány, a přes čtyři mosty nad městskými kanály. Kam jen člověk pohlédl, všude stály titánské sochy bohů a špičaté obelisky, zdi pokrývaly mozaiky a fresky a mosty a náměstí střežily stovky

kamenných gwarů, varovně cenících zuby na všechny, kdo sem přijížděli s nekalými úmysly.

Nuwre kupodivu zvolil neokázalý příjezd. Davy hemžící se kolem kupeckých stánků, pódii s vystupujícími žongléry a maskovanými herci nebo kolem popravišť se před spěchající vojenskou jednotkou urychleně rozestupovali, ale nikdo nemohl tušit, že tepaná prilba s masivním nánosníkem a až k ústům sahajícími lícníci skrývá obličej Ulsurova bratra. A stejně tak nikdo nemohl tušit, že jeden z vojáků obklopených Mornů je proklínaný Guldir, někdejší chán obávaného stepního plemene...

Najednou do ticha zaznělo zadunění, pak temný skřípot. Muži na terase se ohlédlí. Palácové strážce, stojící všude kolem a nespouštějící je z očí, zpozorněly. Vysoká vrata okovaná zlatem a stříbrem se otevřela a na dlažbě ze zeleně žilkovaného mramoru zazněly rázné kroky velitele gardy.

Nuwre tázavě zvedl obočí. Velitel přikývl.

* * *

„Její Výsost božská císařovna vás očekává.“

„Vskutku podivní hosté dnes poklekají před zarainským trůnem,“ promluvila Myranfri, vládnoucí regentka Herlénské říše. Statný gwar, jehož obojek byl blýskavým řetězem připoutaný k zlatému císařskému stolci, podtrhl nevlídná slova zlověstným zavrčením.

Když se koleno dotkl dlažby pod schodištěm stoupajícím k trůnu, Markovi divoce bušilo srdce. Ačkoli dosud nespatřil císařovnu dostatečně zblízka, stihl už poznat, že je to opravdu kus nádherné ženské. Zářivé mládí, o němž mluvil Guldir, z ní už možná opravdu vyprchalo, ale místo toho tu byla zralá a sebevědomá krása zhruba třicetileté ženy. Měl opravdu co dělat, aby udržel zrak přilepený k podlaze, jak přikazovala dvorní etiketa.

„Kdopak jsou tito mužové, Nuwre, že se kvůli nim odvažuješ vkročit do Zarainu, a dokonce žádat o audienci u dvora?“ nesl se ohromnou síní, mezi sochami bohů a jejich pozemských zástupců Myranfřin sametově hluboký hlas. „Proč bych se o tyto ušmudlané, periony páchnoucí trhany měla zajímat já a ne kat a obsluha mučidel?“

„Na to ti odpovím sám, Výsosti,“ ozval se nečekaně Guldir a vstal. Kolem stojící členové palácové gardy sebou trhli a bleskově sáhli po zbraních. I vycvičená šelma u trůnu se nakrčila a vycenila tesáky. Rázné gesto vládkyně je však všechny přimrazilo na místech.

Guldir si sundal z obličeje šátek a zvedl hlavu. „Poznáváš mě?“

Myranfřiny prsty, konejšivě čechrající kožesinu neklidného gwara, najednou ztuhly. Sál vyplnilo až nepřírozené ticho. Císařovna dobrou minutu jen mlčky, nehybně mhouřila oči, potom pomalu vstala a jala se sestupovat po schodech. Všichni přítomní sklonili hlavy, ačkoli strážce nepřestaly po očku sledovat stojícího Guldira.

Panovnice se zastavila pouhé tři schody nad hosty. Mark nenápadně vzhlédl. O ano, byla to nádherná ženská, s hřívou černých vlasů s spletenými perlami, pevně se zvedajícími řadry pod jemnou, téměř průsvitnou tkaninou šatů a zaoblenými boky, které přímo prosily o oplodnění. Pouze oči, tmavé a tvrdé, nebyly vůbec tak vstřícné a žádoucí, jak naznačovalo tělo.

Tvůj tep se nebezpečně zrychlil, Marku, upozornil Ray se svým typickým sarkasmem. Měl by ses uklidnit, nebo tady dostaneš infarkt. To nebude moc slavné završení naší mise.

Legrácky. I ty musíš uznat, že před námi stojí opravdová bohyně.

Ale ano, uznávám, že splňuje i ty nejnáročnější estetické požadavky. Jenom ti chci připomenout, že tady nejsme kvůli obdivování ženských půvabů. Žena, na niž tak zíráš, může jediným svým slovem způsobit, že se ocitneme v ohrožení života a naše utajení vezme za své.

„Cháne,“ promluvila Myranfri konečně. „Je to už tak dávno, a přece tě poznávám. Možná proto, že jsem tvou podobu vídala ve svých jasnozřivých snech.“ Zhluboka se nadechla. „Privítala bych tě ve svém sídle, ale mohla bych se tím znelíbit bohům, kdybych byla vstřícná k vrahovi jejich potomka.“

„Vidím, že zármutek z tebe pořád nevypřchal,“ odvětil bývalý vládce Mornů směle a tvrdě. „Jinak bys mě neurážela obviňováním z vraždy. Necítím se být vinen takovým zločinem. Tvůj manžel padl v poctivém, dobrém boji. Potkala ho smrt, o jaké sní každý pravý válečník. Nemám na rukách jeho krev. Zato ty, která jsi v letech po Ulsurově smrti posílala do mého tábora Morn Anghar špiony a nájemné hrdlořezy, jsi se vraždou neposkvrnila jen díky mé ostražitosti a schopnosti včas odhalit zrádce.“

Myranfri zúžila oči. „Odvážná slova od muže, jehož hlavu dělí od katova špalku jediné lusknutí mých prstů.“

„Pokud považuješ za nutné vystavit mou lebku na hradbách, udělej to,“ prohlásil Guldir bez zachvění v hlase. „Přijmu smrt beze strachu. Ztratil jsem všechny důvody, proč lpět na životě.“

„Tak teď ti nevěřím. Kdyby ti na životě opravdu nezáleželo, nepřišel bys do Zarainu. Protože, jak už vím, nepřivedli tě sem jako zajatce.“

„Ne. Přicházím požádat o azyl.“

Císařovna se neovládla a vztekla se zasmála. „Ty, jenž jsi odjakživa plenil herlénské pohraničí, zabíjel jsi a unášel mě poddané do otroctví? Ty, jenž jsi u Písečné řeky usmrtil mého muže a vzal tak mému milovanému synovi otce? Bohové, musíš být šílený, nebo mi máš za mou shovívavost co nabídnout!“

Guldir počkal, až ozvěna jejího hlasu utichne, a pak přikývl. „Ano, mám se ti čím odplatit. Přináším ti varování.“

„Před čím?“ ušklíbla se nehezky. „Před dalším mornským útokem, který se rozbije o naše pohraniční pevnosti? Díky, ale takové varování mi mohl přinést i poštovní holub vyslaný velitelem kterékoli východní pevnosti.“

„Mýlíš se, císařovno,“ utál Guldir posměch a jeho hrdelní hlas neměl daleko k varovnému zavrčení. „Tohle je něco jiného. Copak ses ještě nedoslechla, že vládcem stepních kmenů se stal věštbami předpovídaný Kauramorn?“

„Samozřejmě, že ano. A co má být? Kmenoví náčelníci se u vás střídají rychleji než roční období. Nový vojevůdce sesadil toho starého, stejně jako jsi to před lety udělal ty. A stejně jako každý novopečený vládce chce Morny vyvést z bída tím, že vyhlásí válku proti císařství. Řekni, v čem se tohle tažení bude lišit od těch tvých před čtrnácti nebo třemi

roky?“

„Nemoudře se vysmíváš hrozbě vlastní zkázy,“ zachmužil se Guldír. „Tohle přece není kořistní výprava. Chystá se Svátá válka, o níž Mornové slýchali od věštců po tisíc let. Kauramorn není z pozemského rodu. Přišel v záblesku z nebe, takže ho mnozí považují za vyslance samotného Argamorna, vládce oblohy. Díky tomu a svým čarodějným schopnostem si brzy podrobil většinu mornských náčelníků. Jsou přesvědčeni, že právě teď nastal ten čas, kdy porazí všechny dávné nepřátele a svrhnou cizí bohy. Když jsem já dobyl nějakou vaši svatyni, jenom jsem uloupil všechny cennosti. Kauramorn nechá i povalit sochy bohů a roztlouct jim obličej. Když jsem já přitáhl k Zarainu, chtěl jsem jenom výkupné a výhodné obchodní smlouvy. Kauramorn se nezastaví, dokud neusedne na tvůj trůn a po tomto schodišti nebude téct krev tvá a tvého syna. Zarain se změní v dýmající trosky.“ Guldír se nadechl. „Věř mi, Výsosti, nový mornský vojevůdce je nepřítel tak strašný, že já byl v porovnání s ním hodný soused.“

Myranfri poslouchala pozorně, ale když promluvila, její slova měla pořád ostny jízlivosti. „Teď z tebe mluví jen zlomená pýcha, zášť a zatrpkllost muže, jehož odvrhl vlastní lid.“

„Neodvrhl. Ty, kteří prozířeli a zůstali mi věrni, jsem vedl do boje. Byli jsme však poraženi. Mí synové zahynuli v krvavé řeži.“

„Proč jsi vzdoroval? Pokud je Kauramorn vyvolený přivést Morny k světovládě, proč ses mu nepoklonil?“

Guldír se opět zhluboka nadechl. „Protože jsem neuvěřil. Není to skutečný Kauramorn.“

„Ale? Tak proč se ho potom obávat?“

„Protože mí soukmenovci uvěřili. Není tak podstatné, jestli je Kauramorn skutečně vyslanec bohů, nebo jen prolhaný, touhou po moci posedlý parchant. Když padesát tisíc Mornů uvěří v jeho magickou sílu a božský původ, Herlénové jsou tak nebo tak odsouzeni k záhubě. Stejně jako Mornové. Protože tahle válka nebude mít vítěze. Zůstanou jen hromady posekaného, mrchožrouty oklovaného lidského masa a obloha zčernalá kouřem ze spálenišť. Rozumíš, císařovno? Stojím tu před tebou ne proto, abych varoval Herlény, ale abych zachránil svůj vlastní lid. A právě to je důvod, proč bys mi měla věřit.“

Z vladařčina obličej poprvé zmizela zpupná sebejistota. „Padesát tisíc říkáš?“

Chán přikývl. „A další přicházejí ze vzdálených stepí.“

„Nuwe?“ obrátila se Myranfri ke klečícímu princovi. „Co říkají tví špehové? Je nebezpečí skutečně tak velké?“

„Ano, božská. V Morn Angharu se shromažďuje ohromná síla Mornů. Už jsem všem tvrzím v pohraničí vydal rozkaz uvést posádky do bojové pohotovosti. Koneckonců, klečím tu před tebou z jediného důvodu — abych tě požádal o posily. Tím mám na mysli, abys shromáždila veškeré herlénské vojsko a vyslala ho k hranicím. Nesmíme Mornům vůbec dovolit vkročit na naši půdu. Nenechali by tu kámen na kameni.“

„To by znamenalo táhnout na východ stejně jako můj manžel před třemi lety...“

„Přesně tak. Ulsur tenkrát moc dobře věděl, co dělá. Zaplatil za to svým životem, ale nedovolil hejnu kobytek, aby sežralo úrodu v našich údolích. Kdyby tu teď byl, nezaváhal by ani na okamžik.“

„To určitě ne,“ souhlasil Guldír. „Mornové si Ulsura dodneška váží jako zdatného nepřítele. V záhrobí určitě sedí po boku nejlepších mužů svého rodu.“

Myranfri mlčela. Síní se plížilo tíživé ticho, pouze odněkud zpoza zdí znělo dunění gongu na věži některého z bezpočtu zarainských chrámů. Císařovna zamyšleně zvedla zrak k sloupům narudlého světla, vnikajícího do sálu vysoko položenými okny. Chvilku to vypadalo, že vnitřním hlasem komunikuje s někým, koho ostatní vidět nemůžou. Ray neodolal a zvýšil výkon svého psychického zesilovače. Skutečně zachytil slaboučkou ozvěnu tajemných hlasů, z nichž jeden patřil panovnici. Pak Myranfri sklonila hlavu a pohlédla na muže svými neproniknutelnými černými očima.

„Přinesli jste mi zlé zvěsti, ale nepotrestám vás za ně, jak se to dělalo za starých časů. Poradím se o situaci se svými vezíry, hodnostáři a generály a nejspíše zítra večer oznámím Zarainu své rozhodnutí. Vy zatím zůstanete hosty vnitřního města. Za jeho hradby nesmíte a uvnitř se můžete pohybovat jen v doprovodu mých stráží. Máš proti tomu nějaké námitky, cháne?“

„Ani v nejmenším, Výsosti,“ sklopil Guldír uctivě zrak. „Je to daleko víc, než jsem čekal. Jsi laskavá.“

Dívala se na něj chladně a odměřeně. „Ne, cháne, nejsem. To všechno je jenom politika. To, že jsem vás nevsadila do želez a nenechala svrhnout do nejhlubší hladomorny pod palácem, ještě neznamená, že jsou z nás přátelé. A teď jděte.“ Když se zvedali, Mark se odvážil ještě jednou pohlédnout Myranfri do obličej. Zachytila jeho pohled, opětovně ho a na okamžik se v jejích očích objevilo něco jako náznak zájmu. Otázka však zůstala nevyřčená, protože vládkyně Herlénské říše se otočila na patě a jala se po schodišti stoupat zpátky ke svému trůnu. Gwar ji vítal vrněním jako veliká rozmazlená kočka.

Slunce zapadalo.

5.

„V paměťových krystalech mám podrobné záznamy o všech našich misích, Marku,“ spustil Ray svoji starou písničku, když se vrátili z koupele a oblékli si čisté šaty herlénské stříhu, „takže by mě komplikace neměly překvapovat. Tentokrát si ale myslím, že je toho trochu moc.“

„Co se ti nelíbí, Rayi?“ vzal si Mark z tácu trs hroznů a čiši a natáhl se na honosné lehátko z měkkých polštářů a pestrobarevných kožešin, stojící na nohou z vyřezávaného materiálu podobného slonovině. „Nesedíme přeci v žádné plesnivě temnici, ani nám nikdo neusíljuje o život. Akorát jsme se trochu vzdálili cíli naší mise, no.“

„Trochu?“ Android přecházel předpokojem Guldírovy ložnice sem a tam jako běžný člověk, jehož nervy jsou napnuté k prasknutí. „To má být vtip? Protože některým formám humoru přicházím na kloub jen velmi obtížně. To tvé trochu je ve skutečnosti pět set čtyřicet sedm mil. Přesně taková vzdálenost nás dělí od Morn Angharu, kde bychom se v této

chvilí měli nacházet. Ty si tu však pohodlně vyložíš nohy a všechno, co tě zajímá, je degustace místního vína...“
„Které je mimochodem výtečné,“ usrl Mark ze stříbrné číše. „Měl bys také ochutnat. Tvé chuťové receptory budou skučet rozkoší, věř mi.“

„Marku! Uvědom si, že tu nejsi někde na dovolené se slečnou Swensonovou! Kdyby generál Khov věděl, jak si momentálně vedeme, měnil by ty nejtlustší doutníky v popel na jeden jediný záťah!“

Kapitán SDPP se nadzvedl na pohovce a chtěl přitopit do plamene Rayova vzteku další schválně lehkovážnou poznámkou, ale v té chvíli zaslechli blížící se kroky. Dveře do sousední, mnohem větší a luxusněji zařízené komnaty se otevřely a na prahu stanul Guldír-chán. Uctivě před ním sklonili hlavy. Mark sundal nohy z lehátka.

„Nebudeme tu jen tak dřepět a čekat na vůli císařovny,“ ucedil prošedivělý válečník na cestě k hlavním vratům, vedoucím na jedno z menších palácových nádvoří. Únava a psychická zátěž mu nedovolily spát, právě naopak, přetavily se v neklid a potřebu něco podniknout. „Nejsme tady v žaláři. Pojděte.“

Vyměnili si za jeho zády tázavé pohledy, ale neřekli ani slovo. Mark rychle vyprázdnil číši a spěchal za chánem. Před dveřmi jim zastoupily cestu čtyři postavy v plné zbroji, se štíty na předloktích a dlouhými kopími v pěstích.

„Neslyšeli jste císařovnu?“ zavrčel na ně Guldír. „Máte nás hlídat, ale uvnitř palácového města se pohybovat můžeme. Pokud vám tak povinnost káže, dělejte nám stíny, ale zavřeně nás držet nesmíte.“

„Kam máte namířeno?“ ozvalo se z temného průzoru jedné z přileb.

„Tam, kde je každý vítán.“

Po krátkém zaváhání jim garda ustoupila z cesty.

* * *

„Chrást bohyně Aštabar?“ podivil se Mark, šplhaje pohledem po vysokém čelním pylonu. Rozložitá stavba byla vybudována ze zářivě bílého kamene, který svítil do noci jako úlomek stříbristého měsíce Sakeru. „Myslel jsem, že jdeme do nějakého hostince. Nebo ještě lépe nevěstince.“

„Vy jste o herlénském uctívání bohů asi nic neslyšeli, že?“ ušklíbl se Guldír.

„Jak bychom mohli, cháne?“ ozval se Ray. „Jsme prostí pastevcí a zvěsti z cizího světa se k nám dostávají jen velmi zřídka.“

„Prostí pastevcí, to určitě,“ zachechtal se Morn víceméně sám pro sebe a zamířil k pohostinně otevřeným vratům, z nichž se do noci lila mihotavá záře ohňů, melodické zpěvy a jasné tóny jakýchsi strunových nástrojů.

Slyšel jsi ho, Marku? Co tím myslel?

To netuším, Rayi. Ale jak jsem stihl pochopit, není to žádný tupý barbar, ale velice chytrý chlap. Patrně v něm hlodá nějaké podezření. Možná nás slyšel, když jsme spolu mluvili, byl ve vedlejší komnatě.

To si nemyslim, ale přesto bychom asi měli komunikovat pouze telepaticky.

Strážcové, kteří jim byli pořád v patách, zůstali stát venku, Povinnost byla povinnost. Markovi jich bylo téměř líto.

* * *

„U sta hromů,“ užasl kapitán Stone, když překročili práh hlavní chrámové síně. „Nemůžeme se znelíbit Argamornovi, když vstoupíme do tohoto stánku neřesti?“

„Pochybují, že sem Argamorn může nahlédnout,“ dopustil se Guldír rouhačství a očividně mu to bylo jedno. Jako každý člověk, který nedávno utrpěl těžkou ztrátu, nechoval teď k bohům kdovíjakou úctu.

Byla to vskutku podivuhodná svatyně. Většinu prostoru vyplňoval veliký bazén, vykládaný nazelenalým kamenem. Na jeho pozadí, ve vodě třpytící se odrazem ohňů v kotlích na trojnožkách, plavala spousta mužů i žen. Vzadu stála obrovská socha Aštabar, zahalená kouřem z vonných kadidel a obsypaná věnci čerstvých květů. Bohyně byla na rozdíl od svých zobrazení venku ve městě úplně nahá a zaujímalá mnohem odvážnější, svůdnou pozici. Ve stínu sloupořadí po obou stranách bazénu stály stolky s pokrmy a nápoji, ale hlavně lehátka nebo kožešiny prostě rozprostřené na dlažbě, na nichž se hosté všemožného věku, ras a pohlaví ve společnosti chrámových kněží bezostyšně oddávali rozkošim všeho druhu. Do rytmů hudby znělo sténání nebo občasný slastný výkřik. Ve vzduchu se omamná vůně kadidel míchala s ještě opojnější vůní vzrušených těl.

Novým hostům zakryly výhled dvě kněžky. Jedna mladinká, druhá zralá čtyřicátnice, ale obě krásné jako sen a oděné pouze v špercích a průsvitných závojích uvázaných kolem boků. Těla měly dokonale vyholená, bez jediného chloupku, a pupíky a bradavky měly zdobené stříbrnými šperky.

Tak tohle si nechám líbit. Co říkáš, Rayi? Není tohle ten důvod, proč nás hra osudu zavedla do Zarainu?!

Marku, jsi nenapravitelný!

„Vítejte,“ řekla starší kněžka. Ani jediným záchvěvem v úsměvu nedala najevo, že by ji návštěva tří urostlých morských bojovníků vyvedla z míry. Chrást den co den hostil spousty cizozemských kupců, politiků a aristokratů, přicházejících poklonit se herlénské bohyni lásky a toužících na vlastní kůži poznat proslulou dovednost služebnic.

„Co přinášíte jako oběť pro božskou Aštabar?“

Mark pochopil. Vstup do tohoto ráje nebyl zadarmo.

Guldíra to trochu zaskočilo. „Máte něco cenného?“ pohlédl na své společníky.

Rayi?

Ty peníze budeme potřebovat na důležitější věci...

Tohle JE důležité! Dělejte!

„Uspokojí bohyni prostě mince?“ zeptal se android poněkud neochotně a zpod oděvu vytáhl objemný měšec.

„Jistě,“ usmála se kněžka ještě přívětivěji a nastavila dlaň zvonicímu stříbru.

Na opačném konci sálu náhle někdo udeřil do gongu a dunění naplnilo dvoranu až po vysoko se klenoucí malovanou kupoli. Všechno to horké henžení v chrámu okamžitě ustalo.

„Máte štěstí,“ oznámila jim hostitelka tlumeným hlasem. „Právě přichází velekněžka, aby si vybrala milence pro tuto

noc. Poskytne mu nadpozemskou rozkoš a dovolí mu tak promluvit s bohy.“

Zazněla hudba a služebnice chrámu sborově zanotovaly podivnou píseň, z jejíž melodie se Markovi málem zatočila hlava. Ze dveří v podstavci pod modlou Aštabar vyšla v průvodu cupitajících mladých kněžek žena s postavou, která byla snad ještě dokonalejší a svůdnější než kamenné tělo bohyně nad ní. Kromě šperků byla úplně nahá, obličej však měla zakrytý maskou z drobných stříbrných plíšků, po stranách zdobenou pestrobarevným peřím.

Zpěv zesílil. Velekněžka pomalu procházela kolem lehátek a rozehrátých kožešin a prohlížela si dnešní hosty. Muži i ženy před ní buď poklekali, nebo hrdě vstávali, dávaje na odiv svá nahá, zpocená těla. Tajemná žena s maskou si je důkladně měřila, některé děle, jiné jen krátce. Postupovala podél bazénu a po nějaké chvíli došla k jeho užšímu konci. Spatřila tři nové hosty u vchodu a očividně ji zaujali. Haleny bez rukávů, sahající ani ne do půli stehén, odhalovaly svalnaté údy. Velekněžka přikročila blíž a postupně si je jednoho po druhém prohlédla od hlavy až k patě. Mark jí pozornost oplatil měrou vrchovatou, beze studu proslídil pohledem celé to božsky tvarované tělo. Jejich pohledy se spojily. Stone ponořil zrak do tmavých očí v škvírách masky a usmál se.

Ona se však obrátila ke Guldirovi. Mark jen stěží skryl jisté zklamání. Chán před velekněžkou uctivě sklonil hlavu. Zamyšleně si ho změřila.

A pak opět pohlédla na Marka. A mlčky na něj kývla. Gong opět zaduněl. Kapitánovi se rozbušilo srdce.

„Máš štěstí, příteli,“ usmál se Guldír poněkud rozčarovaně.

Marku? Nevím, jestli je to dobrý nápad...

Klid, Rayi, tohle opravdu zvládnou. Hravě, řekl bych. Pak ti budu vyprávět, co říkali bohové.

Android se zdržel dalších námitek — věděl, že by jen zbytečně plýtl energií. Mark bez pobízení následoval velekněžku a její suitu podél bazénu k soše Aštabar a do tajemného vchodu v jejím podstavci. Závistivé pohledy ostatních hostů svatyně ho bodaly do zad jako ostré jehly.

* * *

„Odvážná volba, Výsosti,“ promluvil Mark, když žena s maskou zvuchým tlesknutím dlaní odehnala všechny kněžky, načež v luxusně zařízené ložnici s nezvyklým kruhovým půdorysem osaměli. Široké lůžko stálo uprostřed kruhu bohatě pomalovaných sloupů, takže měl Mark dojem, že se ocitl na nějakém pohanském obětišti. „Pustit si v této situaci do své blízkosti Morna a dokonce s ním zůstat o samotě, to je hra, v níž dáváš do sázky samotný herlénský trůn.“

Pokud ji to odhalení překvapilo, nedala to najevo. Přistoupila ke stolku se zlatými karafami a naplnila vínem dvě číše.

„Takže jsi mne poznal, cizince.“

„Samozřejmě. Takové božské tělo a tak hluboké černé oči se v Zarainu a možná i v celé říši vyskytují jen v jediném exempláři.“

„Jsi drzý,“ obrátila se k němu a podala mu pohár. „A vůbec nemluvíš jako prostý kočovník.“

Pohlédl jí do očí. Podívejme, je nejenom krásná, ale i chytrá.

„Takže velekněžkou Aštabar jsi ve skutečnosti ty sama,“ pokusil se to zamluvit. Cinkli číseři a zlehka se napili.

„Ne,“ setřela si prstem rudou krůpěj z koutku úst. „Ale když chci, můžu sem přijít tajnou chodbou z paláce, vzít si velekněžčinu masku a být prostředníkem mezi bohy a vybraným hostem. Copak jsi neslyšel, že jsem zástupkyní bohyně v pozemském světě? Kdykoli se mi zachce, nechám jejího ducha vstoupit do mého těla a promlouvat mými ústy.“

„O tom vůbec nepochybuji.“ Dal si další pořádný doušek. „Teď, když už znám tvou totožnost, můžeš si tu masku sundat, ne?“

„Je to proti chrámovému řádu,“ řekla, avšak postavila číši na stolek a zvedla ruce k stříbrnému závěsu. „Naštěstí si jako vtělená bohyně můžu dovolit ho porušovat.“

Jakmile masku odložila, Mark neodolal, pevně ji uchopil do náruče a vášnivě ji políbil. Ani v nejmenším se nebránila, její hebké rty a jazyk byly stejně nedočkávané jako ty jeho.

„Kdo jsi, cizince?“ zeptala se zadýchaně, když se po dlouhé chvíli od sebe odtrhli. „Guldír možná uvěřil, že ty a tvůj společník jste obyčejní Mornové, ale mě obelhat nemůžete. Ta barva vlasů a očí, ty rysy tváře... Nedokážu vás přiřadit k žádné rase, a to je Zarain opravdu křížovatkou cest ze všech koutů světa. Navíc jsem zachytila, jak si vy dva navzájem čtete myšlenky. Slově jsem nerozuměla, ale slyšela jsem slabou ozvěnu vašich vnitřních hlasů. Takovou schopnost nemá v této říši ani tolik vyvolených, kolik bys spočítal na prstech jedné ruky.“

Mark se na ni díval přimhouřenými očima. Velice, velice chytrá.

„Nuže?“ vyzvala ho, když neodpovídal. „Odkud jsi ve skutečnosti přišel? Z nebe, v oslepičím záblesku, jako Kauramorn? Asi není náhoda, že jste se tu objevili tak krátce po něm, nemám pravdu?“

„Možná máš, možná ne,“ přitiskl ji k sobě pevněji. „Rozkoš v tvém náručí prý otevírá bránu do světa bohů. Můžeš se jich na mě zeptat.“

„Udělám to,“ vydechla do jeho úst, když se opět políbili. Nahé tělo v Markově náručí se dychtivě zavlnilo. Na nic nečekal. Zvedl ji ze země a zamířil k rozlehlému lůžku vystlanému vzácnými kožešinami a nadýchanými polštáři. Její pokožka omamně voněla a kapitán byl odhodlaný zjistit, jestli stejně tak sladce i chutná.

* * *

Ray a Guldír-chán se nechali dvojicí kněžek usadit na pohodlné taburety a pohostit vínem. Bylo sladké a opojné. Netrvalo dlouho a obě služebnice Aštabar se smyslně vlnily v rytmu všudypřítomné hudby. Jejich ladně se pohupující křivky byly čím dál blíž k hostům; otíraly se o ně zpočátku jen zlehka, dráždivě, postupně však čím dál odvažněji. Atmosféra v chrámu houstla. Guldír se téměř nepřítomně usmíval a oči mu horečnatě svítily — jako zhypnotizovaný zíral na kroutící se pupík starší kněžky. Ray aktivoval senzory a vyhodnotil těžké vůně v ovzduší.

Marku?

Ale no tak, Rayi, teď ne. Mám tady dost napilno. Nemusím ti přece vysvětlovat, že si tahle aktivita vyžaduje plné soustředění.

Jen jsem ti chtěl říct, že jsem analyzoval všechna ta kadidla a výpary, jimiž je tu prosycený vzduch. Obsahují značné procento látek, které vdychováním způsobují jisté poblouznění smyslů, možná i nějaké lehčí halucinace. A rovněž mají účinky poměrně silného afrodiziaka.

Na to druhé už jsem přišel i bez tebe. Tak vypadni z mě hlavy, ano?

Dobrá. Soudím, že ta droga není takto jednorázově životu nebezpečná ani návyková. Navíc, na mě samozřejmě neúčinkuje.

Mark už ale neodpovídal. Android zrušil spojení a rozhodl se, že se bude chovat jako běžný návštěvník chrámu.

Než naplno obrátil svou pozornost k mladší kněžce, všiml si skupinky nových hostů u vchodu. Dva z nich měli na sobě dlouhé tmavozelené hábity, s nimiž výrazně kontrastovaly až po opasky sahající plavé plnovousy a do vrkočů spletené vlasy. V dlaních svírali pozlacené, krásně vyřezávané hole se zvířecími motivy, patrně odznaky významného postavení. Průvodci jim byli tři statní, taktéž světlolasí muži se zachmuřenými, ostražitými pohledy — nepochybně osobní stráž. Raye zaujala barva vlasů a vousů, typická pro Morny, a jen tak cvičně ve svém elektronickém mozku přeběhl databázi místních ras a národů. Zjistil, že muži patří k národu Nedranů, podrobeného Herlénskou říší a obývajícího provincii na opačném břehu severního moře. S Morny měli opravdu společné předky — proto ty plavé vlasy. Na rozdíl od svých kočovnických příbuzných už se však pod herlénským vlivem dávno zcivilizovali a žili ve velkých kamenných městech. Ti dva se zlatými holemi patřili ke kastě nedranských kněží. Rayovými obvody proběhlo něco, co by se u člověka dalo nazvat vnitřním smíchem. Uctívání herlénské bohyně severanům víra očividně nezakazovala.

Nedrané hned u vchodu odevzdali pláště a zbraně, zaplatili a pak následovali kněžky ke stolu ve stinném ústraní opodál bazénu. Ray na nich neshledal nic podezřelého, a tak otočil zrak k polonahé dívce. Jeho analýza prokázala, že kněžka má tělesné míry blížící se perfektním hodnotám. Když mu před očima zahoupala svými pevnými dívčími řadry, roztáhl své umělé mimické svaly do širokého úsměvu.

* * *

„Nuže?“ zeptal se Mark Stone o dobré dvě hodiny později, když znavení bezuzdnou vášní leželi s Myranfri v důvěrném objetí jako dlouhodobí milenci a spokojeně oddechovali. Oheň v kotli na trojnožce i plaménky svíci skomíraly a stíny za sloupy po obvodu komnaty houstly. „Co ti bohové o mně vyjevili?“

„Nic,“ zamumlala, stíraje konečky prstů z jeho svalnaté hrudi drobnou rosou potu.

„Nepromluvili?“

„Pokud ano, tak jsem je stejně neslyšela.“ Mark se tlumeně zachechtal. Ano, Myranfn v okamžiku nejvyšší rozkoše křičela tak hlasitě, až se divil, že se nerozprskne to veliké zrcadlo na zdi.

„Posmíváš se císařovně?“ pohlédla na něj s nelibostí, u níž nedokázal odhadnout, zda ji myslí vážně, nebo ho jen škádlí. „Jen málo mužů — pokud vůbec nějaký — mne dokázalo tak uspokojit. Dokonce ani Ulsur ne, a to byl vskutku božský milenec. Doslova.“

Při vyslovení toho jména si vzdychla. Mark ji objal pevněji.

* * *

Chrámem se plazila líná, unavená nálada. Kněžky i hosté byli znaveni milováním a omámení vínem a výpary v ovzduší. Většina z nich podřimovala na pohovkách nebo kožešinách rozprostřených po podlaze. I hudebníci už brnkali do strun jen tak ze setrvačnosti.

Jeden z nedranských hodnostářů u stolku v přítíni za sloupy se chopil pozlacené hole a kývl na své čtyři společníky.

Ukázalo se, že jsou při smyslech a ostražití jako šelmy na lovu — vůně a nápoje jako by na ně vůbec neúčinkovaly.

Opatrně se zvedli a tiše zacouvali do ještě hlubšího stínu. Nikdo si jich nevšímal.

* * *

„Tvá bolest pořád ještě nevyprechala, hm?“ zeptal se Mark opatrně.

„Nemluvme o tom. Budu svého manžela navždy milovat. A stejně tak budu navždy zápasit s pokušením oplatit jeho smrt krutou pomstou. Když propadnu žalu, pokaždé mám nutkání vyhlásit vyhlazovací válku proti Mornům a vymýtit to plémě jednou provždy. Ale vím, že bohové si to nepřejí. Morské útoky udržují Herlény ve střehu a nedovolují nám utonout v přepychu a dekadenci.“

„Teď je tu ale Kaoramorn. A Svatá válka, jejíž prapory už byly pozvednuty. Nebude snadné zabránit zhoubě celých národů, ať už Mornů nebo Herlénů.“

„Já vím. Musím si zachovat chladnou hlavu. Potlačit osobní touhy a vnitřní bolest.“

Opět zasténala a přitulila se k Markovu svalnatému tělu.

* * *

Po zdech postranních chrámových chodbíček tiše klouzalo pět stínů. Očividně znaly cestu bludištěm a brzy už se plížily zadním traktem budovy za sochou Aštabar. V jednom z průchodů Nedranům vkročila do cesty nic netušící kněžka. Stihla však jen překvapeně vytřeštit oči — výkřik deroucí se z úst zadusila mocná mužská dlaň. Prudké trhnutí hlavou provázené ošklivým křupnutím nadobro odvrátilo od vetřelců hrozbu prozrazení. Pětice došla na rozcestí chodeb. Jeden ze dvou vousatých kněží ukázal pozlacenou holi na nejvyššího strážce. Ten přikývl a vzápětí se oba oddělili od skupinky, zabočili doleva a jako duchové zmizeli ve tmě. Zbylí tři muži spěchali do chodby vpravo. Brzy zastavili u nevysokých vyřezávaných dveří. Kněz sevřel hůl oběma rukama a zatočil jimi v protisměru. Hůl se v polovině rozdělila. Její horní část muž odložil, tu spodní pozvedl k oku. Byla dutá. Z měšce u pasu vybral nevelkou kovovou schránku, otevřel ji a opatrně zevnitř vyndal ostrou železnou šipku. Její hrot se vlhce leskl jakousi tekutinou. Strčil ji do trubky a pokynul svým společníkům.

Robustní Nedrané si rozhrnuli tmavozelené halenky. Hrudě jim křížovaly speciálně upravené řemeny plné kožených úchyťů, v nichž se hrozivě blýskaly řady vrhacích nožů.

Jeden ze zabijáků sáhl po klice.

* * *

„Možná,“ přerušil Mark dlouhou odmlku, „by problém vyřešila likvidace samotného Kauramorna. Jak říká Guldir, ten přivandrovalec ovládl kočovníky svými kouzly a božskými schopnostmi. Kdo ví, kdyby byl zabit, možná by se sjednocené morské kmeny opět rozešly v sváru a bylo by pro vás jednodušší zatlačit je zpátky do stepí. Všechno by pak bylo jako předtím.“

Zvedla hlavu, dosud položenou na jeho rameni, a pohlédla mu do obličeje. V temných hlubinách očí se zablesklo poznání.

„Proto jsi přišel?“ zeptala se přímo. „Abys odstranil Kauramorna? Něco mi říká, že jste si podobní. Tajemní, oba přicházející neznámo odkud, s čarodějnými schopnostmi. Možná se dokonce znáte...“

„Neznáme,“ zakroutil hlavou, udiveně zíraje na císařovnu. Té holce to opravdu zapalovalo, až se toho pomalu začínal bát. „Netuším, kdo to je, ani odkud přesně přišel. Ale...“ Na okamžik zaváhal. „Máš pravdu. Není z tohoto světa. I proto je nutné mu co nejdříve zatnout tipec. Kdybych tak mohl...“

Zmlkl. Malé boční dveře tichounce, téměř neslyšně zasténaly v pantech. Plamínky svíce se zatřepetaly. Markovy instinkty, které dokázaly zachytit hrozící nebezpečí ještě před prvním úderem, se zhluboka nadechly. Myranfri se překvapeně nadzvedla.

„Kdo se opovazuje?“ štekla. „Řekla jsem, ať nás nikdo neruší, dokud...“

Nedokončila. Vytřeštila oči na nečekané příchozí. Markovy instinkty z plných plic zaječely na poplach. V okamžiku, kdy zaslechl podivný svištivý zvuk, už jednal — bleskově, téměř bezohledně odstrčil Myranfri stranou.

Vrhací nůž proletěl tak blízko její štíhlounké šíje, že odsekl pramen havraních vlasů. Císařovna se s výkřikem skutálela z lůžka. Mark se vrhl ke stolku s karafami a čišení.

Rayi!

Opět to svištění, tentokrát hlasitější. Početnější! Mark popadl stolec za nohu a pozvedl ho před sebe jako štít. Nádoby se řinčivě rozlétly po podlaze, sytá rudá vína mu postříkávala lýtka jako krvavý cákanec.

Jedna z čepelí se zvukně zapíchla do kulaté desky stolku, druhá škrábala Marka do stehna. V duchu zaklel — zase jednou situace, kdy ho nebezpečí načapalo bez ochranného pásu!

Na podlaze zaťapaly bosé nohy a za kruhem sloupů se mihly stíny. Zaregistroval dva, ale klidně jich mohlo být i víc.

Skočil k Myranfri, krčící se u lůžka. Do stolku se zarazil druhý nůž. Další prolétl kolem a jiskřivě narazil do sloupu.

Rychle, Rayi! vyslal kapitán znovu.

Běžim, Marku!

Agent vytrhl z kulaté desky jeden z nožů, nadzvedl se a vši silou mrštil zbraní po jednom z rychle se pohybujících stínů. Zazněl výkřik, následovaný zvukem padajícího těla.

V koutku Markova zorného pole se něco zlatě zablesklo. Jeho citlivý sluch zachytil hlasité nadechnutí. Střelil pohledem tím směrem a zjistil, že dokořán otevřenými bočními dveřmi vkročil do ložnice třetí muž. V prstech držel dlouhou pozlacenou trubku. Vypadal jako nějaký hudebník, avšak na tomto nástroji se vyluzovala pouze píseň smrti. A nebyla určená pro Marka.

„Ve jménu Kauramorna a Svaté války!“ vykřikl vrah a prudce se nadechl.

„Myranfri, pozor!“ vykřikl kapitán a hodil stolkem po střelci. Vše, co následovalo, se udalo v průběhu dvou, maximálně tří sekund.

Útočník mocně foukl do trubky.

Císařovna duchapřítomně strhla z lůžka kožešinu z gwara a bleskově jí zavířila před sebou. Šipka zmizela v jejích záhybech.

Pak střelce zasáhl stolec — tak razantně, že ho odmrštil skrz dveře zpátky do chodby. Pozlacená foukačka zazvonila na dlažbě.

Vzápětí se do Markova ramene zapíchl nůž. Kapitán se se vzteklým zasyčením zvrtil na patě. Zároveň vytrhl čepel z rány a vrhl ji zpátky proti poslednímu zabijákovi. Muž však pohotově skočil za sloup. Nůž se zapíchl do hlavních dvoukřídlových dveří za jeho zády. Ty se v následující sekundě rozlétly dokořán, jako by do nich narazilo beranidlo.

Na prahu stanul Ray. Jediným kmitnutím svého elektronického zraku vyhodnotil situaci. A zasáhl.

Muž za sloupem stihl jen vypoulit bulvy na nelidsky rychle se blížící pěst. Pak se jeho lebka rozkřápla o sloup jako vejce rozmáčkнутé nepozornou dětskou dlaní.

* * *

„Myranfri?“ přiskočil Mark k císařovně. „Zasáhl tě?“

Zakroutila hlavou. „Ani škrábnutí.“

„Marku, krvácíš,“ spěchal Ray k svému společníkovi. „Ale budeš muset počkat.“

„Jak to?“

„Těch chlapů bylo původně pět. Viděl jsem je vcházet. Vidím tu ale jen tři!“

„Tak kde jsou zbylí dva?“

„Tajná chodba!“ vykřikla Myranfri zděšeně. „Pokud věděli, že tu budu, určitě mají poznatky i o podzemním průchodu mezi chrámem a palácem!“

„Kam ta chodba vede?“ pohlédl na ni Mark.

„Přímo k mým ložnicím.“ Hlas se jí najednou vytratil do zoufalého zachraptění. „Můj syn...“

„Veď nás, rychle!“ houkl Mark, natáhl si kalhoty a pás a spěšně se zmocnil dvou vrhacích nožů.

Když probíhali kolem mátoživě se zvedajícího kněze na podlaze postranní chodby, Ray ho pro jistotu kopl do obličeje.

Nedráns se v bezvědomí zřítíl zpátky a zapraskal si zlatisté vousy krví.

* * *

Perkas II. byl prakticky vzato vládcem celé Herlénské říše včetně barbarských zámořských provincií na severu a několika jižních královstvíček, vojensky podrobených jeho předky z předlouhé císařské rodové linie. Taktéž byl vrchním velitelem imperiální armády a veleknězem kultu Algiona i všech jemu podléhajících bohů. Lidé věřili, že je potomkem samotného nejvyššího božstva. To však nic neměnilo na tom, že když večer co večer zůstával sám ve své ložnici, bál se jako každý jiný osmiletý kluk.

Komnata byla prostě příliš velká a on se cítil ztracený uprostřed toho temného prostoru, obklíčený armádou tajuplných, v přítomnosti se skrývajících příznaků. Skrz okna vnikalo dovnitř nazelenalé světlo Havaru, ale to nezabránilo tomu, aby bujná chlapcova fantazie nedávala stínům podobu strašlivých démonů a neviděla v každém zavinění závěsu plíživého se ducha. Nepomáhalo ani vědomí, že venku u dveří neustále stojí na strážti ti nejlepší muži z palácové gardy, po zuby ozbrojení a připravení přiběhnout, kdykoli by je zavolal.

Byla už půlnoc, když únava konečně zvítězila nad úzkostí a chlapci ztěžkla víčka. Avšak právě ve chvíli, kdy se jeho ustrašené myšlenky začaly pozvolna rozplývaly v spleti mimovolných snových obrazů, ho náhle cosi vyrušilo. Prudce se posadil na lůžku a vypouklil oči na dveře. To, co od něj odplašilo spánek, byl zvuk — pronikavé zazvonění něčeho kovového na kamenné dlažbě.

„Svině!“ vykřikl někdo vztekle. Perkas poznal hlas Nyra, jednoho ze strážců.

Vzápětí něco dunivě narazilo do dveří a sesulo se to na podlahu. Hoch ani na okamžik nezapochyboval o tom, že šlo o Nyrovo tělo. Lekl se tak, že mu srdce téměř vyskočilo z prsou.

Pak se velká pozlacená klika pohnula.

* * *

Ramenatý Nedran s vrhacím nožem mezi prsty rázně otevřel dveře a rychle překročil mrtvolu strážce, která se převalila přes práh. Kněz s foukačkou přitisknutou ke rtům vstoupil do císařovy ložnice hned za ním.

Lůžko koupající se v nazelenalém světle Havaru bylo prázdné.

„Proklatě, spletli jsme si komnatu!“ zavrčel muž s nožem.

„Ne,“ přimhouřil kněz oči. „To Ulsurovo štěně musí být tady. Mrkni se pod postel!“

Obešli široké lůžko ze dvou stran. Kněz přikývl. Druhý Nedran poklekl, sevřel hedvábné prostěradlo sahající až po zem a prudce nahlédl pod postel.

Perkas vystartoval jako šelma, číhající v trávě na nic netušící antilopu. Ne však proti muži s nožem, ale proti knězi.

Temenem mu vrazil do rozkroku a když se vousatý Nedrán zlomil v pase a upustil foukačku, prosmýkl se kolem něj a rozběhl se ke dveřím.

Druhý vrah zaklel, narovnal se a hodil po prchajícím chlapci nůž. Cíl však byl malý a rychlý, takže minul. S hrubou nadávkou sáhl po další čepeli v úchyty na prsou. To už ale Perkas vyběhl na chodbu.

„Synku!“ zaslechli ženský výkřik. V chodbě, která směřovala kolmo k otevřeným dveřím, Nedrané spatřili přibíhající polonahé postavy.

Kněz konečně popadl dech, narovnal se a pozvedl foukačku. Šipka byla pořád uvnitř.

* * *

Myranfri viděla, jak se v komnatě za přibíhajícím Perkasem zvedají dvě postavy. Zoufale vykřikla a v běhu se vrhla na kolena, smýkaje se po hladké dlažbě a otevíraje chlapci ochrannou náruč.

Vousatý Nedrán foukl do pozlacené trubky. Chodbou zabzučela šipka.

Perkasem trhl zásah. Kluk se s bolestně zkrouceným obličejem a nechápavě vypoulenýma očima zhroutil matce na prsa.

„Neee!“ zaječela Myranfri.

V tom okamžiku už kolem nich proběhl Mark. Robustní Nedran po něm skrz otevřené dveře mrštil nožem. Čepel se odrazila od ochranného pole pásu jako od železného krunýře. Agent se vztekle ušklíbl a oplatil zabijákovi stejnou mincí — nebo přesněji řečeno, stejně ostrou čepelí. Nedrán se zřítíl s nožem v krku a povlečení na lůžku skropila sprška krve. Kněz mezitím nabil foukačku další šipkou, ale Mark se v běhu shýbl pro kopí jednoho z mrtvých strážců a s dlouhým ratištěm v pěstích se vrátil do ložnice. Nedrán pozvedl trubku a nadechl se. Víc nestihl, protože v následující sekundě ho ostrý hrot proklál jako špendlík mouchu. Krev byla v měsíčním světle černá jako těr.

Marku! Nezdá se ti, že jsme právě změnili běh herlénských dějin? Tohle se generálu Khovovi nebude ani trochu líbit!

Kapitán upustil kopí, chvějící se křečemi umírajícího atentátníka, a ohlédl se. Ray spěšně poklekl k Myranfri a Perkasovi. Vytrhl chlapce ze zad šipku, projel ji senzory a odhodil. Pak bleskově otevřel schránku na svém pravém stehně a vytáhl zevnitř injekční stříkačku a ampulku. Císařovna jen zírala na jeho kmitající ruce.

A co děláš ty, Rayi? Vyšel Mark z ložnice a rychle se vracel k nim.

Ta šipka byla otrávená, ignoroval android jeho protiotázku. Mám tady univerzální sérum. Je účinné proti většině známých jedů. Doufáme, že zabere, jinak je kluk do deseti minut mrtev.

Ray ťukl do stříkačky a vzápětí rychle a přesně vyslal obsah ampulky do chlapcova krevního oběhu. Myranfri pořád jenom civěla s otevřenými ústy. To, co viděla, si nedokázala nijak vysvětlit. Mark se k ní sklonil a konejšivě ji objal.

„Tvůj syn dostal protijed,“ zašeptal jí do vlasů. „Pokud opravdu dokážeš rozmlouvat s bohy, měla bys je teď přivolat. Osud chlapce je od této chvíle v jejich rukách.“

Ray schoval své pohotovostní zdravotnické náčiní zpátky do tajné schránky a pohlédl na Marka.

Ještě pořád máš dojem, že se nám tahle mise vymkla z rukou jen trošku?

6.

VÁLKA!

To slovo vtrhlo do ulic Zarainu dávno před tím, než císařovna oficiálně nařídila mobilizaci. Už brzy ráno, ještě než v

šeru nad deltou Charsumu pohasly hvězdy, vyklusaly z bran vnitřního města ocelí rámusící jednotky armády i městských hlídek a náhle a tvrdě zaútočily na vybraná městská obydlí, v nichž přebývali Mornové nebo jejich severští příbuzní Nedrané. Hromadné zatýkání se samozřejmě neobešlo bez šarvátek a když nebe zrudlo rozběskem, proudila už červená i ulicemi metropole. Navíc se brzy rozneslo, že se nedranští vrahové v noci pokusili zavraždit mladého císaře a jeho božskou matku, načež rozčilení Herlénové promptně vzali spravedlnost do vlastních rukou. Sotva se bílé slunce odlepilo od obzoru, byl tady první pogrom a ozbrojené vládní oddíly měly co dělat, aby zastavily násilnosti v ulicích. Mark se z terasy císařského paláce zachmuřeně díval směrem k vnějšímu městu. Až sem k akropoli doléhaly ozvěny vzdálených výkřiků, lomozu a vřeštění vojenských trubek. Nad střechami města se zvedaly sloupy černého kouře z požárů.

Když se za ním otevřely dveře, kapitán se ohlédl.

„Rayi?“

Na androidově obličejí samozřejmě nemohla být poznat únava, ale Mark věděl, jak krušnou noc má jeho společník za sebou.

„Jak je na tom, Rayi?“

„Myranfri se zřejmě dobře modlila. Chlapec má sice silnou horečku, protože jeho tělo s plným nasazením bojuje s jedem, ale přežije to. Zřejmě podědil po Ulsurovi neobvyklou odolnost a sílu. Když bude mít velké štěstí, tak z toho dokonce vyvázne bez následků. Naštěstí je anatomie obyvatel této planety velice podobná lidské, takže sérum zabralo bez nežádoucích vedlejších účinků.“

„To je dobře,“ oddechl si Mark a jeho napjatý obličej se konečně trochu uvolnil. „Ale že ten císařský lékař zíral jak tele na nová vrata, když ho Myranfri odehnala a svěřila svého syna do tvých rukou, co? Vládce Herlénů v péči neznámého morského felčara, to v této situaci hraničí s velezradou nebo dokonce rouháním.“

Ray se chabě usmál, prošel sloupopřadím na kraji terasy a zadíval se směrem k městu. Jeho elektronický sluch zachytával daleko víc z nepokojů v ulicích, než mohl slyšet Mark.

„Tam dole je pořádná mela,“ utrousil.

„To k takovým pohnutým dobám patří, Rayi,“ namítl kapitán. „Kdyby se ten atentát povedl, bylo by to ještě horší. Daleko, daleko horší. Kdo ví, možná jsme zabránili občanské válce.“

„To je pravděpodobné. Ale co na tom sejde, Marku? Ty pořád posuzuješ průběh naší mise z morálního hlediska. Jenomže teď nejde o to, zda jsme udělali správnou nebo špatnou věc. My především nesmíme ovlivňovat — a už vůbec ne přímým zásahem měnit — přirozený běh událostí na této planetě. Jenomže přesně to teď děláme. V příkrém rozporu s předpisy SDPP.“

„Rayi, v noci jsem zachraňoval především svůj vlastní krk. To pravidla agentury dovolují...“

„To se mi nepokoušej namluvit, Marku. Zachránil jsi císařovnu stejně jako každou pěknou holku v ohrožení v průběhu našich předešlých výsadek. Už tě znám.“

„Hele, a kdo podal protijed Perkasovi? Nemusel jsi to dělat!“

„Já vím,“ zasmušil se Ray, pokud se to tak dá s ohledem na jeho skromné výrazové prostředky nazvat. „Asi si nemáme vzájemně co vytýkat. Chci jenom říct, že bychom měli skoncovat s ukvapeným, a tudíž většinou nerozumným jednáním a začít myslet na náš úkol. Je potřeba se co nejdříve dostat zpátky na východní hranici říše. A když vyřešíme záležitost s Kauramornem, možná tím i ukončíme válku, což bude jistě příjemný vedlejší efekt.“

„Návrat do pohraničí by neměl být takový problém,“ minil Mark. „Těsně před útokem atentátníků jsem to naznačil Myranfri a zdá se, že to chápe mnohem lépe, než by člověk čekal.“

„Mimochodem, kam šla?“ zeptal se Ray. „Až do úsvitu bděla u Perkasova lůžka, ale poté se náhle vypařila. Doufám, že si šla trochu zdřímnout...“

„Kdepak. Zavolali ji k vězni.“

„K tomu nedranskému knězi, který jediný přežil tvůj drtivý protiútok?“

„Právě k tomu. Konečně se probral z bezvědomí způsobeného tvým kopancem. Samo sebou, že ho okamžitě natáhli na mučidla. Myranfri spěchala do kobek pod palácem, aby byla osobně u jeho výsledku. Podle všeho se tu stále pohybuje zrádce, který poskytl Nedranům informace o tajné chodbě spojující palác s chrámem. Dokud neznáme jeho totožnost, nemůžeme vyloučit nebezpečí dalšího útoku.“

„To nemůžeme tak nebo tak.“

Chvilku se mlčky dívali na město. Stíny pozvolna ustupovaly před silicím světlem stoupajícího slunce.

„Vrátím se k chlapci a budu sledovat změny jeho zdravotního stavu,“ řekl nakonec Ray. „Tobě radím jít se trochu prospat.“

„Udělám to,“ přikývl kapitán SDPP. „Dnes nás ještě čeká rušný den.“

„To si piš, Marku.“

* * *

Atentátník vzdoroval opravdu urputně. Mlčel, když mu drnčely šlachy na skřepci, nepromluvil dokonce ani u trhání nehtů a pálení žhavým železem. Zlomil se, až když Myranfri nechala přinést nádobu s masožravými ještěrkami z jižních pouští a přikázala katovi, aby je Nedranovi přiložil na čerstvé rány v rozkroku. Jakmile se ty malé potvory pustily do jídla, prokousávajíc se zespodu do nešťastníkovy břicha, kněz začal ječet:

„Anolin! Anolin! To ona je zrádkyně! Pomohla nám nenápadně se dostat do zadního traktu svatyně a ukázala nám tajnou chodbu!“

Očividně šokovaná Myranfri tomu nemohla uvěřit. Anolin, velekněžka z chrámu Aštabar?!

„Lžeš, smrade! Znáš Anolin už léta! K tomuhle by se nikdy nesnížila!“

„Je to pravda, přísahám při všech bozích! Neznám její důvody. Třeba když zestárla a její tělo začalo uvadat, znenáviděla

věčně mladou a krásnou Aštabar. A ze stejného důvodu možná žárčila i na tebe. Bohové, to je bolest! Sundejte ze mě ty zrůdy!“

Myranfri se na okamžik zamyslela. Pak nechala kroutící se ještěrky vyndat z Nedranových ran a vyslala oddíl ozbrojenců do chrámu.

Nehledali velekněžku dlouho. Plavala dolů obličejem v bazénu a voda byla rudá krví z profíznutých zápěstí. Nůž, který se obvykle používal k obětování zvířat, ležel na dně. Nic nenásvědčovalo tomu, že by se někdo snažil sebevraždu Anolin pouze fingovat.

Jakmile tu zprávu přinesli zpátky do paláce, kat se císařovny zeptal, zda už teď může ukončit věžňovo utrpení a uškrtit ho.

„Proč?“ zeptala se Myranfri chladně a významně kývla na nádobu s ještěrkami. „Ten bastard chtěl zavraždit mě a mého syna. Jen ať to před smrtí ještě trpce olituje.“

Když po točitém schodišti stoupala z podzemí směrem ke svým komnatám, pronásledoval ji strašlivý řev zaživa požíraného Nedrana. Nehnula brvou.

* * *

„Výsosti!“ pobouřeně zvolal generál Kairos, nejvyšší důstojník císařské armády. „Odpusť mi, ale musím důrazně protestovat! Tato porada by měla být s ohledem na její povahu a význam přísně tajná! Je nepřipustné, aby se jí účastnili příslušníci národa, války s kterým se rokování týká! Něco takového se snad nestalo v celé historii herlénského vojenství!“

„Na své výhrady máš samozřejmě právo, Kaire,“ řekla Myranfri hlasem studeným a ostrým jako ledový střípek. „To ale nic nemění na skutečnosti, že tu tito muži zůstanou. Jeden z nich má pro nás strategicky důležité informace o pohybu mořských vojsk. Další dva dnes v noci zachránili mne i císaře před smrtí z rukou nedranských hrdlořezů a mám za to, že můžou významně zasáhnout do vývoje hrozícího konfliktu.“

Kdyby tohle slyšel Khov, vyslal Ray do Markova mozku, tak by nás zaživa stáhl z kůže.

Už s tím dej vážně pokoj, Ray i, opáčil Mark a potlačil zívnutí. Kdovíjak vydatně se neprospal. Radši se soustředil na to, co tu teď zazní. Musíme to zařídít tak, abychom se co nejdříve dostali zpátky do pohraničí.

„Ještě nějaké námítky?“ zeptala se Myranfri a přelétla obličejem přítomných hodnostářů téměř výhrudným pohledem. Důstojníci, rádcové a šlechtici, kteří se na císařovninu výzvu krátce po poledni shromáždili v trůnní síni, sledovali Guldír-chána a jeho dva pobočníky nepokrytě nepřátelskými pohledy. Nedokázali pochopit, jak k nim Myranfri, od manželova skonu Morny smrtelně nenávidící, může chovat důvěru. Avšak po tom, jak razantně zchladila generála, se už nikdo neodvážil nesouhlasit s jejich přítomností.

„Výborně,“ pokývala Myranfri hlavou. Pod očima měla kruhy, protože od včerejška nespala, ale přesto z ní pořád sálala síla, rozhodnost a autorita. „Takže situace je následující — mořské vojsko o nebývalé síle se podle našich zvěděů dá každou chvíli do pohybu. Z Morn Anghar je to k našim hranicím asi dvacet dní pochodu...“

* * *

Ještě před západem slunce vyběhli z paláce hlasatelé. Na všech náměstích zavířily bubny, zavřeštěly trubky a Zarainu bylo sděleno, že císařovna volá všechny do zbraně. Zároveň z města na všechny světové strany vyrazili spěchající poslové se stejnou zprávou. Na sever vypluly nejrychlejší veslice, aby ze zámoří odvelely zpátky do centra říše veškerou vojenskou sílu, kterou mohly barbarské provincie postrádat.

Zarain už té noci nezaspal. Kovářské dílny se naplno rozezvučely kovaným železem. Cizinci narychlo odjížděli do svých domovů, pohotoví kupci měnili ceny zboží. Hned ráno na císařovnin příkaz vyrazilo na východ tisíc nejlepších jezdců jako posila pro pohraniční tvrze, dokud nedorazí řádné vojsko o síle několika tisíc mužů. Velel jim Nuwre, což v podstatě znamenalo, že císařovna svého švagra vzala na milost.

A mezi jezdci byli i tři tajemní Mornové z císařského paláce, o nichž se už začaly Zarainem šířit neuvěřitelné zkazky. Někteří dokonce tvrdili, že jsou to vyslanci samotných mořských bohů, protože ti se prý obrátili proti svému vlastnímu lidu. Ale kdo by takovým nesmyslům věřil, že?

VÁLKA! volal Zarain vstříc krvavému rozbřesku.

7.

Z východu vál vítr, avšak nepřinášel do rozpáleného dne ani trochu kýžené úlevy a osvěžení. Spíš naopak — byl horký a dusný, jako by chtěl těmi takřka žhavými poryvy vyhrožovat hlídkám na hradbách Ulsur-dabre. Takhle budou už brzy žhnout spáleniště po válečných požárech! Po zkáze dychtící Mornové se blíží a já zvěstuji jejich příchod! Kapitán SDPP Mark Stone a jeho společník, android Ray, stáli na ochozu vysoké hradby a nastavovali tomu větru obličej. Mark, samo sebou, mhouřil oči a krčil nos před sluncem, Ray nic takového nepotřeboval. Jelikož však na nich visela pohledy většina hlídačů na opevnění a věžích kolem, android alespoň zvedl ruku a zaclonil si oči dlaní.

„Vidíš ho?“ zeptal se Mark, dívaje se ponad cimbuří, sahající jim po prsa.

V dálce se nad zvlněnou stepí zvedal prach — sotva postřehnutelný obláček na tmavém pozadí vzdáleného horského pásma. Zvětšoval se velmi pozvolna, ale brzy nebylo pochyb, že míří k hranici.

„Vidím,“ potvrdil Ray a zaostřil svůj elektronický zrak. Jeho oči byly velice složitým optickým zařízením, které v případě potřeby dokázalo sloužit jako mikroskop, nebo naopak, jako dalekohled. Teď přirozeně využil druhou možnost.

„Je to on,“ přikývl po chvíli.

„Určitě?“

Ray se na Marka podíval. Ačkoli byl jeho strnulý výraz prakticky nečitelný, kapitán si ho okamžitě správně vyložil jako sdělení, že ta otázka byla naprosto zbytečná.

„Vždyť jo,“ trhl rameny a zvedl zrak k hřídce na věži. „Jezdec na obzoru!“ vykřikl. „Zvěď se vrací!“

Strážé překvapeně pohlédly směrem, kterým mířila Markova zvednutá ruka.

Vzápětí kovoví gvaři na ústích trubek zařvali.

* * *

Jezdec byl tak zaprášený, že jeho obličej vypadal jako tvář oživlé pískovcové sochy. Ze sedla se doslova skácel — kdyby mu sbíhající se muži nepřiskočili na pomoc, tvrdě by sebou praštil o nádvoří. Jeho dvourožec na tom nebyl o moc lépe, sotva se držel na roztřesených nohou, oči měl zarudlé a na chřípí se mu vytvořila krusta ze zaschlé směsi pěny a prachu.

„Vodu! Přineste vodu!“ vykřikl Nuwre, spěchající k shromáždění u brány. Když se naklonil k ležícímu muži, vrstva prachu na obličeji praskla a z trhliny se vydral hlas.

„Princi...“

„Vydrž, Ortisi. Jinak vydechneš duši dřív, než nám řekneš, cos viděl... Odneste ho do stínu, rychle!“ štěkl na vojáky. Zakrátko už uštváný přichází ležel na lůžku v pevnostní ošetřovně. Od studny přiběhl muž s kbelíkem čerstvé vody. Od oběda vyrušený felčar opláchl zvědovi obličej a zvlažil mu rty. Do mužových úst nechal stéct pouze několik kapek — věděl, že kdyby mu hned dovolil pořádně se napít, mohl by ho tím i zabít.

„Princi,“ zachraptěl muž opět. „Mornové... Tisíce...“

„Ty jsi je viděl? Nemohl ses přece dostat až k Morn Anghar...“

„To ani nemusel,“ řekl někdo za princovými zády. Mladý vojevůdce se ohlédl a spatřil Guldira. Jakmile vstoupil do místnosti, v houfu přihlížejících vojáků se vytvořila ulička. Bylo to zvláštní, ale většina herlénských mužů se k němu chovala s jakousi bázlívou úctou.

„V Sokolím hnízdě se shromáždí hlavní síly, které přitáhnou později,“ pokračoval chán, „ale Kauramorn se smečkou nejlepších jezdců už nepochybně vyrazil k hranicím. Nemám pravdu?“ pohlédl na zvěda.

Muž na lůžku chabě přikývl. „Už se... blíží...“

„Kolik?“

„Nevím přesně... Moc... asi deset... tisíc...“

„Deset tisíc jezdců?“ zvedl Nuwre obočí.

„Těch nejlepších,“ ozval se opět Guldír. „Copak válčíš s Morny poprvé, principi? Vždy útočíme ve dvou vlnách. Jako první jde úderná síla, která se může rychle přesouvat. Vy Herlénové se jako obvykle zavřete ve svých tvrzích, ale Kauramornovi jezdci proklouznou mezi nimi a tvrdě se oboří na pohraniční osady a městečka. Vyplení je, aby pevnosti odřízli od zásobování.“

A když dostanou pod kontrolu území kolem a izolují tak hradní posádky od zbytku říše, přitáhne hlavní, několikanásobně početnější vojsko. Po meči a šípu přijde beranidlo. Jsme kočovníci, ale za ty roky, co s vámi válčíme, jsme se už naučili jakž takž účinně bušit na hradby a brány opevněných sídel. A Kauramorn není hlupák, principi. Určitě ví lépe než já, jak vyzrát na váš obranný systém.“

„O tom nepochybuji,“ zabručel Nuwre a opět pohlédl na Ortise. „Míří k Písečné řece, je to tak?“

„Jiná cesta... přece není...“

„Dokážeš odhadnout, kdy k ní dorazí?“

„Nejpozději... za dva dny...“

Mezi vojáky to zahučelo. Nuwre se narovnal a pokynul felčarovi. „Tomuto muži se dostane nejlepší péče, rozumíš? Jeden příděl jídla a vína denně navíc, dokud se nezotaví.“

„Jak si přeješ, pane.“

Rayi? vstoupil Mark do androidova „mozku“. Oba samosebou stáli poblíž a všemu pozorně naslouchali. Pochopil jsem správně, že roklina Písečné řeky je jedinou přístupovou cestou k herléenskému pohraničí? Nahlédni do souborů, v nichž máš mapu této oblasti.

Je to tak, Marku. To horské pásmo, v němž jsme ukryli astronef a potkali Guldira, se táhne od Smaragdového moře na severu napříč polovinou kontinentu až daleko na jih. Kdyby ho Mornové chtěli obejít, museli by jít obrovskou oklikou a ztratit tak celé týdny. Pro přesun většího množství jezdců je proto kaňon Písečné řeky jedinou možnou cestou.

Ostatní průsmyky jsou schůdné maximálně tak pro pěší poutníky nebo menší skupinky. Kam tím míříš, Marku?

Mark se mimoděk ušklíbl. Máš v paměťových krystalech něco o Thermopylském průsmyku, Rayi?

Patrně máš na mysli onu slavnou kapitolu v dějinách starověkého Řecka. Začátkem 5. století před Kristem hrstka odvážných spartských bojovníků pod velením krále Leonida dokázala u Thermopyl několik dnů zadržovat obrovskou armádu perského krále Xerxa... Ray se zarazil. Ach tak. Už vím, co se ti honí hlavou.

„Princi?“ oslovil Mark mračícího se Nuwreho. „Domnívám se, že situaci, o níž mluvil chán, se dá zabránit.“

„Dá,“ přidal se Guldír s jistou trpkostí v hlase. Většinou působil vyrovnaným, neproniknutelným dojmem, ale občas prosákl na povrch neradostné vědomí toho, že pomáhá svým odvěkým nepřátelům proti vlastnímu lidu. „Už tvůj bratr na to přišel. Díky tomu nad námi tenkrát před třemi roky zvítězil. Vůbec nás nenechal překročit hory a udeřit na pohraničí.“

Nuwre zamyšleně přikývl. „Už mě to napadlo. Kdybychom nejpozději zítra ráno vyrazili na východ, mohli bychom to stihnout a utkat se s Kauramornem ještě v roklině Písečné řeky. Obávám se však morské přesily. K zítřejšímu odchodu dokážu shromáždit přinejlepším tři tisícovky jezdců. Počítaje v to i elitní jízdu, která s námi přijela ze Zarainu...“

„Na četnosti vojsk v tomto případě nezáleží, principi,“ namítl Mark. „Tady jde o okamžik překvapení a o to, která z nepřátelských stran vybere místo boje. Když zaujmeme příhodnou pozici a chytře rozmístíme vojáky, nebude hrát počet mužů vůbec roli. Strategie přemůže množství, stejně jako se to povedlo Ulsurovi.“

Nuwre přeběhl jejich obličeje zachmuřeným pohledem. Potom se zhluboka nadechl a pokýval hlavou. „Císařovna mi z

nějakého důvodu řekla, abych vaše rady nebral na lehkou váhu. Možná právě nastal čas ji poslechnout.“

„Možná,“ přitakal Mark. „Uvažuj, princí. Když se opevníš za hradbami Ulsur-dabre, vůbec ničeho tím nedosáhneš. Pro Kauramorna jsou pohraniční pevnosti jenom úly divých včel — možná štipou, ale dřív nebo později je stejně vykouří a vytrhá jim žihadla...“

„I s vnitřnostmi,“ dodal Nuwre a narovnal ramena. „Já vím, jsme tady jako v pasti. Když Mornům vyrazíme vstříc, může to být Kauramorn, kdo uvízne v klepci.“

„Přesně tak. Musíme převzít iniciativu. Pojďme k Písečné řece. Pošli zprávu do nejbližších pevností, aby nejlepší jezdci a všichni lučištníci co nejdříve vyrazili na východ, ke kaŕonu.“

Nuwre ještě chvíli váhal, jako by mu tlak okolností bral sílu na rozhodování. Pak ale najednou zvedl hlavu a obličej mu ztvrdl, svaly na širokých čelistech se zavlnily. Neřekl nic, jen se rázně otočil na patě a začal rezolutně svolávat své důstojníky.

Mark a Ray si vyměnili pohledy.

Nečekal jsem, že to bude tak jednoduché, Marku.

To proto, že Nuwre sám tuto variantu zvažoval. Možná potřeboval jen slyšet od někoho dalšího, že to není úplná hloupost. Není rozený vůdce, takže je trochu nejistý, ale určitě není hloupý nebo slabý. Ale vyvíjí se to dobře, co říkáš? Konečně se začínáme přibližovat Kauramornovi. Teď už mě snad ušetříš svých jízlivých poznámek o nedobrému průběhu mise.

Uznávám, že jsme se konečně hnuli z místa. Abych ale zchladil tvé nadšení, musím ti něco připomenout.

Co?

Konec toho příběhu o bitvě v Thermopylském průsmyku. Víš přece, jak to tam tenkrát dopadlo, ne?

Jistěže vím, přisvědčil Mark poněkud rozladěně. Ti Sparťané padli do posledního muže.

* * *

Step duněla pod kopyty bezmála dvou tisíc perionů. Skupina herlénských pastevců, která se odvažovala hnát svá stáda přes nestřežené končiny mezi Ulsur-dabre a pohraniční vrchovinou, se zaskočeně rozhlížela. Mužům se v prvním okamžiku zdálo, že slyší vzdálené hromobití — což byl v těchto končinách opravdu vzácný úkaz. Když ale zahlédli mračno prachu nad pahorky a pocítili, jak se chvěje zem, pochopili. Prašný vír našťestí postupoval směrem k roklině Písečné řeky, ne od ní, takže to podle všeho nebyli Mornové. Pastýři přesto práskli karabáči a vyrazili co nejrychleji k svým osadám na severozápadě.

Bílé slunce už pozvolna klesalo k horizontu a obloha rychle nachověla, když se dlouhé stíny před jezdci z Ulsur-dabre dotkly prvních roztroušených balvanů u úpatí vrchoviny. Terén se před nimi rychle zvedal a byl pořád kamenitější. Čelo impozantní jízdy brzy dorazilo k ústí soutěsky, která vedla královstvím skal až do údolí Písečné řeky. Do téměř hladkých stěn po stranách trhliny byly vytesány několikametrové podobizny Algiona a Aštabar.

Tady Nuwre přikázal zastavit a rozbít tábor.

„Princi,“ namítl jeden z důstojníků zarainské jízdy, „měli bychom jet dál, dostat se co nejhlouběji do skal. Čím dál od hranic Mornů zastavíme, tím lépe...“

„Ne,“ utál Nuwre rázně. „Počkáme tady na posily z jižních pevností. Věřím, že muži z Anikenu a Ekhbaraelu dorazí ještě před půlnocí. Navíc nehodlám jet až k Písečné řece.“

„Cože?“ podivil se velitel. „Podle plánu jsme ale přece chtěli...“

„Podle plánu chceme překvapit Mornů na co možná nejvhodnějším místě,“ nenechal ho Nuwre domluvit. „A já se domnívám, že údolí řeky je pro náš útok příliš široké. Mornové tam mají pořád dost prostoru rozvinout jízdu a prorazit. Když je ale zaskočíme v této strži,“ obrátil princ pohled k puklině ve skalách, „nebudou mít šanci. Stezka v roklí je těsná, ani na nejširším místě jí neprojde víc jak pět jezdců vedle sebe.“

„Budeme ale muset dostat pod kontrolu velice dlouhý úsek a zaútočit opravdu jednotně...“

„To já přece vím,“ zablýskal Nuwre očima. „Zvládneme to. Když pak tu prokletou chamrad' seshora zasypeme šípy a kameny, nevyklouznou. Pobijeme je jako zvěř. Můj bratr Mornům čelil mnohem dál na východě, protože je chtěl udržet od Algionova chrámu. My na něco takového nebudeme brát ohled. Svatyně už je beztak opuštěná. Jak říkám, naším bojištěm bude tahle soutěska. Najděte přístup nahoru na skály a začněte se chystat na boj. Vybudujeme dokonalou past.“

Důstojník bez dalších námitek přikývl, obrátil periona a jel po úbočí zpátky ke svým mužům.

Nuwre zaslechl vzdálený pískavý hlas a zvedl hlavu. Vysoko nad skalami kroužil sokol, posvátný pták Mornů, ztělesnění nejvyššího božstva. Možná to bylo znamení, ale princ byl především válečník a svým způsobem prostý muž, takže to nedokázal posoudit. Když však sklonil zrak, všiml si, že Guldír dravce pozoruje taky.

„Je to dobrá nebo špatná předzvěst, cháne?“ zeptal se.

Modré oči se podívaly na Nuwreho a Guldírovým obličejem proběhl sotva postřehnutelný, avšak očividně smutný, zatrpklý úsměv. „Ani jedno, ani druhé, princí. Je to jen sokol.“

S těmi slovy se bývalý vládce Mornů odvrátil a jal se odsedlávat svého periona.

* * *

„Odpoledne jsem viděl na obloze kroužit sokola,“ promluvil náhle Guldír.

Mark a Ray zaskočeně zvedli pohledy od malého ohniště v skalní prohlubni. Chán už několik hodin neřekl ani slovo a na jeho čím dál zasmušilejším obličejí se téměř viditelně prohlubovaly vrásky. Mark nemusel být zdatný psycholog, aby poznal, že starý vyhnanec prožívá doslova vnitřní muka.

Trojice tábořila na kraji herlénského ležení, na úpatí veliké skály u ústí rokliny. Samozřejmě na sobě neustále cítili bedlivé pohledy kolem rozmístěných hlídek — Herlénové k nim nechovali ani špetku důvěry. Nuwre si uvědomoval, že kdyby teď některý ze tří Mornů vzal do zaječích, mohl by se dostat ke Kauramornovi a vyslepičit mu všechno o

princových plánech.

„Také jsem si ho všiml,“ přisvědčil Mark. „Jeho očima na nás shlížel Argamorn.“

„Nepochybně. Pozorně sleduje, jestli děláme to nejlepší, co je v našich silách.“

Mark zvedl obočí. „To znělo, jako bys o svém konání pochyboval, cháne.“

„A mohu jinak, příteli?“ vzdychl si Guldír. „Tam na druhé straně skal přece táboří naši soukmenovci. Jistě, osud je teď postavil proti nám, ale těm mužům matky zpívaly stejné ukolébavky jako mně nebo vám. Možná mi chtěl ten dnešní Argamornův vyslanec naznačit, že bych se neměl jen tak nečinně dívat na prolévání morské krve.“

„Ještě před několika dny jsi přece proti Kauramornovi sám pozvedl zbraň, cháne. Tví synové na jeho vládychtivost dokonce doplatili životy. Copak máš opravdu tak krátkou paměť?“

„To ne. Ale bylo by nemoudré cítit zášť vůči všem, které ten čubčí syn poblouznil. Možná není pozdě vrátit je na správnou cestu, vysvobodit je zpod Kauramornova vlivu. A zabránit tak jejich zmasakrování.“

„Jak toho hodláš dosáhnout?“ zachmuřil se Mark. „To zatím nevím,“ opřel se Guldír zády o skálu. „Ale nějaká možnost tu musí být. Já na to přijdu. Řekl jsem principi, že ten sokol na nebi nic neznamená. Lhal jsem. Bylo to znamení, a velice zřetelné. Nebeský vládce mi chtěl připomenout, kam patřím a co je mým posláním.“ Chán zavřel oči a odmlčel se.

Guldír to možná nevidí moc optimisticky, ale já konečně začínám mít z našeho počínání dobrý pocit, ozval se v Markově mozku Rayův hlas. Mám dojem, že se naše mise blíží k úspěšnému završení.

Odkdy ty spoléháš na dojem? zabručel Mark a lokl si z čutory.

Fujtajbl, to víno je řídké a teplé jako oslí chcanky. Už bych vážně potřeboval panáka whisky.

Vydrž. Možná se ho brzy dočkáš. Důkladně jsem vyhodnotil naše postavení a shledávám ho značně výhodným. Jen si to přeber: Kauramornova horda už možná vstoupila do údolí Písečné řeky, což je den nebo dva odtud. Jsme k našemu cíli blíže než kdy předtím. Navíc to odsud nemáme daleko k astronefu, takže jakmile splníme úkol, můžeme se ihned nenápadně vytratit...

Já to tak různě nevidím, Rayi. Potřebujeme především osobní kontakt s Kauramornem, a to je pořád ještě značný problém. Jsme takřka na opačné straně barikády.

To se přece dá snadno změnit. Stačí dát sbohem Herlénům a dostat se nějak do morského ležení...

A to hodláš udělat jak? Pokud sis totiž nevšiml, Nuwre kolem nás rozmístil strážce a ty nás sledují jako kočka tlustou myš. A i kdyby, jakmile odtud uprchneme, Herlénové si z toho vyvodí, že jsme běželi rovnou za Kauramornem a prozradili mu princovy plány. Bude muset změnit svůj postup a plán s pastí v soutěsce vyjde nazmar...

Ne, Marku, neutečeme teď hned. Počkáme na vhodnější příležitost. Už brzy nastane situace, kdy budou mít Herlénové spoustu starostí s něčím úplně jiným než je párek morských psanců...

Mark na něj pohlédl. Bitva, pochopil.

Samozřejmě. Teď z nás strážci nezpustí oka, ale jakmile vypukne boj, určitě jim lehce vyklouzneme. Dostaneme se na opačnou stranu a zamícháme se mezi kočovníky, jak jsme zamýšleli původně. Nikdo přece nepozná, že jsme ti dva, kteří pomohli Guldírovi v útěku do císařství.

Mark se zachmuřeně zadíval na stříbrný srpek Sakeru. Nu... ano. Teoreticky by se to mohlo povést, Rayi. A jakmile vyřídíme Kauramorna, kočovníci najednou zůstanou bez vůdce. Celá jejich víra v naplnění proroctví o vyvoleném a Svaté válce se sesype jako domeček z karet. Vypukne zmatek a mornští náčelníci okamžitě začnou soupeřit o pozici vůdce.

Jasně. To bude konec Svaté války. Herlénové vytlačí Morny zpátky do stepí a vše se vrátí do starých kolejí.

Zní to náramně jednoduše. Což mi říká, že bychom se měli mít maximálně na pozoru, protože se brzy něco totálně podělá.

Ray už na jeho skeptickou poznámku nestihl zareagovat. V táboře pod útesem zahučel sbor hlasů. Bojovníci ze Zarainu a Ulsur-dabre vstávali od ohňů, až to vypadalo, že se na táhlém kamenitém úbočí zvedá oceli se třpytící vlna. Všichni obraceli obličej k stepi na jihozápadě. I podřimující Guldír se probral a natáhl krk, aby viděl důvod toho citelně radostného pozdvižení.

Havar a Šaker zalézaly zvlněný kraj stříbrným svitem s lehce nazelenalým nádechem. Noc tady byla neporovnatelně jasnější než na Zemi, takže Mark a Ray okamžitě spatřili temnou skvrnu, která se právě začala přelévat přes vzdálené pahorky.

„Posily z jižních pevností!“ vykřikl někdo. Úplně zbytečně, protože všichni už jezdce z Anikenu a Ekhbar-aelu netrpělivě vyhlíželi.

Rayi, kolik? zeptal se Mark telepaticky.

Android zaostřil optiku. Zhruba dvanáct set. To není špatné.

Dost na to, aby Nuwre udržel své Thermopyly třeba až do příchodu císařského vojska.

Myslíš? Nezapomínej, co se říká o Kauramornových kouzelných schopnostech...

To už je náš úkol, Rayi. Jednou a provždy mu ty jeho čáry-máry zatrhnout.

Guldír sledoval blížící se vojsko s nakrčeným obočím a temnotou v očích. Neřekl jedno jediné slovo.

8.

Večer byl krvavě rudý, jako obvykle. Po celodenním lomozu, bušení a křiku se teď nad soutěskou vedoucí k Písečné řece rozhostilo až nepřirozené ticho. Shon a ruch vystřídala nehybnost a napjaté čekání. Jen horký vítr tiše syčel v skalních puklinách a tu a tam zacinkala zbraň, když některý z herlénských bojovníků netrpělivě přešlápl z nohy na nohu. Princ Nuwre se štítem na zádech a kopím v ruce stál na masivním skalisku nad ústím rokle do údolí Písečné řeky. Byl napjatý jako šelma těsně před skokem, svaly na pažích se mu neklidně vlnily a žíly pulzovaly, když občas neklidně

přehmátl na ratišti kopí. Guldír a Mark s Rayem stáli na princovo přání poblíž. Slunce za jejich zády pozvolna zapadalo a vrhalo dlouhé stíny dolů do klikatého úvalu. Praskliny v zaschlém bahně na dně říčního koryta vytvářely pavučinu, jasně viditelnou i odtud seshora.

„Bohové možná přece jen stojí na naší straně,“ zaznělo zpod tepané přilby s naježeným barevným chocholem.

„Mornové přicházejí v tu nejvhodnější denní dobu.“

„Myslíš?“ otočil se k němu Guldír. „V padajícím soumraku se bude vašim lučištníkům špatně mířit.“

„Ale neprozradí nás záblesky slunce na zbroji.“

„Podívejte,“ pokročil Ray náhle dopředu a natáhl ruku. „Znamení.“

Zmlkli a přimhouřili oči. Android ukazoval na vzdálená skaliska na opačném břehu řeky, asi půl míle jihovýchodně od jejich stanoviště. Něco se tam blýskalo odrazem slunečního světla. Záblesky byly pravidelné, krátké, jakoby vzrušené, což mohlo znamenat jediné — hlídka, kterou tam Nuwre časně toho dne vyslal, signalizovala vojevůdci, že to, na co všichni dlouho čekali, je konečně tady.

Princ se pomalu otočil k svým družiníkům. V průzoru jeho přilby panoval neproniknutelný stín.

„Připravte se k boji,“ řekl temně.

Důstojníci ten rozkaz okamžitě poslali dál. Znělo to, jako když nevědomé dítě sťouchne do úlu plného divokých včel.

Bzukot hlasů nesl zvěst o blížícím se nepříteli od úst k ústům podél celé rokliny. Muži brali do rukou oštěpy a luky a couvali dál od okraje útesů, do stínů rozeklaných vrcholků, mohutných balvanů a širokých prasklin.

Potom opět zavládlo ticho, rušené jen tichým kvílením větru. Bojácnější vojáci v tom hlasu slyšeli neviditelné duchy povětří, už předem oplakávající oběti nadcházející bitvy. Čekali. Palčivě bílá sluneční koule se dotkla skal na západě. Už je slyším, Marku, upozornil najednou Ray. Buď připraven. Při první vhodné příležitosti vezmeme nohy na ramena.

Jasně, Rayi. Jsem ve střehu. Ačkoli... v této situaci mi to přijde pěkně zbabělé. Sami jsme prince navlékli do této situace a teď ho takhle podrazíme...

Moc dobře vím, jak se teď cítíš, ale pokus se to potlačit. Ještě dostaneš příležitost předvést svou odvahu, věř mi.

To už zpozorněli i Herlénové. Z východu k nim dolehl velice temný, hluboký, zpočátku téměř podprahový hukot. Jak silil, vnucoval představu obrovského množství vody, která se uvolnila z náhle protržené přehrady a teď se konečně valí vyschlým korytem. Akorát že tenhle zvuk postrádal onu rychlost, dravost a divokost. Blížil se pomalu, majestátně, a byl tudíž mnohem hrozivější. Nuwre a jeho společníci opatrně nahlédli přes okraj útesu do údolí. Nad jihovýchodními skalisky se zvedalo mračno prachu, v září umírajícího nebe rudé jako krvavá mlha.

Pak to uviděli. Zpoza ohybu řeky začalo vylézat něco živého. Na tuto vzdálenost nerozeznávali jednotlivé jezdce — vojsko se rozlévalo po dně údolí jako jednolitá tmavá skvrna, jako nějaká obrovská, vlnící se bytost, pohybující se na tisících nohou. Hukot silil a pozvolna se měnil v hřmění. Země se rozechvěla a ze skal se začalo drobit kamení a prach.

„Zpátky!“ zavrčel Nuwre na muže kolem. „Už jsme v dohledu. Pokud zahlédnou sebemenší pohyb, poznají past a vše bude ztraceno!“

Zacouvali do úkrytů, splynuli se stíny.

Armáda Mornů postupovala. Záplava jezdců naplnila koryto od břehu ke břehu jako hustý černý kal. Nad hlavami jezdců se jako zralé obilí ve větru kymácelo oškubané prapory a barbarské klanové symboly z vlasů a kostí zabitých nepřátel.

„A tohle je pouze předvoj,“ utrousil Mark.

Zadní šiky té mnohatisícové jízdy pořád ještě proudily zpoza vzdálené zákruty řeky, když čelo dorazilo k ústí rokle.

Jezdci vepředu se začali tázavě ohlížet, nezaslechnou—li rohy ohlašující konec denního pochodu. Nebe temnělo, blížil se soumrak.

„Stůjte při nás, všichni bohové Namaru!“ sykl Nuwre skrz napjatě stisknuté zuby. „Teď se nesmí zastavit a rozbít tábor. Jen ať jedou dál!“

Vládcové posvátné hory ho museli slyšet, protože signální rohy se opravdu neozvaly. Kauramorn nepochybně chtěl mít skaliska co nejdřív za sebou. První jezdcí tedy stočili své periony na západ a vklusali do soutěsky.

„Díky ti, Algione,“ vydechl si Nuwre. „A teď nastal tvůj čas, Gertaku, můj patrone, bože válečné vřavy! Dopřej nám vítězství!“

Postup vojska se výrazně zpomalil. Ohromná masa mužů a zvířat houstla před ústím rokle a vtékala do ní jako do trychtýře. Stovky ozvěn, kterými zvonění podkov naplnilo průrvu, se slévaly v monotónní dunění. Z toho zvuku se chvěly ušní bubínky.

Zahlédl jsi už Kauramorna, Rayi? zeptal se telepaticky Mark, opatrně nahlízející přes okraj balvanu, za nímž se se svým společníkem krčili.

Podívám se po něm. Kdyby kolem vládlo naprosté ticho a někdo by velmi pozorně naslouchal, možná by zaslechl tichounek bzučení androidovy zaostřující se optiky. Hm. Nejsem si jist, Marku. Ve vzduchu je spousta prachu a světlo slábne. Pouze podle hustšího lesa praporů tamhle vzadu soudím, že tam jede vojevůdce se svou suitou. Téměř na konci celé hordy.

Proud mužů neustával. Do rokle už vstoupilo přinejmenším tisíc Mornů, no z masy v údolí řeky napohled pořád neubývalo. Celodenní jízdou znavení kočovníci klusali po úzké stezce, netušíc, že vysoko nad jejich hlavami číhají neklidní Herlénové.

Kolik, Rayi? zeptal se Mark netrpělivě.

Už je jich v rokli něco přes dva tisíce. Nuwre se nesmí ukvapit. Ať jich tam vleze aspoň polovina.

Minuty ubíhaly. Slunce definitivně utonulo za horizontem a rudá na nebi začala přecházet do sytě nachové. Někteří Mornové vytáhli ze sedlových vaků pochodně. V houstnoucím šeru na dně rokle zablikaly plameny.

„Už brzy,“ ucedil Nuwre skrz zuby.

„Trpělivost, princí,“ položil mu Mark ruku na rameno. „Ještě nenastal ten správný...“

Zmlkl uprostřed věty. Z údolí totiž vzlétlo táhlé hučení. Mark a Nuwre strnuli, jako by je kouzlo proměnilo v sochy.

Pronikavý hlas rohů přilétl zezadu, přesně z míst, kde podle Rayova odhadu jel samotný Kauramorn. Jakmile ho náčelníci rodů a kmenů zaslechli, rychle zvedali své vlastní rohy a posílali to nečekané znamení dál. Ryk naplnil širokou dolinu řeky a vtrhl do strže. Jezdci na skalní stezce se překvapeně otáčeli v sedlech. Hřmění kopyt postupně utichalo. Vojsko se zastavilo, ačkoli past pořád ještě nescvakla čelisti.

* * *

„U všech bohů, co se to děje?“ hlesl Nuwre, náhle pobledlý a nejistý. Poblíž se skrývajících Herlénové ulpěli na vojevůdce tázavými pohledy. Pěsti na rukojetích mečů a násadách kopí se křečovitě sevřely.

Marku, cítíš to taky?!

Co jako, Rayi?

Mám psychický zesilovač přepnutý na plný výkon a docela jasně vnímám nějaké cizí vědomí! Doslova prohmatává vrcholky skal!

Cože?! Chceš říct, že Kauramorn...

Nepochybně. Zachytil nás. Zjistil, že se skaliska henží nepřáteli, proto přikázal zastavit!

Kapitán SDPP rozdrtil mezi zuby kletbu a obrátil se k princí. Ten se právě hbitě přesunul k okraji útesu a nahlédl do hlubiny. Mornové v šeru pod ním něco křičeli. Ti, kteří do rokle vstoupili jako poslední, teď rychle obraceli periony a poháněli je zpátky do údolí Písečné řeky.

„Výsosti?“ pohlédl na váhajícího prince muž se zdobně kovanou signální trubkou v dlaních. „Jsem připraven. Stačí tvůj pokyn...“

„Pospěš, princí!“ houkl Mark naléhavě. „Už o nás vědí! Kauramorn nás odhalil svými kouzly! Musíme okamžitě zaútočit!“

Nuwre opětoval agentův pohled. Jeho oči byly roztěkané, avšak trvalo to jen chvíli. Vzápětí jeho obličej ztvrdl, jako když náhle ztuhne roztékající se vosk. Rty se sevřely a oči se proměnily v dva ledové střípky. Skoro to vypadalo, jako by do princova těla vstoupila nějaká cizí duše — možná samotného Gertaka. „Útok!“ štěkl směrem k trubači, vyskočil na rovné nohy a zvedl nad hlavu dlouhé kopí. Vitr mu pocuchal černou hřívu, čouhající zpod přílby. „Do zbraně, synové Algionovi! Ve jménu Gertaka a všech válečných běsů!“

Muž s trubkou na nic jiného nečekal. Nasál vzduch do plic a kovová gwaří tlama strašlivě zařvala. Zvuk se rozletěl nad skalisky, sleduje klikatou trhlínu plnou Mornů. Další trubky okamžitě odpověděly a nesly volání do boje dál, až k západnímu okraji útesů. Na skalách podél celé soutěsky vyskakovali ze svých úkrytů dychtiví Herlénové. V dlaních svírali luky, meče a oštěpy. Napjaté ticho vystřídal boječtívy povyk a třeskot zbraní.

Mornové dole v úvalu zaskočeně zvedali hlavy. První, co zahlédli, byla ramenatá černá silueta na pozadí purpurového nebe, v přílbě s chocholem, se štítem na rameni a s kopím bodajícím proti krvavému nebi.

„Teď! Bíte je!“ zařval Nuwre hlasem, který zahanbil i ryk trubek. Mark jen zíral, kde se v tom mlčenlivém a zdánlivě nerozhodném muži najednou vzala taková síla.

Potom se rozpoutalo peklo.

Meče udeřily. Nabroušená ostří se však samozřejmě nezakousla do masa — na to bylo příliš brzy. Cílem byly spleti provazů, zadržující nachystané hromady balvanů.

Znělo to jako hromobití divoké zimní bouře, když se uvolněné kamení převalilo přes okraje útesů. Mornové dole na stezce prudce vzhledli. A sborově zařvali. Což bylo zároveň to poslední, co stihli a mohli udělat. Vzápětí jejich hlasy pohltit ohlušující rachot kamenné laviny.

Markovi naskočila po celém těle taková husí kůže, že na ní mohl strouhat jablka. Nikdy neslyšel nic děsivějšího. Těžké balvany nelitostně srážely k zemi jezdce i jejich zvířata, rozbíjely jim lebky jako vejce a drtily těla na kaši z polámaných kostí, rozmačkaného masa a stříkající krve. Znělo to, jako když tvrdá podrážka šlape po houfu švábů. Příšerný jakot bezmocných Mornů měnil morek v kostech na ledovou tříšť. Herlénové však na to nedbali — bez přestání svrhávali do hlubiny další a další kameny, menší, větší i takové, do nichž se muselo opřít několik mužů najednou. Chaos byl pro to, co vypuklo v rokli, slabé slovo. Zárazem nezasažení Mornové s křikem obraceli periony, kopali je do slabin a pokoušeli se cvalet uniknout z pasti. Zvířata však v oblacích zvířeneho prachu zakopávala o polámané, krví postříkané kamení a s rykem padala k zemi, aby byla vzápětí umlčena neustávajícím deštěm balvanů. Nebylo úniku.

Masa jezdců vzadu v údolí řeky strašlivě zahučela. Zpočátku překvapením, pak zděšením a vzápětí zuřivou touhou po pomstě. Rohy zařvaly, načež tisícovka rukou zvedla tisíc luků a vyslala k vrcholům skal tisíc šípů.

„Kryjte se!“ zařval Nuwre, sám poklekaje a stahuje hlavu za velký štít.

Do skal, štítů a krunýřů zabušilo krupobití střel. Hroty z bronzu, kamene i kostí si však našly i měkkí, krví pulzující cíle. Zasažení Herlénové s křikem padali na skálu. Několik z nich v křečích přepadlo přes hranu a s řevem zmizelo v hustém prachovém mračnu plnicím soutěsku.

„Střílejte!“ vykřikl Nuwre. Sám se nadzvedl a mocně mrštil kopím do údolí. Na okamžik se zablesklo rudým nebeským světlem jako ohnivá boží střela.

Trubky zakvílily. Herlénští lukostřelci, spěšně se přesouvající na skaliska u řeky, napjali luky. Muži s oštěpy se rozmáchli. Těťivy zadrnčely, svalnaté paže se vymrštily. Střely všech velikostí zabzučely jako hustý roj vzteklých vos a na okamžik zastínily měděné nebe.

Účinek byl nepopsatelný.

Dole byla hlava na hlavě. Mornové se snažili dostat co nejdál od rokle smrti, z níž neunikl ani jediný z jejich druhů.

Vráželi jeden do druhého, zakroucené rohy perionů do sebe zvučně třískaly, mužové kleli, padali ze sedel a ječeli pod tlukoucími kopyty. A tuhle zmatenou, řvoucí, divoce se přelévající několikatisícovou tlačenicí skropil lijavec

herlénských šípů a oštěpů.

Téměř žádná střela nevyšla nazmar. Železné hroty se zabodávaly do morského i perioního masa. Dvourožci padali po tuctech, jezdcí po stovkách. Vyschlé koryto Písečné řeky zvlažily proudy krve. A Herlénové se samozřejmě nespokojili s jedinou salvou. Ruce sáhly do toulců opět, a pak znovu a znovu. Tětiny drnčely bez přestání. Odpověď morských lučistníků byla díky šílenému zmatku tam dole velice chabá a nepřesná, prakticky bez účinku. Zato Herlénů pořád přibývalo, po skalních hřebenech přibíhaly ze západu další a další posily. Lukostřelba houstla a kdo neměl luk, také nezahálel — kamení tu bylo dost a dost. Marku! zahučel kapitánovi v hlavě Rayův hlas. Nastal náš čas! Agent odtrhl pohled od té zkázy v údolí a bleskově se rozhlédl. Android měl pravdu — nikdo si jich teď nevšímal. Herlénové soustředěně, systematicky častovali kočovnickou masu deštěm smrti. Uvědomovali si, že tohle je jejich chvíle, že další taková příležitost se už nenaskytne. Dokonce i Guldír-chán sledoval ta jatka jako zhypnotizovaný — na jeho vousatém obličejí se míchalo zděšení s jakousi fascinací.

Jdeme, Rayi, kývl Mark na svého společníka.

Když couvali od okraje útesu, nikdo jim nevěnoval jediný pohled. Dokonce i muži, kteří proběhli kolem nich, je ignorovali a nedočkavě se hrnuli k šiku střelců na hraně skaliska. Ray našel průrvu v skalním masivu. Popadl Marka za rameno a stáhl ho k sobě. Ještě jednou se rozhlédli a pak oba vklouzli do stínu.

Pozor pod nohy, Marku!

Spěchali svažující se strží. Bylo to o život, protože soumrak padal rychle a v puklinách skal houstla tma. Zpod chodidel jim utíkal štěrk a strmější úseky museli sjet po zadku. Před vážnějším zraněním chránilo Marka ochranné pole pásu, ale přesto si uhnal několik pěkných modřin.

Hukot boje — či spíš masakru — pozvolna utíchal kdesi nahoře za jejich zády. Zrovna když dosáhli úpatí kamenitého svahu, dolehlo k nim hučení morských rohů. Ray se zastavil a zvedl hlavu. Země zaduněla pod kopyty, která se postupně obracela stejným směrem. Mornové konečně pochopili situaci. Jízda zrychlovala do cvalu.

„Utíkají,“ analyzoval Ray zvuky. „Kauramorn dal zatroubit k ústupu. Mornové se obracejí a cválají údolím řeky zpátky na východ.“

„Takže to vyšlo. Nuwre má své Thermopyly. Odrazil mnohonásobnou přesilu.“

„Na oslavu vítězství je ještě brzy, Marku. Kauramorn neuteče se staženým ocasem zpátky do stepi. Za první zákrutou přeskupí vojsko a zaútočí znovu. Až pak se ukáže, zda váleční bohové skutečně drží nad princem ochrannou ruku.“

„Já jen doufám,“ poznamenal Mark, když rychlým krokem vyrazili po úzké skalní stezce, „že trochu přízně má Štěstěna vyšetřenou i pro nás. Bude se hodit.“

9.

Ted' opatrně, varoval Marka android, přitisknutý zády k stěně těsné skalní průrvy. Už jsme velice blízko.

Nejsem hluchý, Rayi. Slyším je taky.

Byla asi hodina po půlnoci, když pěšky jdoucí dvojice v službách SDPP před sebou konečně zaslechla hluk morského ležení. Kočovníci ustoupili pěkných pár mil na východ, až k velkému ohybu Písečné řeky. Mark a Ray se opatrně kradli prasklinou v skalách směrem k údolí. Vřava před nimi sílila s každým krokem.

Ještě něco, Rayi, ohlásil se Mark, když před sebou zahlédli záři ohňů, vnikající do soutěsky a kmitající po hrbolatých stěnách.

Poslouchám.

Od této chvíle bychom neměli používat myšlenkové spojení. Kauramorn je podle všeho schopný telepat a mohl by náš psychický přenos zachytit. Dokonce i pokud se zamícháme do davu.

Máš pravdu. Telepatický kontakt má jiné parametry než běžné mozkové vyzářování. Byla by škoda nechat se předčasně odhalit.

„Takže odteď už jen takhle,“ zašeptal Mark.

Po několika krocích konečně dosáhli ústí průrvy a před jejich zraky se otevřelo široké říční údolí.

Přesně jak kapitán Stone předpokládal, Mornové rozbili tábor v rozlehlém úvalu pod Algionovým chrámem. Koryto řeky bylo poseto planoucími táboráky a prostými stany z dobytčích kůží. Kam až oko dohlédlo, všude se to hemžilo bojovníky — vypadalo to, že tu snad nikdo nespí. Vztek a pomstychtivost nedovolily kočovníkům zamhouřit oka. Všude znělo syčení broušených čepelí a neklidné frkání perionů, čenichajících další kruté krveprolití. Vzduch páchl kouřem, nemytými těly a touhou po odplatě.

„Vsadím se, že Kauramorn nocuje tamhle naproti,“ pohlédl Mark přes údolí k chrámu. Neklidné světlo ohnišť stoupalo po schodišti k průčelí svatyně a zespodu osvětlovalo mohutné sochy Algiona a Aštabar. Rodily se z něj podivné stíny, které bohům dodávaly na majestátnosti a záhadnosti.

„Nepochybně,“ souhlasil Ray. „Musíme se dostat na druhý břeh.“

„Možná je v skalách za chrámem nějaká stezka nebo díra, nějaký boční vchod, kterým vklouzneme dovnitř.“

„To je ale čistě hypotetický předpoklad, Marku. Nicméně to není vyloučeno, takže to můžeme zkusit. Jak se tam dostaneme? Mohli bychom obejít celé ležení, ale s přihlédnutím na velikost vojska to bude pořádná oklika...“

„Ne. Prostě teď sestoupíme mezi Morny a splyneme s davem. Bude-li nám přát štěstí, do půlhodiny jsme na druhé straně.“ Mark si přetáhl přes obličej tradiční morský šátek proti prachu. „Hlavně v klidu a nenápadně.“

„Jak jinak? Vždyť nás ochraňuje sám Argamorn,“ utrousil Ray a těsně předtím, než si zakryl tvář, křivě se usmál. Docela lidsky.

„Srandisto,“ zachechtal se Mark skrz zuby.

Vyklouzli z hluboké černoty v puklině a svižným, uvolněným krokem vstoupili do světla ohňů.

„Hej, vy dva, co jste tam dělali?“ zachechtal se provokačně robustní Morn, močící u úpatí skaliska.

„Po tom ti nic není, Krutá lebko,“ odsekl Ray. V paměťových krystalech měl podrobné záznamy o vzhledových odlišnostech jednotlivých morských kmenů a klanů, takže chlapa s pásem plavých vlasů na temeni jinak vyholené, kolem uší hustě tetované lebky dokázal okamžitě zařadit.

„Už vám chybí vaše ženské, co?“ nedal se Morn odbýt. „Tak jste si zašli stranou trochu uvolnit napětí v kalhotách, hehe! Lepší než použít k tomu perioní kobylu...“

„Pozor na jazyk, kolohnáte,“ zavrčel Mark. Neměl v této situaci nejmenší zájem o konflikt, ale zároveň nechtěl krotkým, a tudíž naprosto nemorským chováním vzbudit podezření. „Jinak ti ho vyřiznu a dám si ho ráno k snídani. Aspoň nebudu rubat kebulu Černovlasých s prázdným žaludkem.“

Muž z kmene Krutých lebek si rázně zašněroval kalhoty a vycenil zuby. „Odvážná slova, tharne! Z jakého přihrátkého klanu vy dva vůbec jste?“

„Nepoznáš Sokolí pařáty, hlupáku?“ utrl se Mark. Schopnost rychle se vžít do role byla pro agenta SDPP jedním ze základních předpokladů přežití. „Jsi snad slepý a tupý jako čerstvě narozené perioní hříbě? Mám ti snad ukázat tetování? Vracíme se z průzkumu na rozkaz samotného Kauramorna, tak se drž zpátky, jinak toho budeš litovat!“ Zafungovalo to. Krutá lebka udělal zmatené omluvné gesto a rychle couvl. Se Sokolími pařáty, klanem elitních vrahounů z vůdcovy nejtěsnější blízkosti, nebylo radno si zahrávat. Nejlip s nimi vůbec nepříjít do styku.

Záhadná dvojice se rázně otočila a vykročila dolů po mírném břehu. Mark v sobě dusil smích.

„To nebylo nejhorší, co říkáš, Rayi?“ chechtal se tlumeně. „Ten pitomec si málem nadělal do...“

Do noci zaznělo pronikavé trubení. Agent a jeho android překvapeně vzhlédli. Z Algionova chrámu vyšlo na schodiště několik mužů s rohy v rukou a z plných plic do nich zaduli. Celé ležení bylo okamžitě na nohou a všechny obličeje se otáčely k skalní svatyni. Údolím se nesl vzrušený halas. Mark a Ray spěchali dál, proplétaje se čím dál hustšími zástupy. Okamžiku, kdy byla pozornost Mornů plně zaměřená na něco jiného, bylo potřeba využít.

„Slyšte, synové Sokola!“ vykřikl najednou zvucný hlas a celá horda v údolí mu odpověděla mohutným, táhlým zahučením. Markovi přeběhl po zádech mráz. Chtěl nechtěl ztuhl na místě a rychlým gestem zadržel i Raye.

Trubači ustoupili stranou a uctivé sklopili zraky. Následoval podivuhodný výjev — v černém stínu mezi podstavci herlénského božího páru se nejdříve objevil zlatý sokol s široce roztaženými křídly. Třpytil se v záři ohňů a pochodní, zvedaných muži na pozdrav. Vzápětí se z temnoty vydělila neobyčejně vysoká a hubená, téměř vyzáblá postava s dlouhými plavými vlasy padajícími na ramena. Ukázalo se, že znamení sokola je jen výšivkou na jejím po zem sahajícím temném rouše.

„Slyšte!“ zvolal opět a ačkoli se to zdálo nemožné, jeho vskutku pronikavý hlas přehlušil hukot tisícové masy v údolí. Mark si uvědomoval, že je to pravděpodobně zásluha pečlivě zvolené polohy chrámu, zabezpečující dobrou akustiku v průběhu náboženských obřadů, ale přesto mu zatrnulo.

„Dnes začala Svatá válka!“ vykřikl Kauramorn a prudce zvedl kostnaté ruce v širokých rukávech. Shromáždění zahřmělo, až se Markovi zachvěly vnitřnosti. „Možná se některým z vás zdá, že jsme dnes utrpěli porážku!“ pokračoval samozvaný vládce. „A já vám říkám, že jste malověrní! Ten první boj byl pouze obětí bohům! Uctili jsme svou krví válečné běsy a zítra... zítra vyrazíme do skutečné bitvy!“

Další ohlušující odpověď. Srdce Mornů divoce bušila. Mark už měl mnohokrát co činit se zfanatizovanými davy, ale takovou sílu už dlouho nepotkal.

„Jakmile ráno Argamorn, můj otec a bůh, vynese ve svých ocelových pařátech na nebe žhavý sluneční kotouč, společně vyrazíme a jako obrovitá železná pěst udeříme na ty zbabělé černovlasé skety! Přinutíme je, aby se nám postavili v opravdovém, čestném boji, a pak je nelitostně rozdrtíme! Ve jménu Zlatého sokola, vládce nebes i země!!!“

„Kaura-morn! Kaura-morn! Kaura-morn!“

Mornové řvali jako smyslů zbavení, a přesto stačilo jediné vojevůdcovo rázné gesto, aby zmlkli.

„Už brzy, synové Sokola! Posvátné proroctví bude naplněno! Herlénská říše, ta červavá zdechlina nakažená morem úpadku a rozkladu, je zralá na Svatou válku! Její vojska budou utopena v krvi, její bohové padnou do prachu a chrámy plné falše a lži sežehnou plameny! Černovlasí budou našimi otroky a jejich císařovnu, tu bezcennou, prašivou couru, obětujeme Argamornovi! I s parchantem z jejího lůna!!!“

„Kaura-morn! Kaura-morn! Kaura-morn!“

„Nové impérium bude vládnout kontinentu od vnitřního moře až po západní oceán. A Mornové budou udávat nový řád světa!!!“

„Jdeme,“ šťouchl Mark do Raye. Vykročili skrz hlučící zástupy korytem řeky směrem k chrámu. Nikdo si jich v této chvíli nevšímal. Kočovníci viseli pohledy na Kauramornovi, otáčejícím se na všechny strany a zdravícím své věrné vysoko zdviženými rukama. Potom se samozvanec otočil na patě, až jeho roucho zaválo jak černá krkavčí křídla. Vzápětí opět plynul s černotou chrámového vchodu. Pod schodištěm téměř vypukla bitva. Několik mužů, zejména mladých a dočista poblouznělých Kauramornovou osobností, se vrhlo kupředu ve snaze přiblížit se vůdci. Strážé pod chrámem však byly na projevy hysterie po podobných proslovech zvyklé a šikem okovaných štítů zatlačily pomatený dav zpátky.

„Tudy se tam nedostaneme,“ upozornil Ray. Dvojice prudce zabočila doleva, podél hlučící tlačence. Mark, krácející s mírně skloněnou hlavou, téměř vrazil do dvojice zjizvených, prošedivělých válečníků. Rychle se jim vyhnul, ale jejich rozhovor ho přiměl zastavit.

„To je pohled, co?“ kroutil jeden ze stařešinů hlavou a s hořkostí v hlase i pohledu se obrátil na svého společníka. „Ti zabeďněnci by klidně uškrtili vlastní matky, kdyby jim to přikázal. A zatím kvůli němu jenom zatřásko kopyty tří tisíce našich nejlepších chlapů. To se v proroctví neříkalo. Ani se nedivím, že řečnil tak krátce a radši se rychle vypařil. Jen se na to koukni, chrám musí hlídat stovka obrněnců. Jakoby se bál vlastních lidí.“

„Ale stejně není v chrámu tak docela v bezpečí,“ zaimprovizoval Mark pohotově. „Slyšel jsem, že v skalách za svatyní je tajný vchod.“

„Opravdu?“ koukl na něj jeden stařešina. Mark v duchu zaklel. Tohle mu nevyšlo, nechtyli se...

„Já o tom taky slyšel,“ zareagoval náhle druhý náčelník. „Prý je tam díra v skalách, kterou by se šikovný lezec mohl dostat do chrámu. Ale Kauramorn tam určitě postavil hlídky. Pro případ, že by na něj Černovlasí poslali vraha.“

„Spíš by tam mohl proniknout nějaký pomstychtivý Guldírův stoupenec,“ ušklíbl se druhý staroch. „Kauramorn je úplně všechny nepobil. Ti, kdo přežili bitvu u mohyly, nepochybně touží po pomstě za chánovu smrt.“

„Guldír je mrtvý?“ zeptal se Mark.

Stařešiny na něj překvapeně pohlédli. „Copak jsi o tom neslyšel?“

„Doneslo se mi, že unikl...“

„Kdepak. Z toho masakru, který skosil i jeho syny, na poslední chvíli odcválal. Koneckonců, jaká jiná možnost mu zůstala? Ujížděl na západ, ale na herlénských hranicích ho Sokolí pařáty dostihly a odkrouhly. Nebyl jsi snad v Morn Angharu, když to vůdce nechal rozhlásit?“

„Věru, Guldír to už má za sebou,“ dodal druhý muž. „Škoda ho. Dnes by se nám tu takový vynikající válečník hodil.“ Ray významným pohledem naznačil Markovi, že už ztratili dost času. Kapitán před stařešiny uctivě sklonil hlavu a spěchal za androidem.

„Uznávám, tohle ti vyšlo,“ řekl Ray polohlasně, když se konečně vykroutili z davu. „Ačkoli je to trik starý jako lidstvo samo.“

„Podstatné je, že náš předpoklad byl správný. Chrám má opravdu zadní vchod.“ Mark vyšplhal pohledem po hradbě strmých skal nad údolím. „Teď už se tam jen dostat.“

* * *

„Das aby to spral,“ ucedil Akhun, naklonil se nad trhlínu ve skále a zvučně si odplivl. Slina zmizela v černotě a mladý strážce napočítal tři údery srdce, než dole narazila na vodní hladinu. Slyšitelná ozvěna žbluňknutí usvědčila podzemní prostor ze značné rozlehlosti. „Proč akorát my tři musíme tady tvrdnout, když ostatní Pařáty si užívají pohodlí v chrámu?“

„Já bych bral i nocleh u ohně dole v údolí,“ přidal se opodál na balvanu sedící a o kopí se opírající Lyrn. „Vlastně bych chtěl být kdekoli, kde si můžu natáhnout kosti a pořádně se prospat. Po tom dnešním střetnutí s Černovlasými to nepotřebuji o nic méně než ostatní.“

„Možná bychom si mohli trochu zdřímnout,“ zamyslel se Akhun. „Máme s sebou přece tharny. Kdyby se přiblížil někdo cizí, o čemž pochybují, tharni ho začenichají a vzbudí nás. Vid', chlupáci?“ sklonil se a podrbal za ušima mohutné zvíře.

Lyrn pohlédl na svého tharna. „No jo, to není špatný nápad...“ Ve tmě zachřestilo kamení. Oba tharnové se naježili a zašvihali ostnatými ocasy. Jejich páni rovněž zpozorněli a pozvedli kopí. Ze stínu rozeklaných skal se vynořil další tharn, pak cvoky pobité řemen připevněný k jeho obojku a nakonec ruka, která ho svírala. Dva mladí strážcové se uvolnili. Před nimi stanul třetí člen hlídky, o polovinu starší, zkušený Tamyr. Obočí měl nakrčené. Ne však proto, že by na obhlídce našel nepřátelskou stopu. „Slyšel jsem vás, cucáci,“ zavrčel. „Slyšel jsem, jak jste si stěžovali. Jste Sokolí pařáty a stěžujete si na své povinnosti?! Rád bych věděl, kdo takové ufnukance do našich řad přijal! Sokolí pařáty jsou Kauramornovou osobní gardou a považují si za čest dbát o vojevůdcovo bezpečí. Ostatní členové by byli poctěni, kdyby tu dnes mohli stát místo vás!“

Mladíci zahanbeně svěsili hlavy. Tamyr měl pravdu. Dobrovolně se přihlásili mezi Sokolí pařáty, prošli zkouškou u samotného Kauramorna, který jim kouzly přečetl myšlenky a přesvědčil se o jejich oddanosti. Bylo ostudné spílat na tu trochu nepohodlí.

„Do rána nezamhouříte oka,“ pokračoval Tamyr ostře, „jinak vás osobně...“

Nedokončil. Trojice tharnů najednou zneklidněla. Dravci se jako na povel zvedli na všechny čtyři a začali hlasitě čenichat. Skrz vyceněné tesáky se vydralo hrozivé vrčení.

„Co větříte?“ sykl Tamyr a pozvedl kopí. I jeho mladší druhové vyskočili na rovné nohy a zadívali se směrem, kterým mřily čumáky tharnů. V spleti velkých balvanů zachřestil štěrk. Tharnové se roztékali jako smyslů zbavení a začloulali řemeny, až je to zvedlo na zadní. A strážci je neholdali držet za každou cenu.

„Útok!“ vykřikl Tamyr a nechal si vodítko svého zvířete vyklouznout z prstů. „Trhej!“ Akhun a Lyrn pustili své tharny jen o mžik oka později. Běsnící zvířata zmizela v temnotě. Štěkot vystřídal zuřivé rařání. Najednou však skály ošlehl rudý záblesk. Jeden z tharnů zoufale zaskučel a na kamení zvučně dopadlo zasažené tělo.

„Ne!“ vykřikl Tamyr a s napřaženým kopím se rozběhl k místu boje. Z tmy zazněl zvučný úder a další štekavý hlas zanikl v chraptivém skučení. Tamyra pohltil stín skal. Ozval se náraz, přidušený výkřik, hrot kopí zazvonil na kamení.

Akhun střelil pohledem po rovněž váhajícím Lyrnovi.

Opět se rudě zablesklo. Hlas posledního tharna zmlkl tak náhle, jako by mu někdo jediným hladkým seknutím utřel hlavu.

„Na co čekáš, tupče, trub na poplach!“ štěkl Lyrn.

Akhun sáhl po rohu, visícím mu u levého boku. Už ho zvedal k ústům a rázně se nadechoval, když nočním vzduchem něco zasvištělo. Kámen velký jako pěst zasáhl mladého strážce do čela. Akhun se s krví zalitým obličejem sklátil dozadu a narazil zády na hrbolatou skálu.

Lyrn se přikrčil, svíraje ratiště kopí oběma rukama. Z tmy mezi balvany vyskočil muž. Měl na sobě mornský oděv, ale strážce se tím nenechal oklamat. Stačilo mu, že v útočnickových dlaních spatřil Tamyrovo kopí.

Neznámý se rozběhl proti němu. Lyrn hbitě uskočil před útočícím kopím a bodl vlastní zbraní. Hrot zasáhl soupeře do břicha, avšak sklouzl jako po ocelovém krunýři. Zaskočený a rovnováhy zbavený Lyrn schytl úder násadou kopí do

spánku. Zapotácel se. Z protivníka se před jeho rozostřeným zrakem stala bleskově se kroutící tmavá šmouha. Další zásah ratištěm směřoval na Lyrnův zátylek. V strážcově mozku explodovala temnota. V mrákotách se zřítíl přímo na skalní trhlinu. Šmátající ruka se ještě pokusila zachytit okraje díry, ale bezvysledně — prsty sklouzly po hladkém kameni a Lyrn přepadl do temnoty.

V hlubině jeho těla hlasitě šplouchlo do podzemního jezírka.

* * *

Kapitán SDPP a jeho android přiskočili k díře. Dole ještě doznívaly ozvěny strážcova pádu. Pak se rozhostilo hrobové ticho. Mark a Ray napjatě poslouchali. Žádná reakce. Nikdo neztopil poplach, nezazněl vyplašený křik, nezadusaly běžící nohy, nezazvonila tasená ostří. Ticho v hlubině se prohlubovalo.

Mark si zhluboka vydechl. S tharny nepočítali, takže se jim nenápadné odstranění strážní nepovedlo na jedničku, ale vypadalo to, že jejich plány to přesto nezhatilo. Agent opatrně nahlédl do otvoru. V hloubce pod ním se zbroj morského strážce matně leskla zbloudilým útržkem měsíčního světla, ale jinak v jeskyni panovala tma jako v pytli. Žádné pochodně zburcovaných strážců svatyně.

„Štěstěna na nás přece jenom nezapomněla, Rayi.“

„O tom není pochyb,“ opáčil android chladně. „Pokud se ten strašlivý rámus, který jsme ztropili, opravdu ztratil v jeskyních a nedoletěl až k uším Mornů v chrámu, jsou i mé programy téměř ochotné připustit, že to je zásah nějaké nadpřirozené bytosti z lidských pověr.“

Mark se ušklíbl. Žertující android. Tomu by kybernetikové opravdu nevěřili. „Tak nečekejme, až se Mornové vzpamatují. Rychle dolů.“

„Jelikož nemáme nic, co by připomínalo provaz, hodláš asi použít můj antigrav, že?“

„Přirozeně. Jak jsou na tom tvé baterie?“

„Tohle ještě zvládnou. Jeskyně není tak hluboká, let nebude dlouhý. Chyt' se mě, Marku.“

Android aktivoval antigravitaci a dvojice začala sestupovat do temnoty.

* * *

Úzká, pozvolna stoupající chodbička s podlahou vyhlazenou sandály dávno mrtvých nebo uprchlých Algionových kněží nepochybně sloužila na nošení vody z podzemního jezírka do chrámové kuchyně. Marka a Raye přivedla do dlouhé chodby s vysokým stropem a zdmi hustě posetými reliéfy a obrázkovým písmem. Samotný prostor nebyl osvětlený, ale pronikala do něj ohnivá záře z několika dveří, které do něj ústily.

„Jsme v bočním traktu svatyně,“ zašeptal Ray. „Na opačné straně je stejný podélný průchod. Oba se táhnou od vstupní haly podél jednotlivých chrámových lodí až dozadu k obětní síni. Většina herlénských svatostánek má takovou strukturu. U těch, jež stojí pod širým nebem, odděluje toto úzké nádvoří hlavní budovu a vnější hradbu.“

„Takže se tudy dostaneme až ke Kauramornovi. Soudím, že bude úplně vzhadu. Pochybuji, že se zdržuje s prostými vojáky.“

„Myslím si totéž. Musíme však proklouznout kolem všech místností. A dveře se ničím nezavírají.“

„To přece hravě zvládneme,“ vyhlásil Mark sebejistě a vykročil podél popsané zdi k nejbližším světlým sálajícím dveřím. Z místnosti pronikal do průchodu hlasný hovor. Ať už tahle síň kdysi sloužila k čemukoli, muži z Kauramornovy družiny si z ní udělali jídelnu. Mark bleskově jedním okem nahlédl dovnitř a rychle se zase stáhl zpátky. Sokolí pařáty. Nejhorší hrdlořezové, fanaticky oddaní vojévůdci.

Mark pokynul Rayovi. Ten ho opět pevně uchopil, antigrav tichounce zabzučel a oba se vznesli nad otvor dveří.

Android neklesl k podlaze, pod stropem letěl dál. Dosedl až u posledních dveří úplně vzhadu. Ve skutečnosti to bylo ústí příčné chodby, spojující oba boční trakty. Větělci do ní tiše vklouzli. Uprostřed chodby svítil obdélníkový vchod do nejzadnější místnosti. Tohle měla být podle Raye obětní síň, nejdůležitější komnata chrámu, kam kdysi, když tu ještě sídlili bohové, mohli vstoupit jen nejvyšší postavení kněží. Mark a Ray nedbali na tu svatokrádež a rázně do ní vběhli.

Kapitán svíral v pěsti svou jedinou zbraň, dlouhý zakřivený kinžál, Ray před sebe mířil ukazováčkem s laserem.

„Ani se nehni, parchante!“ zavrčel Mark na vysokou postavu, stojící zády ke dveřím u masivního obětního katafalku.

„Nemá smysl klást odpor. Půjdeš pěkně s námi. A ani nemukneš, jinak tě to bude mrzet!“

Vyzábělý muž se pomalu otočil. Měl dlouhé, světlé, mírně prořídle vlasy, které s černým hávem kontrastovaly stejně ostře jako zlatou nití vyšitý sokol na jeho prsou. Protáhlá, kožnatá tvář zhruba padesátiletého muže se odporně svařila.

Kauramorn se usmíval. Tak, že Markův žaludek naplnila ledová drť.

„Podívejme,“ promluvil světlovlasý s až nepřirozeným klidem. „Nečekal jsem, že mě admirál Neuman vyčenichá tak brzo.“

„Drž zobák, sketo,“ přikročil Mark blíž, zvedaje ruku s kinžálem. „Nejsme členové Vesmírné policie!“

„Aha, takže Služba pro dohled nad primitivními planetami? Jako obvykle agent a android.“ Kauramorn vycenil zuby v ještě hnusnější úšklebek. „No, na vaši totožnosti stejně nezáleží. Složte zbraně. Hned!“

Něco v zloduchově sebevědomém, chladnokrevném výrazu Marka znejistilo.

„Marku?“ ozval se za ním najednou Ray.

Kapitán se opatrně ohlédl přes rameno. Ve dveřích se tísnili Sokolí pařáty; meče, kopí a štíty v ruku. Výrazy v zachmuřených tvářích prozrazovaly, že stačí jediné Kauramornovo slovo a umyjí podlahu horkou krví. Podle šramotu sandálů venku jich byla plná chodba.

„Viš, že nás nemůžou zabít,“ pohlédl Mark na Kauramorna.

„Kdo říká, že vás chci zabít?“ zachechtal se samozvaný vládce a prudce zvedl ruce. V očích mu podivně zablesklo.

V tom okamžiku Markovi explodoval mozek. Myslí mu ještě proběhlo, že to musel být nějaký druh telepatického útoku, ale bránit se už nedokázal. Jak se kácel k zemi, mlžícím se zrakem postřehl, že i Rayovi se podlomila kolena. Přepětí v

psychickém zesilovači zřejmě zkratovalo jeho obvody.
Potom se svět kolem agenta SDPP propadl do bezedné temnoty.

10.

Ne tak, čmuchale, nebylo už dost lenošení? zahřmělo Markovi v hlavě, jako by mu do mysli promluvil nějaký rozzlobený pohanský bůh. Neustávající vír blouznivých vizí a drásavých nočních můr se náhle potrhla a rozlétl do všech stran jako hejno holubů vyplašené stínem jestřába. O slovo se přihlásila ukrutná bolest hlavy, ale bylo to pořád lepší než ohavné sny, co ho pronásledovaly v uplynulých... Hm. Minutách? Hodinách? Nebo snad dnech? Nedokázal to odhadnout.

Lebkou mu otřásaly dunivé údery. Jak se mu vracelo vědomí, pochopil, že to není jen pocit. Ušní bubínky mu rozechvívaly ozvěny opravdového bušení — něco kovového intenzivně a drtivě naráželo do kamene. Pomalu rozlepil víčka. Naštěstí bylo kolem jen mihotavými plameny prosvětlené přítomnosti, žádné bodavé slunce, vrážející do očí žhavé jehly. Takže byl pořád v chrámu...

„No konečně,“ naklonila se k němu vysoká postava s plavými vlasy a zlatým sokolem na černém rouchu. „Seber se, pozenšťane. Svítá. Jak říkají ti zdejší zblešení hňupové, božský sokol už vynesl v pařátech slunce na oblohu.“

Kauramorn se zachechtal. „Nejvyšší čas rozpoutat další kolo jatek.“

Mark se zkusil pohnout. Ani trochu ho nepřekvapilo, že má ruce velice důkladně svázané za zády — spíš by ho udivilo, kdyby tomu tak nebylo. Ležel na obětním katafalku v zadní svatyni Algionova chrámu. Podíval se po Rayovi a spatřil ho sedět na podlaze se zády opřenými o pomalovanou zeď. I android byl spoutaný jako kůzle, ačkoli to možná ani nebylo potřebné — obličej měl ještě ztuhlejší a pohled skleněnější než obvykle. Na okolní podněty nijak nereagoval.

„Cos to s ním udělal, hajzle?“ zachraptěl agent.

„Nic vážného. Jen je dočasně mimo provoz. Žádný strach, když budu chtít, tak ho můžu zase aktivovat. Předtím ale samozřejmě upravím data v jeho paměťových krystalech. Stejně jako vzpomínky v tvém mozku, agente.“

Mark vztekle přimhouřil víčka. „Co to blábolíš, mizero? Jak chceš vstoupit do Rayových datových souborů? Nějak jsem si tu nikde nevšiml pracoviště plného výkonných počítačů!“

„Nic takového ani nepotřebuji. Všechno mám tady,“ ušklíbl se Kauramorn a poklepal si ukazováčkem na čelo. „Svým mozkiem dokážu vysílat vlny dostatečně silné na to, abych se mohl libovolně prohrabovat jak v tvé mysli, tak i v robotových umělých neuronech a krystalech. Co myslíš, jak se mi podařilo tak rychle zmanipulovat tu hordu smradlavých primitivů? Do tří měsíců po přistání na této planetě jsem byl pro ně bohem.“

„Telepatie,“ zachmuřil se Mark. „To jsem předpokládal. Ale tolik lidí najednou...“

„Ale jdi! Jsou na tak nízké úrovni, že jich zvládám třeba i sto najednou. Kdysi jsem dokázal kontrolovat podstatně vyspělejší Therrance, tak proč bych nepřiměl k oddané službě tyhle neandertálce? A od těch, které jsem znátožil, se víra v mou božskost, ve vyplnění proroctví a Svatou válku rychle rozšířila mezi ostatní. Víra je možná nejnakažlivější nemoc ve vesmíru.“

„Takže pocházíš z planety Therra, ano?“ zúžil Mark oči. „Už mi začíná svítat. Zachytil jsem něco v reportu Vesmírné policie. Něco o vražedném náboženském kultu...“

„Vražedném?“ Kauramornův úsměv zkrivila křeč. „Nebylo na něm pranic vražedného, dokud komunitu mých věrných stoupenců nezačala obtěžovat média.“

„Ano, už si vzpomínám,“ zavrčel Mark. „Policie a zejména novináři ti šli po krku, protože se mezi tvými přívrženci začaly množit hromadné sebevraždy...“

„Šlo o dobrovolnou rituální smrt v souladu s mým učením! Jejich odvážný čin posílil naši víru a poslal jejich duše přímo do ráje!“

„Opravdu? Tak proč se zabíjeli zrovna tví nejmáštěnější nohsledi? Určitě šlo o svobodné rozhodnutí, hlavně po tom, co podepsali převod veškerého hnutí i nehmotného majetku na účet tvé církve v případě úmrtí! A když se v tom pak začala šfourot média, najednou na sídlo nejvlivnější televize někdo spáchal sebevražedný atentát. Ten výbuch si vyžádal téměř pět set nevinných obětí, ty vrahu prolhanej!“

Kauramorn vycenil zuby, napůl vztekle, napůl v posměšném úšklebku. „V tvé situaci bych si dával pozor na jazyk, slídile! Ne, nemůžu tě zabít. Ne snad kvůli ochrannému pásu, s tím bych si nějak poradil, ale nechci, aby sem vyslali záchranné komando. To ale neznamená, že ti nemůžu ublížit. V tvém mozku můžu nadělat takový guláš, že se po návratu necháš přeoperovat na ženskou. Anebo tě třeba po pár týdnech zachvátí taková schizofrenie, že už svého androida nebudeš potřebovat — budete dva i bez něj. Nebo je snad libo deprese završená pěknou sebevraždou? Vyber si. Obsah tvé kebuly je pro mě jen hrouda mokré hlíny — uplácám si z ní, co si jen zámánu. To, že ti vymažu polovinu vzpomínek na tuto misi a přinutím tě podat zprávu o přirozeném vývoji na planetě, ber jen jako zahřívací kolo!“

Mark se na něj díval přimhouřenýma očima zpod nakrčeného obočí.

„Když máš takové úžasné schopnosti, ničemo,“ ucedil, „proč jsi ovládl zrovna kočovné stepní kmeny? Žijí v bídě a špině. Mohl ses přece dostat přímo do paláce v Zarainu, poblouznit samotnou císařovnu a zmocnit se rovnou celého Herlénského impéria...“

„Teď mě udivuješ, agente,“ povytáhl Kauramorn obočí. „Copak ses na svých misích na primitivních planetách nenaučil nic o postupnosti vývoje? Každá vyspělejší civilizace jednou dosáhne jistého stupně dekadence. Je nutné vymýtit to, co zahnívá, a napumpovat do zkomatělých cév novou, čerstvou krev. Tu vždy představovaly barbarské národy. Sraží na kolena všechno staré a slabé, uloupí moudrost a vybudují na ruinách umírajícího světa novou civilizaci, mnohem vyspělejší, životaschopnější a silnější. Pocházíš ze Země, nemám pravdu? Vzpomeň si na říši Mongolů v Číně, na arabské státy na zříceninách Babylonie či Egypta, na vikingskou expanzi. A stejně tak tomu bude tady. Jednoho dne

budou Mornové vládnout na území dnešního Herlénského císařství a z jejich síly povstane nové, dravější, neporazitelné mocnářství...“

„A co když ten čas ještě nenastal?“ nadhodil Mark. „Co když přirozený vývoj na planetě ještě nehodlal dát Mornům šanci? Když to násilím urychlíš, můžeš způsobit úpadek a zkázu obou národů...“

„O to se už ty nemusíš starat. Tahle planeta se pro tebe brzy stane jen matnou, bezvýznamnou vzpomínkou. A já budu dál určovat vývoj, jeho tempo i směr. Něco ti řeknu. Tohle mě baví mnohem víc než zkoušet změnit svět prostřednictvím náboženského kultu. Zpočátku jsem svůj útěk do tohoto zapadákova považoval za krok zpátky, připadal jsem si tu jako ve vyhnanství. Ale kdepak. Je to můj opravdový nový domov a čeká mě tu ohromující budoucnost. Od prvního dne mne tu považují za boha. Jak dlouho by mi to trvalo na Theře?“

„Něco ti řeknu,“ zkrivil Mark ústa. „Určitě sis to už přečetl v mé mysli, ale stejně mám chuť ti to povědět. Jsi nemocný. Žádný bůh. Jen prachobyčejný pošahaný megaloman.“

„Který bůh netrpí velikášstvím?“ zachechtal se Kauramorn a narovnal ramena. „Dost řečí. Mornové jsou připraveni prolévat za mě krev. Tak ať jejich meče nečekají. A vás dva bereme s sebou. Nemám teď čas hrát si s vašimi mozky a tady vás nenechám, protože byste se určitě pokusili o útěk. Chci vás mít po celý čas pěkně na očích.“

Venku na chodbě zazněly rychlé kroky. Ve dveřích se objevili mornští ozbrojenci.

„Právě včas,“ pohlédl na ně Kauramorn. „Seberte ty zrádce! Půjdu s námi, aby na vlastní oči viděli, jak rozdrtníme jejich prokleté spojení!“

Strážcové beze slova sebrali zajatce. Ray v jejich rukou visel jako pytel brambor. Pořád byl ještě „v bezvědomí“.

Jak je vlekli chrámem, Mark pochopil, co znamená to neustávající bušení, znásobující jeho už tak dost silnou bolest hlavy. Mornové všim, co měli po ruce, tloukli do maleb, reliéfů a soch a odstraňovali z nich podobizny herlénských bohů. Když vyšli z brány svatyně a Markovy oči probodly jehly slunečních paprsků, zaslechl údery i nad sebou.

Zamžoural tím směrem a zděšeně zjistil, že kočovníci na příkaz svého vůdce vyšplhali i na sochy Algiona a Aštabar a změnili jejich vznešené obličaje na beztvaré zbytky odlučného kamene.

„Pitomý fanatiku, tohle se ti taky připíše na účet,“ zavřel kapitán Stone, ale nikdo ho neslyšel, protože když Kauramorn vykrácel z chrámu, údolí vyschlé řeky naplnil pozdravný řev z tisíců hrdel. Mornové vyskočili do sedel a když vojevůdce ukázal na západ, horda za bojovného volání a rachotu kopyt vyrazila vstříc dalšímu krveprolití.

* * *

Herlénové v noci nezaháleli. Ústí soutěsky zasypali balvany, takže Morny přicházející korytem řeky teď čekala mohutná kamenná barikáda, zvedající se mezi stěnami rokle do výšky dobrých pěti metrů. Vrchol té provizorní hradby se ježil chocholy příleb, hroty kopí a napjatými lučišti, prozrazuje tak slušný počet číhajících herlénských válečníků. Stejně tak byly odhodlanými, trpělivě čekajícími lučištníky obsypané vrcholky všech útesů kolem. Dnes už se Herlénové nemuseli skrývat.

Zahučely rohy a mornská armáda se zastavila těsně za hranicí dostřelu nepřátelských luků. Vítr, vířící v údolí, trhal na kusy mračno dvourožci zvednutého prachu a metal je mezi skaliska. Hejna mrchožroutů, kteří až do příchodu vojska hodovali na mrtvých z předešlého dne, teď kroužila nad údolím a plnila vzduch podrážděným skřekem.

„Nuwre se činil,“ utáhl Mark a provokačně se usmál na zachmuřeného Kauramorna. Periony s dvěma zajatci přivázanými v sedlech tahali za sebou členové vůdcovy osobní gardy, takže agent SDPP a jeho android byli pořád v Kauramornově těsné blízkosti. „Tehle obranný zásek nezdoláte, ani když budete útočit tři dny bez přestání. Ztratíš tu své nejlepší muže, a to se ani nepřiblížíte k hranicím říše.“

„Drž hubu, zrádče!“ počastoval ho Kauramorn ošklivým pohledem. „Věř mi, tahle obrana padne nejpозději do dnešní půlnoci. Mí špehové našli v skalách stezku vedoucí za herlénské pozice. Už za tmy jsem tam vyslal patnáct set mých nejkrvelačnějších hrdlořezů. V okanziku, kdy budou Černovlasí nejvíce soustředění na odražení našeho soustředěného tlaku, ta smečka vedená zabijáky z řad Sokolích pařátů jim vpadne do zad. A tím Nuwremu odzvonilo. Vlastně jsem ti lhal. Dosáhneme vítězství už mnohem dříve — princovu hlavu si napíchnu na oštěp ještě před soumrakem.“

Mark rozdrtil mezi zuby kletbu. Kauramorn mu však více nevěnoval pozornost — pobídl svého periona a vyjel na vyvýšené místo na břehu. Černý háv za ním vlál jako cár temnoty z hlubin země.

„Kupředu, synové Sokola!“ vykřikl tak, že ho muselo být slyšet snad až k čelnímu šiku jezdců daleko vpředu.

„Pomstěte své včera padlé bratry! Usekněte každou černovlasou palici a každou hnátu svírající prapor se znamením prašivého gwara! Zabíjejte a nebojte se Smrti, protože ti z vás, kdo padnou ve jménu Svaté války, budou sedět v síních předků na nejčestnějších místech! Útok! Ve jménu Argamorna!“

Rohy zahřměly, kopyta zaduněla, údolí naplnil ohlušující válečný pokřik.

„Kaura-morn! Kaura-morn! Kaura-morn!“

Kočovnická horda, i po včerejším výprasku pořád hustá a nesčetná, se hnula dopředu jako masa mravenců, nalákaná sirupem politou hlavou odsouzence zakopaného po krk v zemi.

Vzápětí zavěštěly i herlénské trubky a vzduch mezi skalisky a čelem té zdánlivě nezastavitelné živé povodně zhoustl šípy, oštěpy a kameny.

Kauramorn se smál jako choromyslný.

11.

„Gertak!!!“

„Argamorn!!!“

Slunce se přehouplo přes zenit. Útok, trvající už něco přes dvě hodiny, neustával. Herlénové kropili Morny smrtícím deštěm, avšak kočovníci bušili do obranné linie znovu a znovu, jako vlny mořského příboje, jež se nezaleknou ostrých

pobřežních útesů a dál útočí s nezmenšenou silou. Vnější strana kamenné barikády v rokli už byla rudá krví. Mornové s nepřítelstevným řevem lezli po vrstvě svých padlých soukmenovců a na vrcholu zátarasu se střetali s neústupnými Herlény. Už dávno došlo i na meče a kopí a ukázalo se, že proti pevným krunýřům a okovaným štítům Herlénů zbraně kočovníků obstojí jen velice těžko. Navíc útok na samotnou barikádu byl řídký, protože než k ní Mornové dorazili, jejich řady výrazně protrhala herlénská lukostřelba a kamenné krupobití.

Mark sledoval bitvu z vyvýšeného stanoviště Kauramornovy suity na strmém břehu. S nemalým zadostiučiněním pozoroval, jak se fanatikova jistota láme a míchá s čím dál častějšími záchvaty vzteku a obav.

„Kde jsou ti bastardi, co měli Černovlasé obejít zezadu?“ štěkal na své gardisty, jako by oni znali odpověď. „Už dávno přece měli vpadnout Nuwremu do týla a podřít Herlénům podkolenní šlachy! Kde trčí? Jsou snad tak líní, že se za půl dne nedokázali přesunout na místo určení?“

Možná zabloudili, vstoupil mu Mark do mozku uštěpačnou poznámkou.

Drž zobák, čmuchale, nebo své rozhodnutí nechat tě naživu přehodnotím hned tu na místě!

Boj pokračoval s neutuchající zuřivostí. Uběhla další hodina a útok na zadní pozice Herlénů nepřišel. Soustředěný tlak Mornů pořad nepřinesl žádné výsledky. Hradba v soutěsce zůstávala nepokořená, ztráty Herlénů byly zanedbatelné, zatímco kočovníků padlo už několik stovek, možná i tisíc.

„Pane,“ nevydržel to jeden z kmenových náčelníků a obrátil se ke Kauramornovi, „tohle je šílenství! Zavel k ústupu! Ať si muži odpočinou, přeskupí se, soustředí roztráštěné síly. Počkáme, až udeří muži vyslaní do týla Černovlasých a v tom okamžiku zaútočíme znovu! Sevřeme je v kleštích!“

Kauramorn se naklonil v sedle a zuřivě udeřil odvážlivce pěstí do obličeje. Muže to tak zaskočilo, že ačkoli to byl kus chlapa, sklátil se z periona a skutálel se několik metrů po strmém břehu. „Žádný mudrlant mi nebude říkat, jak mám vést bitvu!“ štěkl vůdce na ostatní jezdce, mlčky zírající na ten výjev. „Na to, co říkal, jsem už přišel i sám. Trubte k ústupu, všiváci!“

Rohy opět zahučely a bitevní vřava téměř okamžitě polevila. Mornové v čele útoku bez váhání otočili periony a s úlevou unikali z lijavce šípů a kamenů. Ti na barikádě spěšně slézali z krví kluzkých balvanů a hromad mrtvých. Na útěku se jim herlénské šípy zabodávaly mezi lopatky a ostudně je srážely obličeje do písku.

Vlna kočovníků se lila pryč od útesů a stejně, jako ustupující příboj nechává na pláži chaluhy a drobné mořské živočichy, i po Mornech zůstala spousta mrtvol, chcíplých perionů, zbraní a téměř jednolitá krvavá skvrna v podupaném písku. Herlénové na zátarasu i na vrcholcích skalisek sborově zařvali — byl v tom kus triumfu, ale také únavy.

„Kauramorne!“ zakřičel někdo přes údolí. „Slyšíš mě, Kauramorne?!“

Mornové zvedali zraky za tím hlasem. Na okraji skaliska stanul ramenatý muž v honosně tepaném pancíři.

„To je Nuwre,“ řekl Mark, mhouřící oči před sluncem.

„Něco pro tebe mám, parchante!“ zařval vůdce Herlénů, rozmáchl se a hodil něco za ustupujícími Morny. Bylo to kulaté a vlála za tím hřívá plavých vlasů, takže nebylo pochyb, jaký dárek princ svému soupeři posílá. Jeden z jezdců v úvalu odvážně pobídl periona k místu dopadu, v cvalu se shýbl ze sedla a šikovně popadl useknutou hlavu. Herlénové po něm nestříleli, takže se v bezpečí dostal zpátky a skrz rychle se rozestupující dav jezdců cválal k vojevůdcově stanovišti. Tam zastavil a s obavou v očích natáhl ruku s tím podivným herlénským poselstvím ke Kauramornovi. Mezi morskými náčelníky zavládlo mlčení tak hluboké, že bylo slyšet i bzukot much. Markovi bledý obličej nebožtíka, zírající zpod rozčuchaných, krví splepených vlasů, nic neříkal. Záhy však dostal vysvětlení, komu hlava patřila.

„Takže je dostali,“ zachrptěl Kauramorn. Snažil se tvářit neochvějně, ale své překvapení a zděšení nezamaskoval.

„Útok odzadu nepříjde,“ ozval se znovu muž, jehož vůdce pěstí srazil z periona. „Pokud je mrtvý velitel, určitě zabili většinu oddílu. Museli vědět, že se je pokoušíme obklíčit, počítali s tím. Rozestavili na skalních stezkách hlídky a...“

„Zmlkni, tupče, nebo tu tvou užvaněnou hubu ucpu tvým vlastním uříznutým přirozením!“ utrl se Kauramorn. Vztekem vytrhl jezdci useknutou hlavu z prstů a mrštil jí dolů ze srázu. „Odhalili naši lest, no a co?! Nepřestaneme útočit, dokud neprorazíme! Trubte do útoku, hned!“

Než však muži s rohy stihli splnit rozkaz, do napjatého ticha v údolí opět zahřměl hlas z útesů. Tentokrát to však nebyl princ Nuwre.

„Ty, jenž se nazýváš Kauramornem! Chci s tebou mluvit!“ Vůdce kočovníků střelil k vzdálené siluetě mluvčího žhnoucím pohledem. „Kdo je zas tohle?“

„No tak, samozvanče! Pojed' blíž, jestli se pod tím zlatým sokolem na tvém rouchu skrývá aspoň kousek odvahy! Mám pro tebe nabídku! Vyslechněš mě, nebo jsi zbabělý jako pouštní krysa?!“

Mark povytáhl obočí. „Guldir.“

Mezi náčelníky to zašumělo. Kauramorn jim už nějakou dobu tvrdil, že jejich bývalého chána zlikvidovaly Sokolí pařáty na útěku k herlénským hranicím. Teď tu ale stál před nimi živý a soudě podle síly jeho hlasu, i naprosto zdravý.

„Vyzývám tě, lháři!“ zahřměl Guldir opět. „Pojed' blíž! Nebo si snad myslíš, že jsem duch? Žádný strach, jsem pořád člověk z masa a kostí!“

Kauramorn s nenávistně zkřivenými ústy pobídl svého periona. Celá jeho suita, včetně dvou svázaných zajatců, ho rychle následovala. Oškubané prapory se znamením zlatého sokola jim pleskaly nad hlavami, až se z nich prášilo. Vojsko Mornů se rozevřelo jako Rudé moře před Mojžíšem. Kauramornova družina beze spěchu, majestátně proklusala vzniklou uličkou úplně dopředu a vyjela před první šik, až na hranici dostřelu herlénských luků. Tam Kauramorn trhl otěžemi a vztyčil se ve třmenech.

„Co chceš, psanče? Vidím, že ses spřáhl se svými někdejšími úhlavními nepřáteli a sloužíš jim jako dobře vycvičený tharn. Copak se tvá páteř proměnila v bláto?!“

„Právě naopak, stojím tu se vztyčenou hlavou a mluvím jen sám za sebe!“ stoupl si starý válečník až na úplný okraj

skaliska, aby ho Mornové dobře viděli. „A teď tě tu přede všemi vyzývám na souboj, hade!“

„Cože?!“ zařehotal se Kauramorn. „To snad nemyslíš vážně, ty starý blázne!“

„Je to prastarý mornský zákon! Jako vyslanec bohů bys ho měl znát! Kdysi mezi stepními kmeny platilo, že kdokoli může chána vyzvat na souboj a se zbraní v ruce se ucházet o pozici vůdce všech jezdců! A já tě podle této prastaré, ale stále nezapomenuté tradice vyzývám!“

Hučení Mornů se prohnalo údolím jako udivený povzdech nějakého obrovitého tvora.

Kauramorn se s patrným zmatkem v obličejí rozhlédl po tvářích náčelníků, stařešinů a družiníků kolem. „Co to ten pitomec blábolí? Jaký souboj, jaký zákon?!“

„Ty nevíš?“ ozval se muž s rozbitými ústy. Za to, jak ho vůdce přede všemi zostudil, v něm teď doutnal vztek a touha po odplatě. „Je to boží soud. Zákon silnějšího. Mornové ho vždy ctili, ačkoli už dávno ho nikdo neuplatnil.“

„Tak co, Kauramorne?!“ křičel Guldír ze skály. „Máš odvalu postavit se mi se zbraní v ruce? Tys mi mé postavení uloupil lži, intrikami a zákeřnými vraždami! Já tě čestně vyzývám na souboj muže proti muži! Přisahám při Argamornovi, že si to, co mi patřilo, zase vezmu!“

Mark jen zíral. V prohlubujícím se tichu se mu v mysli zhmotnil Guldířův zasmušilý obličej z uplynulých dní a opět zazněla slova o tom, že musí stůj co stůj něco podniknout. Něco, co ukončí Svatou válku a zachrání tak tisíce mornských, ale i herlénských životů.

Kauramorn váhal. Oči měl těkavé, obličej pobledlý.

Copak, lumpe? promluvil mu Mark vnitřním hlasem do mozku. Jsi v úzkých? Tohle už neodvrátíš žádnou telepatii. To staré vědomí, tu zakořeněnou tradici, ten zákon v myslích Mornů nijak nepotlačíš. Musíš Guldířovu výzvu přijmout, jinak se jejich víra v tvou božskost zlomí jako stéblo slámy...

Vypadni z mé hlavy, čmuchale! opáčil Kauramorn tak rázně, že se Mark zkroutil v sedle bolesti a před očima se mu roztancovaly černé kruhy.

„Přijímám!“ zakřičel muž v černém vzhůru. „Jsi starý a slabý, Guldíre! Uříznu ti kebuli a ponesu ji na oštěpu do Svaté války jako znamení zhouby, která čeká všechny naše nepřátele!“

Mornové odměnili tu odpověď nadšeným pokřikem. I Guldír se divoce, vztekle zasmál a udeřil pěstí proti nebesům. Herlénové to všechno sledovali s vykulenými očima.

* * *

Mark rozdýchával telepatický úder. Když se konečně vzpamatoval a zaostřil zrak, Kauramorn už měl na hlavě nýty pobitou přilbu z tvrdé kůže a zlatý sokol zmizel pod barbarským pancířem spleteným z železných řetízků. Na levé předloktí mu nasunuli kulatý štít, k boku připjali pouzdro se zakřiveným mečem a do ruky strčili dlouhé kopí.

Pak z krvavé barikády v rokli slezl Guldír a skupinka Mornů k němu spěchala s osedlaným perionem a stejnou výzbrojí. Jakmile se jeho mozolnaté dlaně dotkly řemenů, násad a rukojetí, na jaké byl zvyklý od útlého mládí, pod prosedivělými vousy se roztáhl úsměv. Vyceněné zuby mu daly podobu vzteklého tharna.

Na Kauramornův pokyn se ústí jednoho rohu zvedlo k nebi a do útesů udeřilo pronikavé troubení. Herlénové poposedávali na svých pozicích na skalách, Mornové se tlačili dopředu a na vyvýšené břehy, aby viděli duel. Něco takového žádný z nich dosud nezažil.

Bitva chánů!

Mark na chystající se soupeře hleděl s neskrývanými obavami. Došlo mu, že to nebude vyrovnaný boj. Kauramorn bezpochyby postrádal Guldířovu zručnost v jezdeckém umění a zacházení se zbraněmi, ale na tom teď pramálo záleželo. Pokud ochromí chána stejným telepatickým útokem jako Marka a Raye, může být o výsledku rozhodnuto dřív, než protivníci poprvé zkříží zbraně. A že ten prokletý fanatik nebude váhat s použitím nečestných prostředků, o tom Mark ani na okamžik nezapochyboval.

Horečnatě hledaje v mysli východisko, s chabou nadějí pohlédl na Raye. Androidův obličej však byl pořád netečný. Bylo to pouze na Markovi. Co ale mohl dělat?

„Připraven na smrt, starče?!“ zakřičel Kauramorn skrz volné prostranství mezi mornskými šiky a Herlény obsazenými útesy. „Brzy se připojíš ke svým synům v záhrobní bažině, kde tonou všichni zbabělci a zrádci!“

Guldír místo odpovědi jen temně zavrčel a pobídl periona. Jak sjížděl po mírném břehu pod kamenným zátarasem na dno vyschlého koryta, dvourožec na každém kroku přeskakoval mrtvolky Mornů. Ptáci kroužící na zlatistém nebi hlasitě krákali do napjatého ticha, jako by se těšili, že k jejich hostině brzy přibude další tučné sousto. Guldír jim věnoval krátký zamyšlený pohled a potom sklonil zrak k soupeři. Oči mu žhnuly jako dva uhlíky v rozfoukaném ohništi.

„Tak pojď, falešný vládce!“ vykřikl a pozvedl kopí. „Ať mrchožrouti nečekají!“

„To na tvých střevech se budou hostit!“ houkl Kauramorn a vrazil perionovi paty do slabin. Guldír pobodl své zvíře jen o sekundu později.

Dva po zuby ozbrojení nepřátelé vyrazili proti sobě, oba s pozvednutými štíty a dlouhými kopími zaklesnutými v podpaží jako dva středověcí rytíři na turnajovém kolbišti. Tady však nešlo o přízeň usměvavé šlechtičny na tribuně. V sázce byly osudy celých národů.

Mark zadržel dech. A tisíce bojovníků s ním.

* * *

Rachot kopyt znásobily tucty ozvěn. V okamžiku, kdy se zvířata dostala jedno druhému na dosah, oba jezdci vykřikli a každý z nich prudce bodl proti soupeři.

Kauramornovo kopí propíchno jen vzduch, no Guldířův hrot neomylně třískl do soupeřova štítu. Tak mocně, že se násada zlomila a vzduchem zasvištěly ostré třísky. Kauramorn se zakymácel v sedle a moc nechybělo, aby se zřítíl mezi mrtvá těla. Nějakým zázrakem se však na dvourožci udržel a zatímco se zvířata od sebe vzdalovala, vytáhl se zpátky a opět získal rovnováhu.

Mornové zahučeli. Tlačeníce ještě zhoustla — každý se snažil dostat na místo s lepším výhledem. Ti, kdo takové štěstí neměli, se hlasitě dožadovali zvěstí o průběhu boje.

Guldír škulb otěžením, rázně otočil periona a zahodil pahýl kopí. S divokým, ne zcela přičetným smíchem tasil meč a znovu kopl zvíře do slabin. I Kauramorn se už obrátil. Bojovníci podruhé vyrazili proti sobě.

Dělilo je ještě dobrých dvacet metrů, když to přišlo. Markovým nitrem otřásl něco jako neartikulovaný, bolestivý výkřik. Znělo to stejně, jako když ho Kauramorn včera v noci poprvé telepaticky ochromil. Nebylo pochyb — samozvaný vládce Mornů udeřil na protivníka svou psychickou silou. Kromě telepaticky nadaného Stonea a Guldíra, na něhož byl úder přímo směřován, to zřejmě nikdo jiný nepocítil. Mark syčivě zaklel, otřásl se jako mokřý pes, přemohl bolest a střelil pohledem po Guldirovi. Chán očividně znejistěl v sedle, jako by ho náhle přepadla slabost či nevolnost. Štít i meč mu najednou ztěžkly v rukou a poklesly.

Vzápětí se jezdcí srazili. Guldír v poslední chvíli sebral zbytky vědomí a přece jen pozvedl proti soupeřovu kopí štít. Hrot jiskřivě třískl do kování. Guldír se zvrátil v sedle a tvrdě se zřítíl do prachu. Jeho perion splašeně cválal dál. Vojsko zahučelo ještě hlasitěji. Mark sebou škulb v instinktivní snaze nějak do nepoctivého boje zasáhnout, ale marná snaha — ti, co utahovali uzly na jeho zápěstích, si dali záležet.

„Co se děje, starče?!“ vykřikl Kauramorn posměšně, když obrátil dvourožce. „Vypadáš, jako bys už měl smrt na jazyku!“

Guldír se nadzvedl na lokti, setřásl z paže rozštípnutý štít a téměř poslepu nahmatl v krvavém písku jílec spadlého meče. Obličej měl zkroucený bolestí a jedině Mark věděl, že to není od tvrdého pádu, ale od soustavného Kauramornova náporu na jeho mysl. Chán se s námahou zvedl, křečovitě svíraje rukojeť meče. Potácel se jako opilý. Kauramorn se pohrdavě ušklíbl, pobídl dvourožce a sklonil kopí. Očividně hodlal soupeře propíchnout jako prase před rozněním. Guldír musel vybojovat strašlivý vnitřní zápas, jen aby dokázal zaujmout bojový postoj a pozvednout meč. Mark málem odvrátil zrak, aby neviděl chánovu potupnou porážku...

Marku! pronikl náhle trýznivými ozvěnami Kauramornova psychického tlaku jasný vnitřní hlas. Agent jako by dostal elektrický šok. Překvapeně se ohlédl. Ray náhle zamrkal a narovnal se v sedle.

Rayi?! Co...

Pozor, Marku! Chraň si mysl, jak jen můžeš! Tohle bude silné! Ať ti to neuvaří mozek!

Kopyta zrychlovala. Prach vířil. Mornové i Herlénové viseli na Kauramornovi vytřeštěnými pohledy. Nikdo z nich nepochyboval o tom, že Guldirovi teď bude zasazen smrtelný úder...

Kapitán SDPP v poslední chvíli odpojil mysl od všech telepatických proudů a pokusil se je vytěsnit ze své hlavy. Přesto ho Rayův náhlý vnitřní úder velice drsně zasáhl a téměř fyzicky s ním zacloumal. Muselo to být ještě silnější než Kauramornův veřejší výpad v Algionově chrámu. Androidův psychický zesilovač šlapal na plný výkon a nevýslovně vypětí jen zázrakem nezpůsobilo zkrat ani mu nespálilo baterie.

Teď to byl Kauramorn, komu se málem rozskočila lebka. Od Guldíra ho dělilo sotva deset metrů, když s ním náhle škulb neviditelný náraz a kopí se vychýlilo ze směru. Naopak starý chán se náhle vzepjal a do paží se mu nečekaně vrátila síla. Vykřikl a mocně máchl mečem. Čepel přesekla dřevec kopí sotva palec od jezdcovy pěsti. Zmátožený Kauramorn klesl zády na dvourožcův zadek a když zvíře přeskočilo jednu z mnoha perioních zdechlin, sklouzl z něj a dopadl obličejem do krvavého písku.

Morný jakoby zachvátilo davové šílenství. Překřikovali se, strkali jeden do druhého a rohy perionů do sebe v té tlačeníci hlasitě narážely. Každý chtěl vidět aspoň něco z dění na bojišti u soutěsky.

Kauramorn se pomalu zvedl na všechny čtyři. Trásl hlavou jako býk, kterého řezník neudeřil palicí po čele dost silně. Na zpocený obličej se mu nalepil prach, takže vypadal jako mlynář po celém dni u žernova...

Ty hromado drátů! vyslal vztek k Rayovi. Došlo mu, odkud nečekaný útok přišel. Nechám tě rozbít na kousky a z tvých čipů si udělám náhrdelník!

Můžeš to zkusit, zahučel android. Pokud ovšem přežiješ tohle! Kauramorn zvedl hlavu a sprostě zaklel. Guldír se k němu rychle blížil. Výraz jeho tváře naznačoval, že slova jako slitování jsou dnes pro něj neznámé pojmy.

„Vstávej, svině!“ procedil skrz zuby. „Vstávej a chop se meče. Chci tě zabít v poctivém boji. Na tomto místě a v tuto hodinu končí všechny intriky, lži, bodnutí do zad i tvá zákeřná kouzla. Odteď bude mluvit jenom ocel — ta nikdy nelže a vždy pravdivě ukáže na toho mocnějšího! Ocel je pravým nástrojem božího soudu!“

„Takové žvásty,“ zachraptěl Kauramorn, vyplivl slinu plnou skřípavých zrněk písku a vstal, „si můžeš strčit hádej kam!“

Dvě zakřivené čepele se zableskly v záři narudlého odpoledního nebe. Meče zazvonily, v místě střetu zavířil obláček kouře, na ostřích se objevily zuby. Soupeři zasténali a uskočili od sebe, ale téměř okamžitě se vrhli do nového útoku. Rychle se vzpamatovávali z telepatického ochromení, divoce proudící krev jim vyplavila z mozků zbytky bolesti. Výměna úderů byla čím dál divočejší a rychlejší. Kauramorn kupodivu nebyl tak špatný šermíř, jak by se od přivandrovalce z planety na úplně jiném stupni vývoje dalo čekat. Odrážel Guldirovy zuřivé výpady hbitě a rázně. V jednom okamžiku dokonce přešel do nečekaného protiútoku. Chán zaskočeně couvl a klopýtl o jedno z mrtvých těl. Kauramorn toho bleskově využil — jeho čepel pronikla soupeřovou obranou a zařinčela na kroužkovém pancíři pár centimetrů nad opaskem. Guldír překvapeně uskočil. Bolest ho přiměla sklonit zrak. V pancíři zela trhlina a na kovových kroužcích se objevila třpytivá rudá vlhkost.

„Copak?“ ušklíbl se Kauramorn a znovu si odplivl. Pot zbrázdil jeho zaprášenou tvář několika stružkami, takže teď vypadal jako divoch s válečným pomalováním. „Myslel sis, že jsi nezranitelný?“

„Jenom škrábnutí,“ zavrčel starý chán a po způsobu raněného zvířete přešel do zuřivého protiútoku. Kauramorn byl nucen rychle ustupovat. Zdálo se, že vztek v Guldirovi narůstá a hoří čím dál mocnějším plamenem. Chánův meč se proměnil v poletující bílý paprsek. Kauramorn ztratil orientaci v té rychle tkané pavučině záblesků a jeho vlastní čepel

ztratila důraz a přesnost. Opět vnitřně vykřikl, aby protivníka vyhodil ze smrtícího rytmu, avšak Guldirova mysl byla v té chvíli jako kus žuly — telepatický úder se o ni rozbil jako kapka vody o kámen.

Vzápětí chánova čepel zasáhla. Párávý zvuk rázně ukončil sérii mrštných pohybů — oba duelanti náhle zcepeněli. Shromáždění strnulo. Od prvních šiků se masou Mornů šířilo zaražené ticho.

Po ostří Guldirova meče skanula jediná rudá krůpě. Chán o krok ustoupil. Kauramorn zasténal a zbraň mu vyklouzla z prstů. Chytil se levou rukou za pravý biceps. Široký rukáv černého hávu měl rozpáraný od zápěstí až po rameno. Tepna zřejmě nebyla zasažena, ale proud krve byl stejně silný. Kauramorn se zapotácel a vypouklil oči na soupeře, který pomalu pozvedl meč nad rameno. Ostří mířilo na samozvancův krk.

„Takový je zákon,“ zasyčel Guldír. „Bohové rozhodli. A jen čistě mezi námi — z tvé lebky si udělám pohár na víno.“

„Nemůžeš mě zabít,“ zachraptěl Kauramorn. „Jsem vyslanec bohů, vojevůdce předurčený prastarými proroctvími, zosobnění Svaté války!“

„A taky jsi poslední, kdo tomu věří,“ ucedil Guldír a rozmáchl se k smrtícímu úderu. Kauramorn vytřeštil oči. V náhlém návalu strachu mu změkly klouby. Padl na kolena.

Marku? zeptal se Ray spěšně. Neměli bychom tomu zabránit?

Proč jako?

Ten lotr by měl být odevzdán do rukou Vesmírné policie a podroben vyšší spravedlnosti Pozemské unie!

Ani nápad, Rayi, uťal Mark pevně. Zapomněl jsi, jak pracuje náš soudní systém? Proces by trval roky a kdo ví, zda by z toho ten parchant nakonec nevyváží pro nedostatek důkazů. Nadělal už dost zla! Takový konec si stokrát zaslouží.

Chtěl tuhle planetu ovládat, tak ať se teď podrobí jejím zákonům.

Marku! Někdy mám dojem, že tě ty mise na divokých planetách proměnily v obyčejného barbara!

Lichotíš mi, Rayi.

Guldír se rozkročil. Obličej měl tvrdý, neproniknutelný. Jen mírná vlhkost v očních koutcích prozrazovala, že vnitřním zrakem teď vidí své mrtvé syny. Nikdo k němu ale nestál tak blízko, aby si toho mohl všimnout.

Jeho meč opsal v krvi páchnoucím povětří zářivý oblouk. Udeřil rychle, přesně, hladce. Kauramornovy plavé vlasy se sesypaly do prachu.

* * *

Údolím Písečné řeky se rozlévalo zaražené ticho — jako hustý kal, který pohltí vše živé a udusí každý hlas. Mornové si zprávu o vojevůdcově smrti předávali jen šepem a významnými pohledy, jako by tomu nemohli uvěřit. Herlénové nahoře na skalách a na zátarasu v rokli pevně svírali v dlaních své zbraně a čekali, co se bude dít. Pořád tady byla možnost, že útok bude pokračovat.

Guldír s krvavým mečem v jedné a s Kauramornovou hlavou v druhé ruce došel k opodál postávajícímu perionovi a vytáhl se do sedla. Pobídl zvíře k houfům svých soukmenovců a zvedl krvavou trofej vysoko nad hlavu.

„Vidíte?“ zavolal a v tom tichu se jeho hlas rozléhal do daleka. „Tohle zbylo z vašeho vůdce! Z toho, jehož jste považovali za věštbami určeného vyvoleného, který vás povede do Svaté války. Slíbil vám drtivé, slavné vítězství, ale podívejte se kolem! Sklízeli jste tu jenom smrt a vaši kořisti byl kámen a písek rozdupaný v krvavé bláto! Tolik padlých, a to vás takzvaný Kauramorn ještě nepřivedl ani na herlénské hranice!“

Chán projížděl podél čelního šiku a ukazoval useknutou hlavu všem. Z hladce uťatého krku na něj dopadaly kapky lepkavé, rychle tuhnoucí krve.

„Rekl jsem vám to tenkrát, a zopakuji to ještě jednou! Byl to jen šarlatán, proradný čaroděj, pytel lži! Poblouznil vás svými kouzly a vy jste před ním bili čely o zem a na mne, potomka prastaré vladařské linie, jste pošťovali tharny! Jenomže já jsem přežil a teď jsem zpátky a držím v ruce tuto chladnoucí kebuli. Myslíte, že kdyby jejího majitele skutečně poslal Argamorn a dřímala v něm božská síla, že bych ho dokázal porazit? Že by obyčejný smrtelník mohl useknout lebku pravému vyvolenému?“

Shromáždění zašumělo. Guldír dojel až k vzdálenému břehu, tam obrátil periona a jel zase zpátky, tentokrát rychleji.

„Titul chána mi opět právem náleží! Kdo by snad o tom pochyboval, ať teď a na tomto místě bez meškání vystoupí a vyzve mě na souboj stejně, jako jsem já vyzval tuhle sviní!“

Dojel do středu čelního šiku a tam zastavil. Neklidně podupávající perion kopyty rozhazoval krví nasáklý písek.

„Nikdo?!“ zakřičel Guldír. „V tom případě jsem opět vaším vojevůdcem!“

Něco v jeho razantním, sebejistém projevu způsobilo, že se okamžitě zvedly ruce se zbraněmi a nad vojskem se zakomíhaly praporečky a barbarské erby.

„Guldír-chán! Guldír-chán!!!“ zařvalo celé údolí.

„A teď,“ dodal Guldír, když hřmění tisíců hlasů doznělo v ozvěnách, „se dáme na ústup! Pro dnešek bylo mrtvých víc než dost! Posbírejte své padlé bratry a pak se stáhneme zpátky na naše území!“

Vojsko kočovníků se zavlnilo. Hučely rohy i zmatené hlasy. Únava a zklamání z nevydařené bitvy, stejně jako šok z Kauramornovy smrti však udělaly své. Mornové poslechli a začali obracet dvourožce.

Rayi, pohlédl Mark na androida, co jsi to tu hrál za divadlo? Celý den jsi vypadal jako mumie! A pak náhle, na poslední chvíli, si zahraješ na Ježíše a vstaneš z mrtvých! Báľ jsem se, že ti Kauramorn spálil vnitřní obvody a budou tě muset dávat dohromady nejlepší technici SDPP!

Neměl jsem k tomu daleko, potvrdil Ray. Kauramornův úder mi opravdu vyřadil z provozu některé spoje. Musel jsem aktivovat záložní zdroj a dost komplikovaným způsobem oživit nejdůležitější obvody a upravit některé programy. Už zhruba od úsvitu jsem byl schopen vnímat obraz i zvuk, avšak nejevil jsem známky života, protože jsem musel většinu energie investovat do vnitřních oprav a aktivace hlavní baterie. No a pak jsem nějaký čas své komu jenom předstíral, abych se neprozradil před Kauramornem.

Ty rošťáku! Takže jsi v pořádku?

Ne tak docela. Potřebuji se co nejdříve vrátit k astronefu a dobít si baterie. Ale to už by teď neměl být problém. Naše mise skončila. Guldír to vlastně celé vyřešil za nás. Konečně můžeme tuto planetu nechat jejímu osudu.

Moment, Rayi, ne tak zhurta. Mne docela zajímá, co teď bude následovat. Navíc Guldír nemá mezi morskými náčelníky mnoho spojenců, takže bychom se mu mohli hodit. Strávili jsme tu spoustu času nad plán, takže nás pár dnů navíc nezabije.

Nás ne, ale Khova by mohlo, když ho z nás trefí šlak.

Nepřeháněj, Rayi. Ten chlap nás ještě přežije! Pošli do ústředí zprávu, že situace je tu stále komplikovaná, takže je nutné ji monitorovat. Taky musíme uklidit veškeré důkazy o tom, že Kauramorn přišel z jiné planety.

No... to je vlastně pravda. Někde u vnitřního moře pořád musí být nějaký letoun nebo výsadkový modul, na němž sem přiletěl. Musíme ho vypátrat a odstranit.

Tak vidíš.

Guldír se mezitím obrátil k útesům. Zatímco kolem něj Mornové spěšně sbírali padlé, chán zvedl zrak k vrcholům skal nad rokli. Na hraně stanul princ Nuwre. Dlouho se díval dolů a sledoval, jak vlna kočovníků pozvolna odtéká pryč. Umožnil Guldírovi uskutečnit jeho úmysl, ale teď byl na pochybách, zda byla válka zažehnána nadobro, nebo se jen vyměnil muž na čele nepřátelské hordy. S jistým váháním zvedl ruku na pozdrav.

Guldír odpověděl stejným gestem.

„Neoslavuj vítězství předčasně, princí,“ utrousil chán pod vousy. „Máš můj dík, ale tímhle to celé zdaleka neskončilo.“

Potom rázně obrátil periona a rychlým klusem zamířil k vladařově družině. Snad kromě dvou svázaných zajatců ho všichni vítali pohledy plnými pokory a obav. Polovina z nich byla přímo odpovědná za Guldírovo uvěznění a pronásledování, stejně tak za smrt jeho synů a bezpočtu věrných. Tušili, že v blízké době budou padat hlavy a že ty jejich pravděpodobně budou mezi nimi.

Jako první Guldír přikázal, aby Marka a Raye okamžitě zbavili pout.

12.

O deset dnů později stáli císařovna Myranfri a princ Nuwre na pláni východně od pevnosti Ulsur-dabre a dívali se směrem, kterým ukazovaly prodlužující se stíny. Odpolední vzduch byl rozpálený sluncem a z vlnícího se horka nad východním obzorem se pozvolna zhmotňovala nesčetná záplava jezdců. Staronový morský chán po bitvě u Písečné řeky sebral zbytky jízdy a stáhl se do stepi východně od skalnatého horského pásma. Tím ale válečné tažení neskončilo. Guldír pouze počkal na hlavní, takřka padesát tisícové vojsko a na jeho čele se pak pohnul zpátky na západ, k herlénským hranicím. Tu je už čekala téměř stejně silná imperiální armáda. Ta v této chvíli stála za císařovnou — ohromná masa pěšáků, jezdců i bojovníků na válečných vozech. Proti nebi se zvedal les kopí, gwarové na praporecích hroživě cenili tesáky. Vojáci se spolu se svou vládkyní mlčky dívali vstříc blížící se hordě, podobné zvětšujícímu se stínu bouřkového mraku.

V jedné chvíli se z horkem rozechvělého vzduchu vynořil osamělý jezdec, cválající od Mornů přímo k stanovišti císařovny. Táhl za sebou dlouhý bílý pás zvířeného prachu. Někteří válečníci poblíž vládkyně sáhli po lucích, ale Myranfri je zadržela rázným gestem. Pokynula svému vozkovi, ten práskl bičem a zlatem tepaný vůz s hedvábnou stříškou na vyřezávaných sloupcích se rozjel vstříc jezdcí. Za dvoukolákem na pozlaceném řetězu ladně běžel císařovnin cvičený gwar. Nuwre jel vedle vozu v sedle svého periona.

Poslův dvourožec a spřežení vozu zastavili na pár metrů od sebe.

„Zdravím tě, císařovno,“ promluvil jezdec bezvadnou herlénštinou. Uctivě sklonil hlavu a když ji zvedal, stáhl si z obličejů zaprášený šátek. „Poznáváš mě?“

„Mark,“ neubrnila se Myranfri letmému úsměvu. „Tajemný host z neznáma. Splnil si svůj úkol?“

„Víceméně. Jak jistě víš, Kauramorn tak trochu ztratil hlavu. Byla to spíš Guldírova zásluha, ale na tom tak nesejde — důležité je, že ten pomatenec přestal šířit bludy o Svaté válce.“

„Takže tohle,“ kývla císařovna hlavou směrem k hroživě se zvětšující skvrně morského vojska, „nemá se Svatou válkou nic společného?“

„Ne,“ pokrčil Mark rameny. „Je to jen prachobyčejné kořistní tažení, jehož cílem je přinést do stanů a chýší ve stepi co nejvíce lupu. Což mě přivádí k tomu, proč jsem tady. Guldír tě zve na vyjednávání.“

„Určitě víš, co mi chce, hm?“

„Co asi? Tučné výkupné za to, že nenařídí útok. A sepsání smlouvy, která umožní Mornům volný vstup do říše i na trhy v Zarainu a osvobození kupců od cel a daní. A možná pár dalších drobností. Jak vidíš, táhne za ním nebývalá ozbrojená síla, takže může své podmínky trochu přitvrdit.“

Císařovna se pořád potutelně usmívala. „Takže je všechno zase jako za starých časů.“

Mark jí úsměv vrátil. „Přesně. A je to tak v pořádku.“

„Dá se to tak říct,“ přikývla Myranfri. „Tedy dobrá. Vyříd' Guldírovi, že se setkáme uprostřed pláně. Jen v doprovodu generálů a pobočníků. Beze zbraní.“

„Díky, Výsosti,“ Mark opět uctivě sklonil hlavu a zatáhl za otěže.

„A...“ napřímila se Myranfri v náhlém popudu.

„Ano?“ ohlédl se Mark v sedle.

„S tebou bych chtěla co nejdřív mluvit také. Mezi čtyřma očima.“

Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami si raději opět zakryl tvář šátkem, aby nebylo vidět jeho široký úsměv. „Jak si přeješ, má paní. Jsem ti bezvýhradně k službám!“

Pak s výkřikem pobodl periona a vyrazil zpátky.

* * *

Generál Khov přivítal Marka řevem. Jako obvykle. Kapitána to už ani nevzrušovalo. Skrz skleničku se zlatavě se třpytící whisky hleděl do šéfových vztekle se blýskajících šikmých očí, zděděných po pradávných mongolských předcích, a čekal. Když ze sebe holohlavý obr vylil všechn vztek, odfrkl si jako divoký buvol a jeho robustní postava klesla zpátky do koženého křesla. „Nechápu, proč zvyšujete hlas, generále,“ utáhl Mark klidně. „Jistě, mise neproběhla bez jistých zádrhelů...“

„Zádrhelů? Zádrhelů?!“

„...ale celkově vzato, byla úspěšně splněna. Nezákonné vměšování na planetě bylo eliminováno. Navíc...“

„Ještě je tam něco navíc?“ štěkl Khov a natáhl se po kazetě s tlustými doutníky.

„Přišli jsme na kloub zajímavé...“

„Je tady admirál Neuman,“ zasyčel z komunikátoru na stole hlas staré dobré Peggy.

„Ať jde dál!“ opáčil generál.

Dveře se otevřely a do kanceláře vstoupil vyzábělý dlouhán s prošedivělými vlasy. Mark hned vyskočil a natáhl k němu ruku. Vrchní velitel Vesmírné policie stisk opětoval s tázavým výrazem v obličeji.

„Kapitáne Stone? Dostal jsem váš vzkaz, že se se mnou nutně potřebujete setkat...“

„Přesně tak, admirále. Promiňte, jestli jsem vás odtrhl od pracovních povinností, ale tohle vás bude zajímat. Přinesl jsem vám dárek.“ Mark sáhl do své objemné cestovní tašky a podal udivenému Neumanovi bílou schránku.

„To,“ utáhl admirál nechápavě, „je přenosná lednička.“

„Skvělý postřeh, pane. Je z mého astronefu. Obvykle si v ní schovávám nějaké pití. Když do ní nakouknete, najdete tam malý suvenýr z mé právě ukončené mise.“

Neuman ledničku otevřel a jeho už tak úzký obličej se ještě protáhl.

„Co tam je?“ nadzvedl se zvědavě Khov.

„Kapitáne?“ vzhlédl admirál, žádaje pohledem o vysvětlení.

Mark se usmíval od ucha k uchu. „Nechte porovnat DNA se záznamy v policejní databázi, pane. Jsem si jist, že se dočkáte příjemného překvapení.“

Khov to nevydržel, vyskočil a přistoupil k Neumanovi.

Oba zírali do boxu. V ledu byl pečlivě uložený lidský prst.

„Stone!“ zaječel Khov a rychle si vrazil mezi zuby doutník.